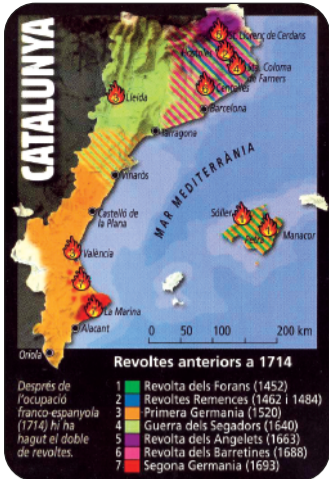

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVII. NÚMERO 626

1ER DE MAIG DEL 2008

PREU: 2 €

SON BUGADELLES

Fa 5 anys que n'Estefen Schlemet regenta el Taller Autoklinik al carrer Mar Mediterrània,10 de Son Bugadelles. Tel. 658 800 405

La Família Wellenbrink regenta la botiga d'articles per jugar al golf GPS al carrer d'Alacant,1 de Son Bugadelles. Tel. 630 045 257

Pollastre de la setmana

Dolores Haze (08/04/2008)

Senen

Quin tatuatge més bonic

Que li arriba al melic

Porta en Senen amb orgull

I de sobre no li puc treure l'ull

Seria millor que es poses de cara

I li veiguéssim la cigala

Però amb el cul ja estic contenta

Al cony hi tinc una turmenta.

SANTA PONÇA

Fa 3 anys que na Gorgina i en David regenten el Restaurant Xosé al carrer Puig de Galatxó,20-2 de Santa Ponsa. Tel. 971 690 493

Fa 3 mesos que en David Perminder i na Marin Pache regenten el Bar Irlandès AHA al carrer Ramon de Montcada,31 local 8 de Santa Ponça. Tel. 666 930 774

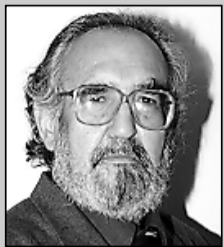
Fa 2 anys que na Jaki Levens regenta la botiga Helping Hands a l'avinguda JaumeI,66 de Santa Ponça. Ajuda a les persones amb càncer i als nins orfes. Tel. 971 691 343

N'Estefhan i na Sara fabriquen candeles de cera artesanals per a batejos, comunions,confirmacions noces.... Ara dia 11 de maig fan una exposició a la plaça de la vorera de mar de Palma Nova. Tenen la botiga al carrer Puig de Galatxó,20 local 10 de Santa Ponça. Tel. 971 699 912

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓ, natural i vesí de Sant Joan

Enguany farà 49 anys que en acabar de batre vaig demanar feina a l'Hotel Carabela. Me donaren feina d'ajudant de cuina, feina que vaig fer durant 3 mesos fins que acabà la temporada. El pròxim any vaig anar a Cala Fornells on vaig fer 3 temporades i el pròxim any vaig tornar a fer feina al Carabela, la senyora del qual era dona Antònia Gayà i Mayol de Sant Joan, una senyora que si no hagués mort fa uns anys, avui tendria 101 anys ja que va néixer el mateix any que ma mare i que na Margalida Mates, la nostra veïna, que ha complit aquesta edat aquests dies passats.

El batle de Calvià, que se diu Delgado i en mallorquí se diu Prim, ha tingut a be posar el nom d'Antònia Gayà Mayol al carrer que va del bulevard fins a la mar, en honor de dona Antònia qui va construir l'Hotel Carabela i l'Hotel Mar i Pins fa davers 60 anys.

També construïren els hotels La Nòria, Los Almendros, el Cala Fornells i altres, els noms dels quals no record, els germans i germanes de dona Antònia als tros gran de terra que va comprar son pare de la família dels Cambuixos de Sant Joan, després de vendre una quarterada de terra bona. La terra bona se pagava be aquell temps i la terra prima dels arenals de Peguera era quasi regalada.

És per això que aquests dies he passat gust de visitar els comerços i bars de Peguera, topònim oficial del poble, però que cap comerç respecta i posen Paguera. Peguera ve de pega, producte que se fa de la resina dels pins i serveix, o servia per ajuntar les fustes que formaven les barques i els vaixells.

Fa 50 anys, els clients dels hotels eren tots alemanys, i els botiguers, amos de bars i dels hotels, eren mallorquins. Ara, els clients continuen essent alemanys, i la majoria d'amos de les botigues, bars i hotels són també alemanys. Peguera és un poble alemany i aquell que no domini aquest idioma s'ha de trobar amb dificultats a l'hora de comunicar-se.

Son Bugadelles és el polígon industrial de Marratxí. Just darrera el poble de Galatzò que toca la ciutat de Santa Ponça, és el lloc on hi ha més indústries i comerços del terme municipal. Des de son Bugadelles, on hi ha la TV Balear, se veuen les màquines gegants que se mengen la muntanya. A l'altre banda de la muntanya, des de la carretera se veu la capella on se va dir la primera missa presidida pel Rei En Jaume, just acabat el desembarcament de l'exèrcit català a Sant Ponça. No hi haurà ningú que aturi a la gent del formigó que se menja la Muntanya on hi ha la Pedra Sagrada on se va dir la primera missa l'any 1229?

Genocidi (In)Mundo + PP ataquen el mallorquí a l'escola i alumnes forasters amenacen de mort els mallorquins

Una alumna deixa el Politècnic de Palma «per por que no la matin»

J.B. Palma.

Una estudiant de segon d'ESO i de tan sols 15 anys, s'ha vist obligada a abandonar els estudis que cursa a l'institut Politècnic de Palma arran de l'amenaça constant de diversos companys de classe de diferents nacionalitats.

Els presumptes perseguidors són: un argentí de 14 anys, una al·lota d'origen equatorià de 13 anys, un colombià de 15 anys, i finalment un espanyol d'ètnia gitana de 16 anys. Els fets es remunten al mes de setembre de l'any passat quan la menor, segons consta en la denúncia presentada a de la Policia Nacional, assistia per primera vegada a aquest centre educatiu i, quan hi arribà, la ubicaren en una classe on no es torbaren a arribar els problemes de persecució. «M'humiliaren amb actes com ara insults reiterats davant altres alumnes i professors, m'amagaven la maleta, em tiraven menjar de la boca, papers i m'escopien», afirma l'al·lota en la denúncia esmentada. El pare de la menor es presentà al centre i,

segons pareix, la direcció no li oferí cap solució per al problema.

Mesos més tard, concretament el 31 de març passat, el pare anà a la comissaria de Policia per presentar una altra denúncia. Aquesta vegada es tractava d'una amenaça de mort realitzada per un dels al·lots implicats. Un dia més tard, la Fiscalia de Menors també va tenir coneixement dels fets. L'al·lota relata: «Jo no vull anar a aquest institut, aquí hi ha molta droga, pastilles, «coca», pol·len i es passegen amb ganivets. L'altre dia un al·lot fumava un porro davant els professors i no li digueren res. De fet, la Policia Nacional ve moltes vegades per fer escorcolls de maletes dels estudiants».

Francesca Moyà, padrina de la jove, afegeix: «Només volem que la Conselleria col·loqui l'al·lota en un altre centre. La denúncia ja seguirà el seu curs, però no podem permetre que l'al·lota vagi a un institut perquè la matin. N'hem anat a parlar amb l'inspector i està malalt i fins la setmana que ve no ens aten-

Francesca Moyà, padrina de la menor, amb la companya sentimental del pare, davant l'institut. Foto: JULIO BASTIDA.

drà. Com podem deixar una al·lota de 15 anys sense escola?» «Hi demanam una solució, que algú ens atengui», finalitza la padrina.

El director del centre declinà fer declaracions. La Conselleria d'Educació matisà que com que es tracta de menors no en poden facilitar cap dada, però que tot seguit s'obrirà una investigació i es depuraran conseqüències. Les mateixes fonts oficials han afirmat que si la solució implica canviar a la menor de centre no tindran cap problema a fer-ho.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

FRANK DUBÉ

Perquè TV3 qualifica a la Lega Nord (encara italiana i que, per cert, ha doblat els resultats electorals fa 4 dies) de "partit regionalista d'extrema dreta"?

La "nostra" televisió té l'ordre de demonitzar tota agrupació independentista sigui italiana, escocesa o belga titllant-los d'"extremistes"?

Vaig estar convidat el 1997 a la declaració "oficiosa" de la Independència de La Padania a Venècia i no vaig sentir-me rodejat de feixistes ni de ningú que s'assemblés a un Hitler.

És més: Em semblava que estava celebrant l'Onze de Sep-

Preguntes a l'aire

tembre a casa meva. La mateixa gent; ben arreglada, famílies, parelles de joves, grups de nens, paradetes amb banderes padaneses, slogans patriòtics, cançons de la terra etc. tot embolcallat amb la contínua audició de l'himne "nacional" de La Padania: Els cors de Nabuco, de Verdi.

A la llotja dels discursos, asseguts l'un al costat de l'altre, Àngel Colom i Pilar Rahola (feixistes?) escoltant el discurs patriòtic d'en Santiago Espot (feixista?) que feia vibrar a la multitud a través de la poderosa instal·lació microfònica, cada vegada que, amb veu poderosa cridava VISCA CATALUNYALLIURE i VISCA LA PADANIA LLIURE!!

Ni jo, ni n'Antoni Gomis, ni el crevellenc Salvador Mas varem notar cap, cap indicatiu que poguéssim portar-nos a pensar que estavem rodejats d'extrema-dretans.

Gent treballadora, petits com-

ercians, industrials il·lusionats, gaudint dels actes reivindicatius de la seva "nacionalitat político-social-econòmica" i cansats TOTS de l'espoli fiscal i les corrupcions de les mafies romano-sicilianes. La gent cantava per tot arreu amb valentia: "Roma ladrona La Padania non perdona!!".

Aquesta reflexió me la provoca el fet que escolto els Telenotícies nostrats que em qualifiquen en Fidel Castro de "Lider Cubà"; els que fan explotar cotxes bomba matant nens, vells i dones al Irak de "suicides"; anomena "militians" a tot aquell que intenta esborrar a trets de la capa de la terra a jueus i nord-americans; i coses per l'estil.

Aquí tenim al front del "Llibre d'Estil" a TV3? Sabem tots els independentistes el mal que ens fa aquest personatge misteriós i ocult?

BERNAT JOAN I MARÍ

dirigent d'Esquerra

La setmana passada, més concretament els dies 10 i 11 d'abril, es va celebrar a Mallorca Assemblea General de l'Aliança Lliure Europea (ALE). Cada any se'n celebra una a Brussel·les i una fora de la capital de la Unió Europea. Enguany, fent-ho coincidir amb l'entrada del PSM-Entesa Nacionalista com a soci de ple dret de l'ALE, aquesta assemblea de primavera s'ha fet a Palma. Com que allò que, des del meu punt de vista, hauria d'haver constituït un esdeveniment de portada a tots els mitjans de comunicació ha passat sense gaire cobertura mediàtica, em veig en l'obligació de, com a mínim, dir un parell de paraules sobre què significa l'ALE, què significa la Unió Europea, què fa el Parlament europeu i tot plegat com incideix en la vida quotidiana de la gent (i, molt especialment, de la gent de les illes Balears i Pitiüses).

L'Aliança Lliure Europea (ALE) és un partit polític europeu fundat fa vint-i-set

anys, que treballa per l'Europa dels pobles, l'Europa plural d'acord amb la seua diversitat real. Es tracta d'un partit progressista, ecologista i defensor de la pluralitat i la diversitat, en el qual coexisteixen des de forces polítiques amb participació al govern de nacions sense estat (SNP d'Escòcia, Playd de Gal·les, BNG de Galícia, EA d'Euskadi, Esquerra dels Països Catalans) passant per forces polítiques que pretenen aconseguir l'autonomia per a llurs països (UDB de Bretanya, UPC de Còrsega o PSA de Sardenya) fins a d'altres que volen tot just un reconeixement dels drets lingüístics i culturals (PO d'Occitània, LTB de Transsilvània, etc). Es tracta d'un partit plural que aplica en el seu interior el principi de subsidiarietat: per a nosaltres, els objectius per a cada comunitat humana són els que vulgui el partit que hi és representat a l'ALE.

Cada vegada més, la Unió Europea es va consolidant com a espai comú de tots els europeus. No s'arriba a consolidar, emperò, encara, cap tipus concret de ciutadania europea, sinó que avui

predominen, ai las!, les identitats nacionals (amb la confusió de nació i estat, habitualment). Malgrat tot, Europa ha esdevingut un espai de llibertat, de democràcia, de pau i de possibilitats de desenvolupament de la persona humana, en unes condicions que històricament entenem que no s'havien donat mai. El projecte europeu és engrescador i positiu. Des del meu punt de vista, el projecte d'Unió Europea és el millor que hem aconseguit d'inventar a la nostra part del món. És molt fàcil recórrer a quatre tòpics per intentar desacreditar el projecte de construcció política d'Europa, però vull pensar que aquests tòpics provenen més de la ignorància o de la interposició ideològica doctrinària que no de la reflexió o del coneixement.

El parlament europeu ha estat un parlament atípic, i, en molts de sentits, encara ho continua sent. No té la capacitat executiva, malauradament, que tenen els parlaments estatals, i encara no pot fer un marcatge com pertocaria de la Comissió Europea (no diguem ja del Consell de ministres!). Ara bé, de

mica en mica ha anat guanyant poder i capacitat de decisió. Encara que pugui semblar paradoxal, és a partir del Tractat de Lisboa que el Parlament europeu es comença a perfilar com l'autèntic parlament – en un sentit clàssic, si voleu – d'aquesta nova entitat política que és la Unió Europea. També és fàcil difondre tòpics sobre el Parlament europeu, i qualificar-lo de "cementiri d'elefants" o de club de mandrosos. Efectivament, una part de raó hi pot haver, en aquests desqualificatius. Però aquesta part de raó tapa un fet fonamental: des del parlament europeu es pot fer una bona tasca per millorar la qualitat de vida de més de cinc-cents milions de ciutadans de la Unió Europea.

Potser allò que molesta, al cap i a la fi, és que Europa cada vegada té més consistència política i això equival al fet elemental que els estats cada vegada en tenen menys. També deu molestar que a Europa es vagi establint – assortadament per a les nacions sense estat – una sobirania per sobre dels estats constituïts. I, sobretot, que en aquest context – i només en

aquest context – es pugui perfilar una Europa progressista i liberal.

En relació a això, he de dir que no em va sorprendre l'acollida que va tenir una simple declaració meua en el sentit que em sent més a prop del grup Liberal que no del grup de la GUE (Esquerra Unitària Europea), acompanyat d'un irònic "que vénen els rojos!" a Diari de Balears (mitjà al qual no suposava aquestes vel·leitats marxista-leninistes). És aquesta Europa progressista i liberal la que no poden veure ni en pintura ni els ultratòpics polonesos de Pàtria i Família, ni l'extrema dreta d'enlloc, ni els antiliberals marxistes de pertot arreu. Però és la nostra, la que convé als Països Catalans. I és el futur.

Donar la benvinguda a treballar per aquest futur comú als companys i amics d'aquest ja una mica històrica PSM-Entesa-ENE va ser una de les grans satisfaccions que acompanyaren aquest esdeveniment. Ara toca, plegats, posar imaginació, esforç i feina per aquesta Europa plural i unida que volem.

Tornar a agafar el rem

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor d'*El despertar dels Països Catalans*

Jorge Thomas, psicòleg traspassat fa uns anys, va deixar escrita la historieta d'una associació esportiva que es va proposar celebrar el seu desè aniversari organitzant una cursa de rem. La convocatòria aconsegueix aplegar una bona colla de participants. La sorpresa salta quan el dia de la cursa els amfitrions, que són tan amateurs com els altres competidors, queden classificats en el darrer lloc. El resultat és avaluat com un desastre sense precedents en l'història de l'associació, raó per la qual l'equip amfitrió es constitueix en comissió per aclarir-ne les

causes. Els seus membres indaguen sobre el vent, els corrents marins, el pes de les embarcacions, les dimensions dels rem. Però tot és en va: no aconsegueixen entendre el motiu d'un fracàs tan sonat. A la fi s'adonen que els equips de les altres barques els formen nou remadors i un timoner, mentre que a la seva un remador està sota el comandament de nou timoners. De seguida, la comissió constata que aquest és l'origen del problema: són massa els que manen i massa pocs els que s'escarrassen treballant de valent. Cap membre, però, es veu en cor de convèncer els altres a fi i efecte de reconvertir l'equip en nou remers i un sol timoner. Aleshores, no tenen altre remei que tornar-se a constituir en comissió per preparar el futur sense haver de

fer el ridícul en els campionats. Fruit de moltes hores de reunió, els membres determinen que la solució és finançar un curs al remador de la seva embarcació, això sí, amb els millors mestres, perquè aprengui a fer anar els rem amb més rapidesa.

Josep Galan, l'històric dirigent de l'Institut d'Estudis del Baix Cinca, sovint s'expressava en termes similars: «en aquest país hi ha generals a manta quan allò que més convé són soldats a primera línia de foc, que és on es guanyen les batalles, fins i tot les que no són bèl·liques». Aquests que tant gallegen, solen ser una mena de pseudointel·lectuals a qui els vénen tots els mals a l'hora de doblegar l'espina. Ben mirat, es tracta d'excuses per no haver-se d'arremangar:

remant tard o d'hora no t'escapes d'una esquitxada. L'existència de tants galls en un mateix galliner no és un problema exclusiu de la Franja de Ponent, sinó més aviat dels Països Catalans. I és que els caps, com els generals romans, són els primers que han de treure pit. Veure la seva coherència i fermesa engresca els qui tenen al darrera. Thomas interpreta que carregar els neulers sobre nou timoners és, en el fons, una manera de descarregar-los, de diluir responsabilitats. I és que aleshores de responsable de debò no se'n sent ningú, perquè la responsabilitat, que sempre és un valor incòmode d'assumir, ha quedat minimitzada.

«Si en vols un, l'hauràs d'escriure tu», li digué Vicens Vives a Josep Benet, quan aquest darrer va constatar que

sobre la Setmana Tràgica no s'havia fet cap estudi rigorós. I Benet, advocat de professió, emprèn a partir de llavors la faceta d'historiador. En paraules d'Agustí Colomines, que va treballar al seu costat quan era universitari, la bibliografia històrica d'aquest homenot només s'entén «com a resultat d'una voluntat de suplència i de resistència culturals (...) es llança sense pensar-s'ho a escriure llibres d'història per restituir la dignitat d'un país vençut» (*Avui*, 26-3-08).

Josep Benet es va fer gran, tan intel·lectualment com humana, perquè mai va deixar de remar a tot drap. Solcarem nous horitzons de sobirania en la mesura que els catalans estiguem disposats a remar plegats, a suar la cansalada amb el temps del qui va de triomfador.

**MIQUEL ALEMANY
I BATLLE**

Un dels recintes esportius més emblemàtics de Ciutat, que marca època al seu temps i que avui en dia no existeix degut a que tencà les seves portes al dia 16 d'agost de 1977, per ser esbucat i construït un edifici de vivendes, fou el "Frontón Balear".

Trenta anys després de la seva desaparició, hi ha gent que encara l'enyora.

Per poder parlar d'aquest lloc on es jugaven partits del joc de pilota, en especial de la cistella punta, ens hem adreçat al antic gerent i intendent que hi treballà perquè hi funcionés correctament des de 1969 fins el dia de tancament de les seves portes, degut a l'especulació urbanística i al baix rendiment econòmic que patí per mor de la crisi energètica de 1973.

El seu nom és Francesc Aguiló i Picó. Nascut a Muro el 10 d'agost de 1935. De molt jove tingué interès per aquest esport autòcton del País Basc. De la mà del seu pare que li acompanyà al Frontón ubicat al Passeig Mallorca a gaudir dels partits i de les travesses americanes, li entrà afició al mon del

"Jai Alai" (expressió basca que vol dir: Festa Alegre) fins que als 19 anys es convertí en pelotari.

Jugava de davanter, destacant en el remat del tant a dues parets i fer deixades.

Aconseguí l'any 1968 el Campionat de Balears de cistella punta fent parella amb Amadeo.

Paco Aguiló ens explica que l'edifici del Passeig Mallorca nasqué l'any 1935 amb 1000 accions de 1000 pessetes cada una. Fou projectat per Gaspar Bennisar i Moner, famós arquitecte mallorquí, conegut per l'autor de la Plaça de Braus, ubicada a l'avinguda palmesana que porta el seu nom, el rentador del Jonquet o l'actic teatre líric. Les obres de l'arquitecte Bennisar foren molt apreciades al seu dia, malgrat al temps transcorregut, no hi ha cap crull que afecti les construccions projectades per aquest gran arquitecte de Ciutat.

Justo Solà fou el primer intendent del Frontón. Rellevat després per José Argoitia. José Orbezo "Orio"; gran pelotaire del seu temps que aterrà a Mallorca juntament amb els millors jugadors de cistella punta de la seva època per inaugurar el Frontón Balear.

Josep González i Canals prengué el relleu d'Orio fins que

el nostre amic Francesc Aguiló tencà el cycle de gestors del recordat frontón mallorquí.

Una de les primeres accions humanitàries del frontón fou lliurat per la construcció al parc de Sa Feixina de Ciutat del monument al creuer "Balears", inaugurat l'any 1947.

Acabada la guerra civil espanyola tencà les seves portes per reobrir l'any 1949.

Paco Aguiló entrà de gerent l'any 1969. Una de les seves primeres decisions fou la reforma de l'edifici per millorar les instal·lacions que afectà al pati de butaques, al marcador i a les sales d'apostes. Tingueren una gran acceptació pel públic assistent que tornà a gaudir del esport de la pilota, molt popular durant els anys 50 i 60 del segle XX, anys d'apogee màxim de l'esport del "Jai Alai" a Mallorca. Gent dels poble de Mallorca venien en autocar per poder veure jugar els pelotaris.

Noms dels davanters Guenaga, Aizpir i del zaguer Elola demostraren les seves qualitats amb una cistella a la mà. Però la llista és interminable. Podem destacar també a "Chino" Bengoz, que debutà com jugador professional l'any 1956 al nostre recordat frontón, per arribar a ser Campió del Món l'any 1970 o Ondarrés, que jugà a Palma amb el nom d'Arriola.

"Chucho" Larrañaga, Guara o Mario també son noms il·lustres de l'esport del jai Alai, dignes de figurar a una enciclopèdia de l'esport de la pilota que aterren a Mallorca, jugant una temporada al Frontón Balear.

No podem oblidar-nos de pelotaris mascuts i criats a la nostra terra. Els noms de Coll, del davanter Ferragut, Martorell, Esteva o de l'eivissenc Curri deixaren el seu bon nom a les canxes del Passeig Mallorca.

El prestigi del frontón mallorquí fou tant immens que un equip de televisió rodà unes secüències l'any 1966 per la serie de televisió "The man who never was", creada per John Newland per la 20th Century Fox. Les imatges rodades foren del partit entre els germans Ibarra contra Orbezo

Antic anunci del Frontón Balear (cortesia de Joan Martí i Dolç)

i Artech. El recordat pelotari i corredor d'apostes Orio tingué una intervenció en aquest episodi rodat al frontón.

Francesc Aguiló deixà tant bon record entre els pelotaris que jugaren a la canxa del Passeig Mallorca, que decidiren retre-li un homenatge al passat mes de març a Inca, on li lliuraren un diploma i l'insignia d'or de la Federació Balear de Pilota per la seva bona gestió que dugué al Frontón Balear, fins que un calorós dia d'estiu digué adéu per sempre als aficionats a la Pilota.

ANDREU SALOM I MIR

El Tíbet és un país de l'Àsia Central, constituït per un vast altiplà, el més alt i extens del món, vorejat d'altres serralades (la principal i més coneguda la de l'Himalaia, al sud), conegut popularment per ser la pàtria del *dalai-lama*, títol del cap espiritual i polític de la nació. L'anomenat "sostre del món" està ocupat militarment per la Xina des del 1950, encara que els fets més sagnants s'esdevingueren al 1959, quan la

El Tíbet, al llindar del genocidi

insurrecció popular anti-xinesa i la brutal repressió posterior causà la mort de més d'un milió de tibetans.

La pèrdua de la independència i la persecució sistemàtica de tots els dissidents provocà la fugida del catorzè *dalai-lama* i de milers de tibetans, que aconseguiren asil polític primer al Nepal i després a l'Índia, on constituïren un govern tibetà a l'exili. D'aleshores ençà, la intensa colonització xinesa ulterior (a banda de la persecució religiosa contra el *lamaisme* o budisme tibetà) ha comportat una substitució de població aclaparadora, que ha fet que els

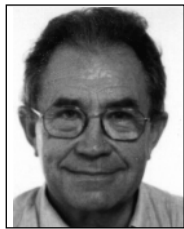
tibetans esdevinguin una minoria en el seu propi país (actualment hi viuen uns vuit milions d'immigrants xinesos, gairebé el triple de naturals del país), la qual cosa està comportant la desaparició de la civilització i de la cultura tradicionals, inclosa la llengua tibetana. Aquestes mesures radicals de domini, supeditació i extermini, són les que practiquen habitualment tots els estats expansionistes d'inspiració jacobina, que solen escudar-se en una base demogràfica molt superior i en unes interpretacions històriques i geogràfiques parcials i subjectives (recordem que la Història és escrita pels vencedors i que qui

té el poder controla el llenguatge) per emparar-se del major nombre de territoris, i de voluntats, possible.

La imatge de serenor i de saviesa que reflecteixen els *lames* escampats pel món, així com la semblança amable i sovint somrient del tarannà tibetà, no pot amagar el genocidi de la nació tibetana que està portant a terme la República Popular Xinesa, molt interessada, a banda d'anorrear els autòctons del país, en les seves riqueses naturals (sobretot les relacionades amb l'urani, el petroli, l'or, la fusta i les pells), cosa que ja està provocant un veritable daltabaix ecològic

per l'explotació desmesurada que n'efectuen les autoritats xineses. Colonialisme pur i dur, doncs, el que està practicant Pequín en aquelles terres.

A tall de cloenda, tan sols cal esmentar que aquest règim dictatorial, el xinès, està en totes les llistes de violacions flagrants dels drets humans que elabora anualment Amnistia Internacional (cada any s'hi executen milers de persones i totes les llibertats estan segrestades) i que, enguany, increïblement, organitza els Jocs Olímpics, l'esperit dels quals és tot el contrari del que fa i preconitza la dita potència asiàtica. Queda dit.

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

Per tots aquells que ho veuen negre. Que no poden concebre la independència, perquè ens veuen lligats a Espanya a perpetuïtat, un dels arguments que usen és la dependència econòmica -alguns en viuen còmodament- i la manca de fonts d'energia pròpies. Empresaris, inversors porucs, el mercat de futur és Europa i millor dit el món. En les campanyes de boicot contra el nostre cava, cal fer-los i lliurar-los una botifarra de fort profit ètic, carregada d'aretologia; perquè esverar-se? Tanmateix només el mercat alemany ha esdevingut més bo i rendible que l'espanyol. Les grans marques de vins del Priorat, amb una gran base de mercat als EE.UU., on els nostres vins esmentats tenen una gran predicació en les vendes de delicadeses i en els restaurants de luxe. Sortir a Europa, oblidar-se d'Espanya, fins i tot en els contenciosos comercials, ho resolen molt millor i més àgils els tribunals anglesos, que els bananers jutges carpetovetònics que hem de suportar.

Davant de les comarques

Tenim petroli:fem-lo valer

tarragonines hi ha un plataforma petrolera connectada amb la refinaria Repsol de Tarragona amb un oleoducte de 45 quilòmetres. L'extracció en l'actualitat és de quatre mil barrils diaris. Tenen en projecte construir quatre plataformes més. Comptarà el sector amb una capacitat d'extracció de 60.000 barrils diaris, una vegada desenvolupat el seu creixement. És tota una dada, una informació valuosa. Espanya, no només ens amaga la balança fiscal, també ens oculta totes les capacitats que tenim, fins a l'avortament de tot creixement, a més de concentrar tots els poders en la capital del seu minvat imperi. Per cert cada vegada empen més festivals de nacionalisme pur i dur, com en els millors temps del franquisme, que tant havíem vist en el seu NO-DO. Prova fefaent de la seva escarida personalitat, no troben la seva identitat i l'han de justificar, amb tota una faramalla d'actuacions histriòniques, ara bé, acompanyades sempre d'exhibicions militars.

Es governa tant bé enfosquant la societat! S'apunten projectant catalanofòbia, mesquines! Però les fonts de riquesa les tenen ben amagades. Diuen amb ferotgia desfalcada de raó que els catalans només

mirem i estem pels diners, caram! quanta immundícia! La cobejança de que fan gala i practiquen en pragmatisme absolut, la porten a efecte eficaçment de manera majestuosa. Enguany amb una sola dada del Principat de Catalunya (les Illes i el País Valencià, estan pitjor tractades). El desequilibri només en el primer territori esmentat hi ha una xifra de 19.200 milions d'euros, no ho diuen només els experts d'economia nostres, també ho afirmen les FUNCAS (caixes d'estalvi espanyoles unides) i el banc BBVA. D'altres vegades hem exposat l'espòli a que hem estat sotmesos des de que en som els seus la major part dels seus afanys de colonització.

Hem relatat d'altres vegades els afers de lladronici del segle passat; veritablement insuportable finançar al propi botxí que et bombardeja des de Montjuïc cada vegada que li plau a algun assassí ple de medalles i amb faixa de setí. Nogensmenys, cal dir prou!, estem en les darreres etapes per canviar el sinistre joc; el benestar comú de tot el nostre poble, sigui del llinatge que sigui, hi participa, en les darreres dècades la davallada econòmica s'accentua. Prou!

Eixirem amb força, de la terra cremada a que ens sotmet Espanya d'ençà tres segles, som en plena guerra, on ells tenen els exèrcits i totes les tribunes per mantenir la ment de la població emmetzinada. És una estratègia militar, la llengua ens la van seccionant per les perifèries amb l'afany criminal d'un assetjament fins a la solució final al més pur estil nazi. Nosaltres tenim com a eines, precisament el primer alçaprem és la llengua que no destruïran pas, serà un dels estris del nostre alliberament. Som per a ells la destrucció sistemàtica del territori conquerit que són tots els Països Catalans; el botí constant segur i digerible. Excepcionalment la legió de catalans irre-demptes que lluitarem fins a inserir-nos generosament i lúcida amb plena sobirania al concert mundial de nacions lliures.

Hi ha immigrants en la mateixa onda, tres organitzacions amb weps obertes, idees i un sol crit: **TOTS UNA SOLA NACIÓ CATALANA**. Espanya està fent tot l'impossible per la nostra fallida definitiva en tots els vessants, no ho aconseguiran pas. Els professionals liberals, els empresaris comencen ha adonar-se dels desavantatges que comporta ésser serfs d'un esperit caduc,

obsolet, anacrònic, desubicat en el temps i l'espai que és Espanya i tot el seu nacionalisme. Hi ha qui comença a llucar que tenim riquesa suficient per a caminar sols com a adults que som. La primera font de riquesa: els homes que amb llurs iniciatives estan farts de que el producte del seus esforços se'n vagi directament a la metròpoli. Tots haurien d'haver-se documentat bé, hi ha, i hi havia, documents i mètodes per a l'anàlisi de la situació.

Encara hi som a temps, els vents de la història giren al nostre favor, les nacions sotmeses aportarem a l'universalisme la ideologia fèrtil que requereix la societat moderna. Tenim petroli el farem valer!. Tenim centenars d'ingressos que el poder ens els desvia descaradament com a lladres professionals que són. Tenim homes de gran vàlua per portar tot clar objectiu a bon terme, on el benestar de cada una de les persones de la nostra col·lectivitat visqui amb el confort adequat que es mereix. Repetim conceptes de primera línia: Hi ha fonts de riquesa en el territori, aprofitem-les nosaltres. Hi ha homes de llinatge propi i de nouvinguts que s'apunten a la idea, d'ells manllevem les paraules: Tots una sola nació catalana!

JOAN VICENÇ LILLO I
COLOMAR

Encara ara retreuen a la Gemma Nierga aquella frase de "Per favor dialoguin" pronunciada en acabar la gran manifestació de rebuig a la mort de l'Ernest Lluc. Aquesta periodista, però, no va fer res més que repetir el que la gent, llevat dels polítics de la capçalera, cridaren al llarg de la marxa.

Quatre anys més tard, fent cas de la recomanació, Carod Rovira es reunia amb

ETA i uns mesos després la seva formació, amb un 2'52% i 650.000 vots, passava de tenir un a tenir vuit diputats al Congrés de Madrid.

El febrer de 2006, quan encara s'estava per patir el gruix del "problema de les infraestructures", es va realitzar una altra important manifestació a Barcelona amb el lema de "Som una nació, tenim el dret a decidir", va ser un autèntic clam independentista. ERC en va tenir un paper destacat, tant en la gestació com en la gairebé hegemònica presència política al cor de la manifestació.

El mateix 2006 s'inicien les negociacions per a la refor-

ma de l'Estatut de Catalunya. ERC no defensa la inclusió i efectivitat jurídica del dret d'autodeterminació justificant-se en prioritats d'ordre pràctic.

L'agost de 2007 Xirinacs emprèn el caminó del bosc en un acte de sobirania: "...Amics accepteu-me aquest final absolut victoriós de la meva contesa, per contrapuntar la covardia dels nostres líders, massificadors del poble..." Març de 2008, Esquerra passa de 8 a 3 diputats amb 296.000 vots i un 1'17%.

El partit que semblava que havia de liderar políticament aquestes dues aspiracions pop-

ulars, accions per afavorir el diàleg amb ETA i iniciació d'un procés cap a la Independència de Catalunya, no ho ha fet. S'ha acomodada institucionalment al Principat i ha confiat en una reforma de l'Estat Espanyol en les seves relacions amb Euskadi i Catalunya.

El que jo entenc de tot això és que hi ha una societat civil catalana amb unes aspiracions obertes, elevades i valentes, que no consent ésser enganyada, i necessitada d'un esdeveniment polític amb cara i ulls, que no té, per a portar-les a terme.

El caminó del bosc

Llegeix i
subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels
empresaris

Tel.
971 85 85 80

La justícia a Catalunya:

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

El Maig del 68 i la generació literària dels 70

A mi ja m'havia detingut en nombroses ocasions la Brigada Social del règim, com informa l'historiador Joan Mas i Quetglas en la pàgina 142 del llibre *Els mallorquins de Franco. La Falange i el Moviment Nacional* (Palma, Documenta Balear, 2003)

Cap a finals dels anys seixanta, l'amic Frederic Suau coordinava les pàgines de Cultura del diari *Última Hora*. Els col·laboradors que més publicaven en aquestes pàgines eren Josep M. Llompart, Damià Ferrà-Ponç, Miquel López Crespí i el mateix Frederic Suau. També es varen publicar alguns escrits del psiquiatre Nicolau Llaneres que signava amb el pseudònim *Sire, Ciudadano*. Posteriorment, cap a l'any 1970 hi varen escriure Vicente Molina-Foix, Francesc Vallverdú i Jean Schalekamp... El gruix de les col·laboracions que jo hi vaig publicar anaven des de la crítica literària a les novel·les del moment –recordem que som en ple boom de la novel·lística d'Amèrica Llatina-, fins a reflexions damunt el compromís de l'intel·lectual amb el seu temps...

Havia conegut Frederic Suau a través de Pere Noguera, que en aquell temps, juntament amb Bernat Homar i Pere Caminals, ja dirigien alguns dels grups de teatre d'aficionats de l'època. Eren de moda Bertold Brecht, Peter Weiss, Piscator i entre algun sector també es parlava molt d'Ionesco, Anouilh, Beckett... Pere Martínez Pavia havia muntat el grup de mímica *Farsa*, en el qual actuaven algunes amigues i amics –record ara mateix el pintor i escultor Gerard Matas— als quals jo acompanyava en algunes actuacions fent de fotògraf. Tenc encara moltes fotografies en els meus arxius. Érem molt joves, però la dèria per intervenir culturalment i, alguns, també políticament, ens dominava i ens feia ser receptius a qualsevol idea o iniciativa que consideràssim autènticament subversiva i innovadora en el camp artístic.

A mi ja m'havia detingut en nombroses ocasions la Brigada Social del règim, com informa l'historiador Joan Mas i Quetglas en la pàgina 142 del llibre *Els mallorquins de Franco. La Falange i el Moviment Nacional* (Palma, Documenta Balear, 2003). Era en temps de les vagues d'Astúries de 1962. Havia

sortit amb un grup de companys a pintar consignes solidàries amb els miners torturats pels sicaris del règim, i hi va haver mala sort: ens enxamparen pintant a les parets de la Riera, just al costat del pont de l'actual Institut Ramon Llull.

L'amic Frederic l'havia conegut en els anys 66-67 i des d'aquells moments hi hagué una forta sintonia entre nosaltres. Ens passàvem llargues hores discutint d'art, de literatura i de política tant a casa seva, en el carrer de Joan Crespí, com al pis on jo vivia, a l'avinguda de l'Argentina. I va ser precisament a ran d'aquelles converses que s'anà congrint la idea de fer de les pàgines de Cultura d'*Última Hora* una eina d'intervenció en la somorta vida provincial d'aleshores. I, també, començà a cobrar forma la idea de muntar una llibreria progressista, un indret que més que ser una simple botiga per a vendre llibres, servís per a muntar actes culturals, exposicions de pintura i escultura, trobades d'escriptors... Un centre que, mancats com estàvem d'infraestructures culturals, si exceptuam l'OCB, la Casa Catalana de Palma –que havia muntat les famoses Aules de Poesia, Teatre i Novel·la de mans de Jaume Adrover—, i Llibres Mallorca, ens servís, com a altres els servia els grups de teatre, els grups de mímica o els incipients recitals de la Nova Cançó que havia començat a organitzar Jovenuts Musicals, com a esmolat estilet per a dinamitzar –sempre sota la vigilància de la Brigada Social, evidentment! –el somort panorama en el qual vivíem.

En els anys 67-68 els que més ens vèiem érem el pintor Gabriel Noguera, que tenia l'estudi en un solar de la família prop de Joan Crespí, en Pere Noguera, l'actual director de teatre, i Frederic Suau, casat amb Adela Caselles. Jo també vivia ben a la vora de la plaça del Progrés, a la barriada de Santa Catali-

na, i just havia de caminar dues passes per a anar a petar la conversa literària amb els amics. Pel pis de Frederic Suau hi compareixien sovint Guillem Frontera i la seva companya Bàrbara. En Guillem Frontera ja havia guanyat el Joan Alcover de Poesia de 1965 amb el poemari *El temps feixuc*. Emprava la màquina d'escriure de l'amic Frederic per a passar en net la novel·la *Els carnisers*, amb la qual obtindria el Llorenç Vilallonga de 1968, que, juntament amb el Premi Ciutat de Manacor de 1969 per la seva novel·la curta *Cada dia que calles*, marcarien els seus inicis com a escriptor.

També hi compareixia el músic poeta Antoni Alomar Perelló que, com Maria del Mar Bonet, Miquelina Lladó, Gerard Mates i Joan Ramon Bonet, musicaven poemes propis o d'altres poetes catalans. Toni Alomar era un proletari de la música. Contemporani de Los Penkeniques, Los Brincos, Lone Star,

Los Cheyenes, Los Mustangs, abans de dedicar-se uns anys a la Nova Cançó conegué, per hotels i sales de festa, l'exploació de propietaris de discoteques i mànagers sense escrúpols. Anà a viure uns anys a Barcelona i hi va fer amistat amb Anton Carrera, Pi de la Serra i Raimon, entre d'altres cantautors. Tornà a Mallorca, musicà poemes de Gabriel Ferrater i altres poetes catalans i realitzà nombrosos recitals, sempre marginat per la premsa, dominada encara pels "monstres" de la cultura oficial: els Joan Bonet i "Gafim", comissaris "in aeternum", d'ençà la guerra civil.

Un temps en el qual també ens trobàvem amb el poeta Jaume Pomar, amb el fotògraf Antoni Catany o amb els pintors Katty Bonnín, Miquel Àngel Femenies, l'escultor Miquel Morell, el pintor Manuel Picó...

Aleshores tot tenia un sentit clar de lluita antifeixista i de combat per la llibertat, i donàvem suport actiu a

tot el que fos art lliure, creació i recerca teatral, musical o literària. En aquell temps no és com ara que es cobren substancioses subvencions per a fer d'activistes culturals

Altres vegades ens reuníem a casa meva, on compareixien Miquel Bauçà, Gabriel Noguera, Pere Noguera, Joan Manresa i molts dels cantautors de la Nova Cançó que, en festivals presentats per Joan Manresa, actuaven a Palma. Sovint vaig fer de taxista, sense cobrar res, evidentment, de Joan Manuel Serrat, Marià Alberó o Jaume Arnella. Donar suport de forma desinteressada als festivals de la Nova Cançó, ajudar a vendre entrades dels recitals de Raimon, Quico Pi de la Serra, Quintín Cabrera, el Grup de Folk on actuava Jaume Arnella... era un deure, un servei a país i a la nostra cultura, que realitzàvem emocionats. Aleshores tot tenia un sentit clar de lluita antifeixista i de combat per la llibertat, i donàvem suport actiu a tot el que fos art lliure, creació i recerca teatral, musical o literària. En aquell temps no és com ara que es cobren substancioses subvencions per a fer d'activistes culturals. Com Francesc de B. Moll i Josep M. Llompart al front de l'OCB, que mai no cobraren una peseta per a portar endavant la tasca de consolidació de la nostra cultura, o com Jaume Adrover organitzant les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la, o també, cal no oblidar-ho, com Toni Figuera, Jaume Vidal Alcover, Francesc Llinàs i Vicenç Mates donant suport al Cine Club Universitari i duent a Mallorca pel·lícules prohibides que després vàiem a cases particulars o, les permeses, al cine Rialto, tothom feia cultura de forma gratuïta i desinteressada.

La nostra concepció, la idea que la vida personal de l'artista i la seva obra d'art havien de ser una mateixa cosa, una revolta permanent contra la barbàrie capitalista, s'afirmà enmig de la lluminària del maig francès i ha continuat fins ara mateix.

Ara, vist amb la perspectiva que donen els anys, hom s'adona de l'impacte causat per aquell experiment voluntari. L'Ull de Vidre naixia rompent motlles. Els partits de la futura oposició democràtica eren tan embrionaris, tan dèbils, vivien tan amagats a causa de la brutal repressió, que podem dir que eren quasi inexistents. Llur activitat "pública" no podia passar d'una pintada ocasional, una reduïda repartida de fulls volanders als barris extraradials. El PCE vivia a les catacumbes, i l'esquerra marxista-leninista s'estava formant, precisament mercès, en bona part, al nostre treball. Molts dels polítics que ara viuen com senyors gràcies als impostos i contribucions que pagam, devien anar a escola, o els més vells, com Gabriel Cañellas, estudiaven per a ser bons negociants dins el sistema franquista i no els havia passat pel cap lluitar activament en favor de les llibertats democràtiques.

Viure i actuar sota la influència del Maig del 68! Reconec que aquella, malgrat les dificultats i la persecució policíaca, fou una època feliç, plena d'esperances en l'esdevenir. Cada exposició feta, cada presentació d'un llibre, cada conferència realitzada, era per a nosaltres un tret al feixisme. Cada èxit d'un artista rupturista envers la concepció de l'art establert, una canonada dirigida contra el cor de la podridura franquista. Cada article escrit a les pàgines del diari *Última Hora* en els anys seixanta, un alè de vida, el fonament d'una nova cultura mallorquina que volíem "lliure, desvetllada i feliç", com deia el poema de Salvador Espriu.

Foren uns anys irrepitibles i mai, mai més, no tornarem a creure amb tanta força en la possibilitat de revolta de la cultura. La nostra concepció, la idea que la vida personal de l'artista i la seva obra d'art havien de ser una mateixa cosa, una revolta permanent contra la barbàrie capitalista, s'afirmà enmig de la lluminària del maig francès i ha continuat fins ara mateix.

Si vaig als meus arxius i estudio els papers grogosos de l'època de què parlem t'adones molt bé dels interessos que ens dominen en les nostres primeres intervencions culturals. Ja han passat prou anys des de les nostres col·laboracions d'adolescents a Ràdio Espanya Independent, fent de corresponsals clandestins de les emissores antifranquistes. És curiós constatar, ara que reflexiono damunt aquesta qüestió, com tot anava confluint perquè la nostra militància dels anys setanta no tengués res a veure ni amb la socialdemocràcia, aleshores inexistent, ni amb el carrillisme.

Hom va copsant, a mesura que vaig escrivint aquests articles, que mai no podem saber com érem a finals dels seixanta sense aprofundir en les influències culturals i polítiques que marcaren aquells anys d'aprenentatge. L'any 1967 Editions Gallimard de París publicava el llibre *Traité de savoir-vivre à l'usage des jeunes générations*, la famosa obra de Raul Vaneigem que condicionaria completament el Maig el 68 i les avantguardes de finals dels anys seixanta juntament amb *La societat de l'espectacle*, de Guy Debord. Són llibres que arriben a les golfes de les llibreries de Barcelona i Palma i que compram, evidentment d'amagat de la Brigada Social. Llibres cabdals com aquella edició de *La revolució traïda* de Trotski que nosaltres llegim en una traducció a l'espanyol de Jorge Aberlardo Ramos, *La revolución traicionada* (Buenos Aires, Editorial Proceso, 1964). I, també, l'imprescindible obra editada —a París l'any 1968!— pels treballadors de *Laminación de Bandas* de Exevarri *Nuestra huelga*. Una obra de què he parlat en més d'una ocasió i que demostra a la perfecció com era de lluny el nou moviment obrer de l'estat de qualsevol pràctica reformista com les que, en altres estats europeus, la socialdemocràcia i el neoestalinisme dels

PC portaven la classe obrera i el poble. Partits que, com escriuriem els estudiants i obrers de París en el Maig del 68, eren "els condons de la Revolució".

Són tres llibres, entre molts d'altres d'història, filosofia, assaig i literatura, prou significatius sorgits quan manquen uns mesos per a l'esclafit del Maig del 68, just en els anys de més potència i projecció exterior de la Revolució Cubana, de la lluita del poble del Vietnam contra l'imperialisme ianqui.

I no hem d'oblidar mai, com ja hem deixat apuntat en altres articles, el paper essencial de l'Editorial Moll en la creació d'una consciència nacional-popular catalana a les Illes. Sense copsar a fons l'aportació de materials de l'Editorial Moll, sigui quant a obres literàries, com a assaig i història, mai no podem entendre el ressorgir nacionalista i esquerrà illencs de finals dels seixanta i començaments dels setanta. D'aquest fet cabdal en la nostra formació cultural n'he parlat extensament en el capítol "La influència de l'obra de Francesc de B. Moll en la generació d'escriptors mallorquins anys setanta" que forma part del llibre *Cultura i Transició a Mallorca* (Palma, Edicions Roig i Montserrat, 2006).

I caldria parlar igualment, per la seva importància, d'aquell manual que, als divuit anys, ens obrí les portes a la coneixença de la nostra història literària. Em referesc al llibre de Josep M. Llompart *La literatura moderna a les Balears* (Palma, Editorial Moll, 1964) que, d'una manera breu però summament documentada, ens introduïa en el món de la Renaixença tant a Catalunya Principat com a Mallorca, a la vida i obra de Marian Aguiló i Josep Pons i Gallarza. També ens fornïa dels coneixements bàsics per a aprofundir posteriorment tant com volguéssim sobre Ramon Picó i Campomar, Pere d'Alcàntara Penya, Gabriel Maura, Miquel Costa i Llobera, Joan Alcover, Miquel dels Sants Oliver, Salvador Galmés, Miquel Ferrà, Guillem Colom, Llorenç Vilallonga i Bartomeu Rosselló-Pòrcel, entre molts d'altres escriptors mallorquins.

Record la passió d'aquells dies plens d'esperances i d'il·lusions com si fos ara mateix. Mai no hauríem imaginat les tones d'oportunisme i de cinisme que, amb el temps, caurien damunt les idees de llibertat, socialisme i in dependència. Tampoc no podíem ni imaginar els pactes de la transició—la restauració borbònica—entre el franquisme reciclat i l'esquerra de la moqueta el cotxe oficial

Frederic Suau i les pàgines de Cultura del diari *Última Hora!* Parlem de la lluita cultural de fa prop de quaranta anys, els mateixos que té ja el mític Maig del 68. Record la passió d'aquells dies plens d'esperances i d'il·lusions com si fos ara mateix. Mai no hauríem imaginat les tones d'oportunisme i de cinisme que, amb el temps, caurien damunt les idees de llibertat, socialisme

i in dependència. Tampoc no podíem ni imaginar els pactes de la transició —la restauració borbònica— entre el franquisme reciclat i l'esquerra de la moqueta el cotxe oficial.

A mitjans dels anys seixanta, Frederic Suau tenia una de les biblioteques de marxisme més ben assortides de Ciutat. Les meves primeres lectures de Marx (*El Capital*, *El 18 Brumari de Louis Bonaparte*, *La ideologia alemanya*), les vaig fer amb llibres que em va deixar. Igualment podria dir de l'obra de Lenin o Gramsci. Discutíem *Reforma o Revolució* de Rosa Luxemburg, *L'Imperialisme, fase superior del capitalisme o L'estat i la revolució*, les obres de Lenin editades a l'Editorial *Progreso* de Moscou, i comprades de contraban en un viatge a Londres o París.

En aquells anys —embarcats en l'extraordinària aventura de voler canviar el món— érem ja plenament conscients que la futura revolució havia de servir —a més d'alliberar la força de treball de l'esclavitud assalariada— per a alliberar tota la creativitat del poble ofegada per la implacable divisió burgesa del treball (uns neixen per a dedicar-se al treball físic, per a ser dirigits; altres neixen per a ocupar-se de les activitats intel·lectuals, per a dirigir). Aleshores els partits d'aquesta esquerra empegueïda de lluitar contra el capitalisme no qüestionaven cap aspecte de la dominació burgesa dels esperits i les consciències. Els mateixos que no desitjaven un art crític amb la situació establerta, un art al servei de l'alliberament social i cultural de la humanitat, també blasraven, per a fer-los oblidar, els inicials aspectes antiautoritaris de les grans revolucions del segle XX (el Mèxic Insurgent de John Reed, 1917 a Rússia —el mateix Reed en féu la més meravellosa i objectiva crònica històrica que mai s'ha fet d'un esdeveniment històric en el llibre *Els deu dies que trasbalsaren el món*— les insurreccions consellistes d'Alemanya i Hongria els anys 18-19; la Comuna de 1934 a Astúries; la guerra contra el feixisme a la península ibèrica; el despertar de la Xina sota el comandament de Mao Zedong; l'alliberament de les colònies a ran de l'exemple del disset a Rússia; la revolta hongaresa de 1956 contra la burgesia "roja" estalinista) restaven completament silenciades i ocultades pels historiadors afins als règims del socialisme degenerat de l'Est o del funcionariat cultural al servei de la superestructura ideològica capitalista. ¿Què fer per a impedir arribar un dia al *Món feliç* de Huxley, al *Nosaltres* de Zamiatin o al 1984 d'Orwell? ¿Què fer per a impedir que l'art, la cultura, la psicologia, esdevinguessin, en mans del poder establert, els nous sistemes per a dominar el poble sense necessitat dels fusells i la repressió sagnant a l'estil de Franco, Pinochet o Videla?

MONARQUIA, REIS, PRÍncePS (2ª part): en negatiu

Recull d'en
Ricard-Joan Colom

(Pot ser lliurement reproduït)

FALSEDAT I MALDAT EN REIS, PERILLS DE LA MONARQUIA

“I així vestesc la meua nua vilesa

Amb estranys i vells finals robats fora de l'ordre sagrada,

I sembla un sant quan el qui més represent és el diable” (*King Richard III / El Rei Ricard III*, Acte 1, Escena 3, de William Shakespeare, 1564-1616, dramaturg anglès).

“Senyor –digué l'hoste-, no podria hom esmar lo damnatge qui es segueix per malvat príncep. L'un és per lo mal que fa; l'altre és per lo bé que fer podria, lo qual no fa” (*Llibre de les Bèsties*, de Ramon Llull, 1235-1315, català de Mallorca, místic i savi).

“Els alexandrins han acudit

a veure els fills de Cleopatra...

Alexandre –nomenat rei
D'Armènia, de Pèrsia i dels Parts.
Ptolomeu –a qui donen els reialmes
de Cilícia, Síria i Fenícia.

Cesarió resta dempeus una mica més avant,
vestit de seda rosada,

damunt el pit duu una toia de jacints,
el seu doble cinyell centelleja de zèfirs i amatistes,
les sandàlies relligades de cintes albes
lluen perles rosades.

Atorgada li és la dignitat superior a sos germans:
és nomenat Rei de Reis.

Els alexandrins sabien certament
que tot es reduïa a paraules i teatre.

Però el dia era ple de llum, i poètic,
el cel blau i clar,

i el Gimnàs d'Alexandria
un triomf clamorós de l'art,

així com l'extraordinària magnificència dels corte-
sans,

i sobretot Cesarió, imatge de la gràcia i de la belle-
sa

(fill de Cleopatra, sang dels làgides),

així els alexandrins corrien a la festa,
i s'entusiasmaven i aclamaven,
en grec i en egipcià i alguns en hebreu,
arravatats per la fascinació de l'espectacle
-malgrat que prou coneixien la vàlua d'aquestes coses,
la sonora buidor d'aquella reialesa”

(*Reis alexandrins*, 1912, Konstantínos Pétrou Kaváfis, Egipte *29·4·1863-+29·4·1933, Alexandria; poeta grecoegipcià).

“Tots els governs monàrquics són militaristes.
La guerra és la indústria que escampen; i el saque-
ig la fita que pretenen. Mentre continuïn existint tals
governos, la pau no estarà segura ni un sol dia” (Thomas
Paine, 1737-1809, escriptor anglès).

“Tota corona noble és i serà sempre en la terra
una corona d'espines” (Thomas Carlyle, 1795-1881,
historiador, crític i pensador social escocès).

“La corona reial no guareix el maldecap” (Ben-
jamin Franklin, 1706-1790, estadista, científic i filàn-
trop nord-americà).

“Tota corona noble és i serà sempre en la terra
una corona d'espines” (Thomas Carlyle, 1795-1881,
historiador, crític i pensador social escocès).

THOMAS CARLYLE. XAH REZAPHAHLAVI.

“Deixeu-me dir-vos amb tota franquesa que
aquest negoci de ser rei no m'ha donat res per-
sonalment tret de maldecaps” (Mohammed Reza
Pahlavi, 1919-80, Xah d'Iran).

“Encara que els reis actuïn bé, hom en mal-
parlarà” (Marc Aureli Antoní, 121-180, emperador
i filòsof romà).

CÀSTIG AL REI

“Et trauran d'enmig dels homes i viuràs amb
animals feréstecs; t'alimentaran d'herba com els bous
i aniràs xop de rosada; així passaran set anys, fins
que reconeguis que l'Altíssim és l'amo dels reialmes
humans i que els dona a qui vol. I l'ordre de deixar
les arrels amb la soca de l'arbre, vol dir que el regne
et serà retornat tan aviat com reconeguis que el Déu
del cel és l'únic amo” (Daniel 4:22-23, profeta major
jueu durant la captivitat de Babilònia, s. VI a. C., al
rei Nabugodonosor).

“El rei de Babilònia no fou res de supèrbia
només quan pronuncià mots orgullosos, sinó també
quan encara no s'havia enorgullit amb les seves
paraules...es posà davant de tots en el seu pensa-
ment. Els mots obriren la porta a la revenja d'aque-

lla ira que havia encès l'orgull amagat” (*Regla Pas-
toral*, 1:4, 591, de Gregori el Gran, ca. 540-604,
bisbe de Roma).

“També el dominador del poble jueu, el rei de
Babilònia, abandonat dels seus, fa penitència i es
purifica amb set anys de misèria. La seva cabellera
esbullada supera les crineres dels lleons, i la seva
paor, la paor dels bàrbars i les seves mans amb llargues
ungles ganxudes imiten les de les horribles àligues,
mentre menja fenàs com els bous o, com un remu-
gant, mastega palla d'herba. Aquesta penitència el
reconcilia amb Déu i el torna al seu antic regne. Déu
acceptava aquell de qui els homes fugien espordits,
mentre ell era feliç amb la calamitat d'aquells mals
tractes. Aquesta és l'amputació de la qual he parlat;
qui pugui suportar-la recobrarà la salut (espiritual)”
(*Exhortació a la penitència* del bisbe Pacià de
Barcelona, 370-390).

DECADÈNCIA I FIDELLES MONARQUIES

“Un regne fundat damunt la injustícia mai no
perdura” (Luci Anneu Sèneca, 4 ó 2 a.C.-65, escrip-
tor i filòsof estoic hispanoromà).

“Un rei està perdut si no refusa l'adulació i si
no prefereix els que diuen audaçment la veritat”
(François de Salinhac de la Mothe, *Fénélon*, 1651-
1715, clergue i escriptor occitanoparlant).

“Totes les coses humanes acaben decaient, i
quan convoca el destí, els monarques han d'obeir-
li” (John Dryden, 1631-1700, poeta, dramaturg i crític
anglès).

“Una vegada que les trampes de la monarquia
són toquejades, és com obrir una tomba egípcia, l'in-
terior tendeix a esfondrar-se” (Anthony Sampson,
1926-2004, escriptor britànic socialdemòcrata).

ANTHONY SAMPSON. FISHER AMES.

“Una monarquia és un comerciant que nave-
ga bé, però xocarà de vegades contra una roca, i se
n'anirà al fons; una república és una barca que mai
no s'enfonsarà, però que té sempre els peus dins
l'aigua” (Fisher Ames, 1758-1808, un dels pares fun-
dadors oblidats dels EUA).

“El rei està envoltat de gent que no pensen sinó
a divertir-lo i a impedir que pensi en si mateix. Perquè,
per molt rei que sia, és desgraciat si hi pensa” “¿Qui
se sent desgraciat per no ser rei, sinó un rei destronat?”
(Blasi Pascal, 1600-1662, filòsof i escriptor occità).

“Una monarquia és la més cara de totes les formes de govern, l'Estat monàrquic exigeix una desfilada costosa, i el qui depèn del seu propi poder per a regnar, ha de reforçar-lo tot subornant l'actiu i empenedor el qual no pot intimidar” (James Fenimore Cooper, 1789-1851, novel·lista estatunidenc).

“La por al canvi desconcerta els monarques” (John Milton, 1608-1674, poeta èpic anglès).

“L'autoritat s'oblida en un rei agonitzant” (*Lord Alfred Tennyson*, 1809-1892, poeta líric i elegíac anglès).

PLANTAR CARA AL REI, CRÍTQUES ALS REIS

“La major *jihad* (guerra santa) és dir la veritat davant del rei” (Hadith).

“Encara que Pan Zagloba servava el seu aspecte tranquil i coratjós, el cor li batejà més fort dins el pit a la vista del príncep, perquè Bogislau era un mal enemic i tots tenien por del seu poder” (“*Un heroi polonès-Pan Wolodyjowski*”, 1887, Henryk Adam Alexander Pius Sienkiewicz, 1846-1916, escriptor polonès).

“De les diverses formes de govern que han prevalgut al món, una monarquia hereditària sembla que presenti el perfil més procliu per a la burla” (Edward Gibbon, 1737-1794, historiador anglès).

“Les versions oficials sobre els festeigs entre cases de les famílies reials són la mena d'arranjaments *rosa* per a la foto que molts fidels súbdits ja intueixen o imaginem que són més o menys falsos, però que la majoria s'estimen creure o fer que s'ho creuen per no contradir la Dictadura Mediàtica dels poderosos, i no ser tatxat de “rar”, de dissident per qualche esbirro del poder. Altrament –si vols consolar-te- recorden la preciosa infantesa: són contes de fades per a adults infantilitzats, si bé per darrere el que hi ha sovint, lògicament, és faràndula de luxe, a causa de l'excés de diners” (Autocitació).

“És fàcil criticar i trobar culpes en la conducta dels reis, i també escriure articles furiosos contra ells per diaris, o fer discursos violents en contra per plataformes. Qualsevol ximplet pot estripar repetidament una peça de roba costosa, però no tots els homes poden retallar i fer-ne una. Esperar perfecció dels reis, primers ministres, o governants de qualsevol rei, és absurd i irracional. Demostraríem més seny si hi pregàvem més, i criticàssim menys” (John Charles Ryle, 1816–1900, bisbe anglicà).

“Qui és amable és lliure, encara que sia un esclau; i qui és dolent és un esclau, encara que sia un rei” (Sant Agustí, teòleg i bisbe de Bona del 396 al 430, un dels Pares Llatins de l'Església. 354-430).

“Reis o governants no són els qui duen ceptre, sinó els qui saben manar” (Sòcrates d'Atenes, 470 ó 469-399 a. de C., filòsof grec, creador de l'ètica).

“No hi ha res de tan insegur com la grandesa dels reis” (¿Quiló o Chilón de Lacedemònia, s. VI a. de C., un dels Set Savis de Grècia?).

JOHN Ch. RYLE. ST. AGUSTÍ DE BONA.

“Tot aquell qui no en sap, encara que sia senyor i príncep, pot i ha de ser tingut dins el nombre de la plebs” (Miguel de Cervantes Saavedra, 1547-1616, escriptor hispànic, cim del Segle d'Or foraster).

“Fins i tot en el tron més alt, hom se senta sobre el seu cul” (Michel Eyquem de Montaigne, de Bordèu e Peiregòrd, 1533-1592, filòsof gascó).

“El primer que fou rei va ser un soldat afortunat: Qui serveix el seu país bé no té cap necessitat d'avantpassats” (“*Candide*”, de François Marie Arouet *Voltaire*, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

ANTIMONÀRQUICS

“Un monarca, quan és bo, té el dret a la consideració que podem concedir a un pirata que es queda a l'Escola Dominical carregat de delictes; quan és dolent, no té dret a res de res” (*Mark Twain*, pseudònim de Samuel Langhorne Clemens, 1835-1910, escriptor i periodista estatunidenc).

“Oh que se m'assegués tan alt com la meua ambició, i posaria el meu peu despullat als colls de monarques” (Horace Walpole, 1717-1797, 4t Comte d'Orford, polític, escriptor londinenc autor de la 1ª novel·la gòtica).

Corona del Sacre Imperi Romano-Germànic.

L'Acampallengua torna a ser present!

Es dies 24 i 25 de maig de 2008, els Joves de Mallorca per la Llengua torna a organitzar una nova edició de l'Acampallengua, la gran trobada de joves (i no tan joves) per reivindicar l'ús normal del català en tots els àmbits de la societat. La primera edició de l'Acampallengua va ser l'any 1997 a Inca i va tenir continuïtat en anys successius (Santa Ponça 1998, Alcúdia 2000, Felanitx 2001, Binissalem 2002, Pollença 2004, Porreres 2005 i Esporles 2006). Durant aquests anys s'ha convertit en una de les principals manifestacions juvenils que tenen lloc anualment a Mallorca. El creixement continu de participants, any rere any, així ho testimonia. La participació a les mobilitzacions que s'han convocat demostra que els joves es mantenen fermes pel que fa a la defensa de la llengua catalana. A la darrera edició, fa dos anys, a Esporles, s'hi varen concentrar prop de 20.000 persones.

Aquesta vegada la població escollida ha estat Son Servera. El poble és a una hora de Palma i a 15 minuts de Manacor i es troba al Llevant mallorquí, zona on encara no s'ha fet cap edició de l'Acampallengua. Disposa de bones infraestructures culturals: centres culturals, espais esportius, casals de joves, etc. i amés és un poble molt participatiu, cosa que farà que totes les entitats que hi ha s'involucrin plenament en l'activitat.

L'Acampallengua, a més, intentarà incidir, com sempre, en la població no catalanoparlant i contribuir que els nouvinguts s'integrin i aprenguin la llengua pròpia de Mallorca.

L'Acampallengua serà, com els altres anys, un espai de participació: tallers, competicions esportives, etc. Un espai de relació entre sectors socials molt diversos, amb la participació de joves de tot el territori lingüístic i de totes les cultures que conviuen a Mallorca. Un espai que mostrarà que totes les manifestacions culturals es poden fer en català, des de les més cultes fins a les més populars, des de les més modernes fins a les més tradicionals. I serà també un espai de reflexió i d'intercanvi d'idees: xerrades, debats, taules rodones, etc.

El moment clau de l'Acampallengua serà la discussió i l'aprovació, en assemblea, d'un manifest en el qual es demanarà a les institucions públiques i a la societat civil que s'impliquin a favor de la normalització de la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears.

L'Acampallengua vol ser un espai de participació i de compromís amb la nostra llengua. Vol indicar el camí cap a on ha d'anar el procés normalització lingüística, que ha de menester un reforçament entre els joves. Vol també presentar una visió jove sobre la Mallorca del futur, una Mallorca on la llengua serà el nexa d'unió entre els nouvinguts i la resta d'habitants de l'illa.

Per a més informació: www.jovesllengua.cat o www.acampallengua.cat

Joves de Mallorca per la Llengua

El terrorisme espanyol

Siguem coherents i amb les idees clares. El nom d'Espanya no és el nom d'un país, cal que utilitzem i ordenem bé els conceptes i parlem amb propietat. Primer, el nom d'Espanya és el nom d'un estat, que no vol dir res essencial sinó circumstancial i artificial fins a esdevenir pervers. M'explicaré. És un nom destinat a patrocinar i justificar una idea amb uns objectius d'un projecte terrorista, per destruir unes nacions, Catalunya, Euskadi i Galícia, i incloure-les en aquest projecte aberrant que es diu Espanya. Hi ha múltiples escrits de personatges castellans (primer) o espanyols (després) que ho avalen plenament.

Segon, el nom d'Espanya és fruit d'un rebuscament semàntic, fins a trobar un nom que vol simular una historicitat procedent de Hispania com a denominació de la península sencera (cosa que originàriament no és certa), que permeti justificar incloure els territoris aliens a Castella amb Portugal a dins i elevar tot aquest conjunt a la categoria de nació, de nació única espanyola. Portugal va aconseguir escapar-se d'aquesta paròdia, però això és una altra història. El fet que vull denunciar és la creació d'un disbarat sociopolític, per mitjà del terrorisme i l'agressió als demés països de la península. Tot plegat amanit amb la inestimable col·laboració, d'uns altres afecionats a la "grandeur" en detriment dels demés com són els francesos, amb el seu precedent de la destrucció, fins a quasi l'anul·lació, d'Occitània.

Jo vaig nàixer el 1936 l'any que va començar la guerra "espanyola". Una guerra no deixa de ser una forma de terrorisme a ultrança. Sols pot tenir una certa justificació una guerra d'alliberament nacional, amb tot i moltes reserves però. Utilitzar la força de les armes per aconseguir un objectiu, sempre implica la mort de molts innocents i això no és ni ha de ser mai justificable. La vida d'una sola persona mereix un gran respecte i no hi ha res que pugui legitimar privar-la d'aquest do.

Aquest 1936 un militar espanyol d'origen gallec, "Francisco Franco", acompanyat d'una sèrie de malparits de la seva categoria, van iniciar una guerra salvatge contra tots aquells que

no pensaven com ells, ja sigui en el camp de la seva visió social com en la seva versió polític-territorial, que per a ells consistia en destruir totes les nacions ara integrades a l'estat espanyol, per reafirmar una sola nació que fos "Espanya". Segons aquesta colla de indesitjables, les demés nacions amb tots els seus patrimonis i llengües havien de desaparèixer en favor d'aquesta imposició, per mitjà de la guerra o sigui d'un autèntic terrorisme, en aquest cas terrorisme d'estat. És curiós que aquesta gent que s'omple la boca esgarriant-se amb el terrorisme d'ETA, siguin els fidels seguidors de grans terroristes com, Felip V, compte duc d'Olivares i Franco entre molts d'altres i aprofitant-se d'aquesta inestimable labor, d'un dels terrorismes més brutals de tot Europa, protagonitzat per aquesta colla d'impresentables, continuïn dins la corresponent "democràcia" brodant la seva tasca.

Totes les guerres al marge del mal que comporten i els milers de morts que s'hi produeixen (es calcula prop d'un milió de morts, entre la mateixa guerra i els milers d'afusellaments posteriors a la mateixa conflagració capitanejada pel dictador), són un exemple indiscutible de terrorisme, ja que el terror de la força armada els permet imposar tot el què els dona la gana, sense cap més raó que la matança, la tortura i tota classe de impositions, per aterrir el poble que no comparteixi la ideologia (si així es pot anomenar) dels terroristes.

Bé, la guerra es va acabar el 1939 i 70 anys després, podem dir que en el fons les coses no han canviat perquè encara els catalans estem patint una sèrie de conseqüències directes d'aquells estralls i la nostra vitalitat com a país, està farcida de negacions provocades per aquell monstre maleït i els seus arrogants i dèspotes correligionaris. Ell ja ho va anunciar "que lo habia dejado todo atado y bien atado", i els polítics espanyols que l'han anat succeint, aprofiten aquests avantatges per mantenir, ara en nom de la "democràcia bien entendida", tots els ressorts que el terrorisme més flagrant els va situar al seu abast.

Fent un breu repàs, constatem que Catalunya no ha recuperat

mai més el seu rang de nació lliure i ha quedat relegada a la insultant categoria de regió espanyola o francesa. La nostra llengua rep el tracte de paràsit per part d'aquests dos estats, amb un menyspreu inqualificable, el Parlament Català no és més que una reunió d'aficionats que tenen hipotecada la darrera paraula sempre pendent d'una decisió final a Madrid, o sigui quedant les resolucions de la nostra institució, relegades ridículament com una joguina política, amb absència escandalosa de total Sobirania. Resumint, Catalunya està controlada per dues potències estrangeres que agredeixen constantment la nostra nació, amb la desitjada esperança de fer-nos desaparèixer del món.

Aquesta és la versió actualitzada del terrorisme subliminal que porten a terme els dos estats, amb dos exèrcits al darrera disposats, segons han afirmat repetidament, a impedir qualsevol acció d'inspiració sobirana.

És malgrat aquestes aparents i escandaloses dificultats, que Catalunya no pot renunciar a si mateixa i ha de crear un seriós enfrontament, pacífic però contundent a la vegada, contra aquests ocupants, ja que amb la plena raó de la nostra dignitat no hi ha d'haver exèrcits que valguin. El nostre únic exèrcit és el nostre poble, aparebut i covençut del seu dret a la llibertat que implica una independència total i absoluta, i que ningú pot obstruir.

El terrorisme que s'ha utilitzat i continua vigent contra Catalunya, cal que sigui molt més publicitat, aquí i a l'estranger magnificant-lo com mereix perquè tothom conegui el genocidi d'aquest dos estats. Els autors i continuadors de tot aquest procés han de ser denunciats i menyspreats en les seves actuacions polítiques. És una responsabilitat que els catalans tenim pendent, per tal de rehabilitar la nostra dignitat i la corresponent independència. Ens cal desemmascarar davant del món els autors d'aquest magnicidi, perpetrat contra el poble de Catalunya.

Fora de Catalunya els terroristes espanyols i francesos!

**Claudi Romeu,
9 d'abril del 08**

El programa *Què t'hi jugues?* a Televisió de Mallorca

Es tracta d'un concurs per fomentar l'ús del català i el coneixement de la nostra cultura entre els alumnes de sisè curs d'educació primària

La directora insular de Política Lingüística, Rosa Barceló, i el director de Televisió de Mallorca, Albert Traveset, han presentat avui dematí el concurs *Què t'hi jugues?*, adreçat a alumnes de sisè de primària de tot Mallorca i que s'emetrà cada divendres a les 18.55 h a Televisió de Mallorca, a partir de l'11 d'abril i fins a dia 20 de juny.

El programa pretén fomentar l'ús de la llengua catalana i el coneixement de la nostra cultura fora de les aules de manera lúdica, didàctica i entretinguda. A més, vol contribuir a la difusió de programes concurs educatius i a l'ampliació del ventall d'ofertes d'oci i d'entreteniment adreçades a aquesta edat.

El programa *Què t'hi jugues?*, que presentaran els actors Margalida Grimalt i Enric de las Heras, és una iniciativa del Consell de Mallorca en la que hi han col·laborat d'altres institucions, entitats i empreses, a més de Televisió de Mallorca.

A cada edició de *Què t'hi jugues?*, els participants — dos equips de sisè de primària de diferents centres educatius — han de demostrar unes habilitats, superar unes proves i respondre algunes preguntes relacionades amb el currículum escolar. Hi ha proves de llengua, objectes reciclats, rondalles, enigmes... Es tracta, d'una banda, que els alumnes es diverteixin, i de l'altra, que l'experiència els estimuli a aprendre.

Tots els alumnes i centres participants reben material didàctic i altres regals. A més, les dues escoles finalistes s'enduen regals especials.

Participen al programa un total de vint centres d'educació primària: CP Blanquerna (Pont d'Inca, Marratxí), CP Duran Estrany (Llubí), CP Miquel Porcel (Palma), CP Nostre Senyora de Vialfàs (sa Pobla), CP Miquel Capllonch (Port de Pollença), CP Juníper Serra (Petra), CP Infant Don Felip (Palma), Col·legi Verge de Montisio (Porreres), CEIP Punta de n'Amer (sa Coma, Sant Llorenç des Cardassar), CP Es Putxet (Selva), CP Na Penyal (Cala Millor, Son Servera), CP Can Brill (Sencelles), CP Inspector Joan Capó (Felanitx), CEIP Jaume III (Llucmajor), CP Felip Bauçà (Palma), CP Reina Sofia (s'Horta, Felanitx), CPS' Algar (Portocolom, Felanitx), CP Es Cremat (Vilafranca de Bonany), CP Son Caliu (Calvià) i CP Joan Mas i Verd (Montuïri).

L'emissió del concurs es farà els divendres a les 18.55 h i es repetirà els dissabtes a les 13.20 h i els diumenges a les 19.25 h.

La política dels desplaçaments: el genocidi planificat

Les nacions, els pobles, ni es creen ni desapareixen d'un dia per l'altre a cops de decrets ni de normes legals sinó que, anàlogament que la formació d'una col·lectivitat humana particular i diferenciada, amb personalitat, cultura i llengua pròpies, és conseqüència d'un llarg procés de maduració i evolució que, de vegades, pot arribar a durar dècades i, fins i tot, generacions senceres, la seva desaparició no és tampoc senzilla. Occir una nació costa segles, excepte en casos molt particulars de genocidi físic dels seus components humans. No és d'estranyar que, pobles ocupats des de fa segles, tals com l'escocès, l'irlandès, el bretó, l'occità, el frisó,...; avui dia encara continuen vius i conservant, en millor o pitjor estat, els seus trets culturals més característics i la seva consciència i personalitat diferenciades.

Els estats genocides (com l'espanyol i el francès) cercaran sempre aplicar una sèrie de polítiques homogeneïtzadores internes adreçades a l'eliminació de la diversitat existent al seu si. Alguns d'aquests estats genocides intentaran, en algunes ocasions, fer dreuera i agafar la "via ràpida" per a eliminar aqueixa diversitat, és a dir, que simplement es dedicaran a eliminar físicament aquells pobles "no desitjables" per a ells, i aleshores ens trobarem davant un cas de neteja ètnica. Trobem aquesta política atroç d'eliminació física d'un poble, per exemple, en el genocidi perpetrat per les autoritats turques contra el poble armeni, els anys 1915 i 1916, i que significà l'assassinat d'un milió de persones; o en la "solució final" practicada pel Tercer Reich alemany, encapçalat per Hitler, i que portà a la desaparició de sis milions de jueus i de sis-cents mil gitanos durant la Segona Guerra Mundial.

En altres ocasions, el govern genocida opta per altres "solucions", practica una "política de vagons" o, el que és el mateix, de deportacions en massa, a base d'arrencar pobles sencers de les seves terres i enviar-los vers unes altres. Aquesta fou la tàctica emprada pel dictador soviètic Stalin, que deportà els alemanys del Volga, l'any 1942; o els tàrtars de Crimea, el 1944.

El que un govern opti per un model o per un altre dependrà de diferents consideracions, tals com la capacitat de resistència del poble a eliminar, o del bagatge de mala imatge exterior que estigui disposat a assumir i transmetre l'estat genocida. En l'època més recent, els dos estats ocupants de la nostra terra, l'espanyol i el francès, han optat per una política de desplaçaments "de baixa

intensitat", a la recerca d'una mena d'eutanàsia sense dolor a practicar sobre totes i cadascuna de les nacions oprimides. I per què poso entre cometes això de "de baixa intensitat"; doncs és així perquè el volum real de desplaçats no ha estat, ni de bon tros, menyspreable, ans al contrari, ha estat enorme, tant en números totals com en percentuals, però ha estat un genocidi "disfressat" sota l'eufemisme de l'emigració. Aquesta política de destrucció practicada per Espanya i França ha afectat totes les nacions ocupades, sense excepció.

Alguns d'aquests pobles ocupats, com és el cas d'Andalusia, Castella, Galiza o Aragó, han hagut de veure com, durant el tram final del segle XIX i els dos primers terços del present, han anat perdent el seu capital humà més actiu, dinàmic i amb més empena: els joves; potencials generadors de riquesa, que s'han vist obligats a agafar les maletes i el camí de l'emigració per culpa de la política econòmica portada a terme pel govern central amb l'ajut de les seves titelles dintre de cada territori, els cacics, oligarquia terratinent mandrosa, ignorant i explotadora, mancada de qualsevol moralitat i sense cap aguait d'humanisme ni d'escrúpols.

Per altra banda, ens trobem amb altres nacions tals com Euskal Herria o Catalunya, que s'han trobat en cosa de molt poc temps amb una maror humana d'enormes proporcions que no podien integrar ni nacionalment ni cultural, en mancar dels mecanismes d'autogovern necessaris. Sense una administració pròpia, sense unes escoles en català que transmetessin una sèrie de valors arrelats a la terra,..., la integració dels nou vinguts esdevenia quasi impossible, i això ho han sabut sempre els diferents governs espanyols. L'objectiu era ofegar el poble català (i el basc) en la seva pròpia terra, minoritzar-lo a casa llur.

Però tot l'esmentat adés no significa que el govern espanyol no hagués pensat mai a utilitzar la via ràpida per a solucionar "el problema català" (per a nosaltres, es tracta d'un problema franco-espanyol). De fet, la neteja ètnica contra el poble català, era un dels principals objectius que tenia en ment el dictador Francisco Franco en un primer moment, en cas de que els nazis guanyessin la II Guerra Mundial, i així és posat de manifest pel professor alemany d'història contemporània de la Universitat d'Hamburg, el Dr. Franz-Berndt Speicher, en una entrevista publicada l'1 de juliol de 1997 en el quinzinari "L'Estel de Mallorca": "(...) en les memòries d'un oficial alemany de la "Luftwaffe" que va anar voluntari a la "Legió Condor" -

la divisió aèria nazi que lluitava a les ordres d'en Franco- deia que la regió més bombardejada i en la que es va atacar més població civil durant tota la guerra, fou Catalunya. També, la ciutat més castigada pels bombardejos fou Barcelona on al contrari de Madrid i altres poblacions espanyoles s'ordenaven llançaments indiscriminats de bombes incendiàries. (...)

Si el III Reich hagués guanyat la Segona Guerra Mundial, ja s'havia disposat la deportació de població d'origen català -independentment de la seva ideologia- cap a camps de concentració al nord d'Àfrica, i el posterior repoblament de la terra catalana amb gent vinguda d'altres terres d'Espanya. Com que el destí bèl·lic va impossibilitar complir amb la primera part del projecte genocida dels franquistes, no es va dubtar posteriorment de provocar l'allau migratori bestial que va patir Catalunya durant la dictadura, amb el fi de des-cohesionar la nació catalana".

Franco sabia que llur pla d'extermini físic de la totalitat de la població catalana era impossible ja que el seu principal suport internacional, l'Alemanya nazi, havia caigut derrotat davant les forces aliades (on hi lluitaren nombrosos catalans); llavors copsà que la millor manera de contenir un futur aixecament insurreccional basc i català, era omplir Euskal Herria i Catalunya amb gran quantitat de població immigrada provinent d'altres terres de l'Estat. En aquella mateixa època, la Unió Soviètica d'Stalin realitzava importants deportacions de població de Letònia, Estònia i Lituània, que afectaren a un 10% de la població d'aquestes terres. Moscou pensava russificar les tres nacions annexionades l'any 1940, i per a tal fi utilitzà la immigració, tot enviant a aquests països població d'origen rus, que havien d'ocupar i desnacionalitzar els tres territoris. D'aquesta

manera, la població estoniana acabà representant, en la seva pròpia terra, només el 60% de la població total a l'alçada de 1990; i els letons, el 50% al seu país.

La situació de pobresa aguda que patien els diferents pobles de l'Estat espanyol recent acabada la guerra del 36-39 (erròniament dita "Guerra Civil Espanyola") significava un autèntic brou de conreu per als possibles moviments insurgents i revolucionaris arreu la Península. Les societats basades en una economia camperola, com l'andalusa, la castellana, l'aragonesa, la gallega o l'astur-leonesa, podrien començar a gestar una base popular descontenta capaç de desestabilitzar el sistema i, ensems, els moviments nacionalistes que més paüra feien a Franco, el basc i el català, s'esperava que no trigarien gaire a reorganitzar-se de nou i, degut a la nova situació política ultra-repressiva, d'una forma més contundent i virulenta del que no ho havien fet anteriorment.

El pla espanyol, doncs, tenia un doble vessant: per un costat, es tractava de desactivar els possibles moviments insurgents, de caire socialitzant, que podrien generar-se en el camp andalús, castellà, aragonès, gallego o astur-leonès, i per això la millor porta d'eixida de les tensions socials amuntegades per anys de penúries econòmiques, era la potenciació de l'emigració cap a unes altres terres; d'altra banda, al govern franquista li convenia omplir Euskal Herria i Catalunya amb gents espanyolitzades, que devien actuar com a mur de contenció de cara a futures reclamacions nacionalitàries basques i catalanes, i ofegar els nacionals d'aquests dos països en llurs pròpies terres.

Llibertat social, política

Pobles lliures i esclaus

“Els pobles educats en la llibertat i en la voluntat de governar-se ells mateixos, consideren monstruosa i contra natura qualsevol altra forma d'organització” (Michel de Montaigne, 1533-1592).

“La Saviesa va salvar, encara, el poble sant, un llinatge irreprotxable, de les mans d'una nació opressora. Va entrar en l'esperit d'un servent del Senyor que, amb signes i prodigis, va plantar cara a reis temibles” (Saviesa 10:15-16, llibre deuterocanònic de la Bíblia escrit en grec, potser del rei Salomó, probablement recopilat a Egipte cap al 200 a. C.).

“L'Islam és una religió que, en posar Al·là en el lloc de la llei, en el lloc de l'Estat, governa cadascun dels sentits de la vida dels seus fidels i per tant altera la vida dels altres. Una religió que creu que la separació entre religió i Estat és una blasfèmia, una religió que no té la paraula llibertat al seu diccionari (àrab)” (Oriana Fallaci, *1925, periodista i escriptora feminista i anti-islamista italiana).

“És impossible esclavitzar mentalment o socialment un poble que llegeix la Bíblia. Els principis de la Bíblia són el fonaments de llibertat humana” (Horace Greeley, 1811-1872, editor periodístic estatunidenc).

“Quan les persones tenen llibertat per a fer el que volen, en general comencen a imitar-se mútuament” Françoise Sagan

“La llibertat no fa feliços els homes, els fa senzillament homes” “Una persona de mi conocimiento asegura que es una ley de la historia de España la necesidad de bombardear Barcelona cada cincuenta años. El sistema de Felipe V era injusto y duro, pero sólido y cómodo. Ha valido para dos siglos” (Memorias, de Manuel Azaña, President de la República Espanyola).

Llibertat nacional

“L'home no és lliure si no ho és el poble al qual pertany” (Fèlix Cucurull).

“El veritable demòcrata és aquell que valent-se de mitjans exclusivament no-violents defensa la seva llibertat i, per tant, la de la seva pàtria i, en última instància, la del gènere humà” (Gandhi).

“És menester conservar la llengua i no oblidar-la mai perquè quan un poble perd la llibertat, si conserva la llengua, és com si conservés la clau de la presó. Serveu la llengua, que és la garantia de la vostra llibertat” (“La dernière classe

de français”, Alphonse Daudet, a tomb del pas d'Alsàcia-Lorena de França a Alemanya el 1871).

“La independència és un dret, no un privilegi. Per tant, ningú no te la pot concedir ni ningú no te la pot negar. Aquell qui la nega és enemic de la llibertat, aquell qui no la vol és un enemic de si mateix” (Víctor Alexandre, *1950, periodista i escriptor principatí).

“Quina és l'arrel del problema irlandès -va escriure- El poble irlandès vol ser lliure. Per què desitgen la llibertat? Trob que és perquè senten a dins d'ells mateixos un geni que encara no s'ha pas manifestat en una civilització, com els grecs, romans i egipcis han exterioritzat llur geni, en el passat, en societats amb cultura, arts i ciències particulars d'ells mateixos” (A.E.).

Enemics de la llibertat: els extrems i la violència maten la llibertat. La tirania tendeix al crim

“Dues forces que són els pitjors enemics de llibertat civil són la monarquia absoluta i la revolució” (John Emerich Edward Dalberg Acton, historiador anglès, 1834-1902).

“... el pitjor enemic de la llibertat és la guerra” (Bertrand Russell, 1872-1970, pacifista, filòsof i matemàtic anglès).

“Quan el futurisme social parla d'un món millor i d'un altre món millor possible, en parlar col·lectivament i en abstracte, tendeix a pressuposar-ho com a imposició a la col·lectivitat. Dissortadament és així: teòricament, estan predicant el Bé—un concepte dissecat i boirós de Bé—per damunt la llibertat individual. És una mena de subtil axioma inconscient de la Dictadura del Proletariat, ço és, de l'estalinisme. En els textos bíblics, Déu, en canvi, planteja la llibertat de fer el mal i de no creure fins i tot en Ell, perquè sap que el món millor no pot ser mai una abstracció, una il·lusió a la totalitat, sinó sols la suma dels milloraments individuals reals, és a dir, de la llibertat de consciència per a fer el bé amb maduresa, en comptes d'autoexcusar-se en ens abstractes i lemes grandiloqüents de suposades bones intencions de gent que normalment té massa mandra per a fer el bé concret i real i una boca massa gran per a vomitar el sentiment de culpa per les injustícies mundials en forma de clics de consum fàcil” (Autocitació).

“Aquell qui vol ser tirà i no mata Brutus i el qui vol establir un Estat lliure i no mata els fills de Brutus, sols per un breu temps servirà la seva obra” (Niccolò Machiavelli, 1469-1527,

estadista, historiador i tractadista polític florentí, teòric del pragmatisme).

“La Llibertat no sempre guanya. Això és un de les lliçons més amargues de la història” (A. J. P. Taylor).

Separació de poders i autonomia. La clientelització i la manipulació. El respecte humà.

“La noció que l'església, la premsa, i les universitats deuen servir l'Estat és essencialment una noció comunista. En una societat lliure aquestes institucions deuen ser totalment lliures—que és dir que tenen la funció de servir com a xecs sobre l'Estat” (Alan Barth).

“L'autèntic destructor de les llibertats de les persones és qui distribueix entre elles els incentius, els donatius i els beneficis” Plutarc

“Quan hi ha diners per enmig és molt difícil la llibertat” (Gonzalo Torrent Ballester).

“El preu de la llibertat és l'eterna vigilància” (Thomas Jefferson, 1743-1826, estadista estatunidenc).

“En donar a cada home un vot, els homes no s'esdevenen més savis i lliures que bons els hagi pogut fer el cristianisme” (Henry-Louis Mencken, 1880-1956, escriptor i editor estatunidenc).

“La llibertat és el dret d'escollir a les persones que tindran l'obligació de limitar-nos-la” (Harry S. Truman, 1885-1972, polític i president nord-americà).

“La meua llibertat acaba on comencen els drets dels altres” (Anònim).

Front a la repressió, llibertat d'expressió, mesura de llibertat política.

“Em van dir: si veus a un esclau adormit, no el despertis per si està somiant en la llibertat. Els vaig dir: si veieu a un esclau adormit, desperteu-lo i expliqueu-li la llibertat” (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

“Preferiria que l'Índia morís abans que conquerís la llibertat amb el sacrifici de la veritat” Gandhi.

“Perillosos són els grans homes dels quals la gent no se'n pot riure” (Giovanni Guareschi).

“Com a mínim una manera de mesurar la llibertat de qualsevol societat és la quantitat de comèdia que es permet, i clarament una societat sana permet més comentari satíric que una de repressiva, de manera que si la comèdia ha de funcionar d'alguna manera com a un alliberament de seguretat llavors hagi de tractar òbviament d'aque-

stes àrees tabú. Això és part de la responsabilitat que concedim als nostres bufons, una llicència, que no hi hagi excusa per a no obrir la llum esbrinadora de la comèdia. Si tot pot sobreviure a la investigació de l'humor és clarament de valor, i al contrari tots els grups que reclamen immunitat de riure-se'n estan reclamant privilegis especials que no s'haurien de concedir” Eric Idle

“Un crim és la infracció del(s) dret(s) d'uns altres homes per la força (o el frau). És només la iniciació de la força física contra uns altres—és a dir, el recurs a la violència—el que pot ser classificat com a crim en una societat lliure (com a distintiu d'una injustícia civil). Les idees, en una societat lliure, no són un crim—ni poden ser utilitzades com a justificació de cap crim” (Ayn Rand [Alissa Rosenbaum], 1905-1982, escriptor conservador russoestatunidenc).

“Si penseu que matant els homes impedireu que hi hagi algú que us faci retrets perquè viviu malament, no penseu pas bé. Aquesta escapada no és ni eficaç ni noble; només n'hi ha una de noble i ràpida: no tancar la boca als altres” (Sòcrates, en el seu judici).

“Què és la llibertat d'expressió?: el dret d'expressar-se per als qui no pensen com tu. Igualment que la llibertat és expressar el que trobes just i vertader allà on no volen sentir-ho” “Llibertat d'expressió és dir el que uns altres no volen sentir i raonar-ho i presentar proves sense censura. Un fonamentalista, un extremista de qualsevol mena no sol entendre això perquè considera que ell té la veritat absoluta i els altres són oponents al servei del capitalisme cruel, i, per tant, el dret a fer callar l'oponent (Dictadura del Proletariat, monopoli de la salvació, etc.)” “La llibertat d'expressió no és per a la frivolitat. Ni per a parlar pels descosits (si no dius coses amb senderi). Ni per a crear problemes o ferir susceptibilitats inútilment” (Autocitacions).

“El meu objectiu en escriure *Heterofòbia* ha estat triple: 1) exposar el funcionament de la indústria de l'assetjament sexual mitjançant una anàlisi detallada del seu desenvolupament i les seves reivindicacions, amb especial atenció als casos basats en acusacions frívols o falses, que aquesta indústria tracta com a insignificants en nombre i importància; 2) demostrar que existeix un antagonisme feminista contra la heterosexualitat, palesat en les obres de nombroses i importants investigadores i professores feministes, i que aquest antagonisme, plasmat en una legislació sobre assetjament sexual, s'ha obert camí en els centres d'ensenyament i els llocs de treball; i 3) demostrar que

el resultat està fent malbé la llibertat d'expressió i d'associació, a mesura que un clima de por, sospita i vigilància entela les relacions entre homes i dones" (*"Heterophobia: Sexual Harassment and the Future of Feminism / "Heterofobia: L'assetjament sexual i el futur del feminisme"*, 1999, de Daphne Patai, professora de literatura comparada i estudis de la dona en la Universitat de Massachusetts).

"Una opinió equivocada pot ser tolerada on la raó és lliure de combatre-la" (Thomas Jefferson).

"Confessem el nostre patriotisme sincer i la nostra lleialtat inqüestionable a la nació que estimem, però reclamem per a nosaltres mateixos el dret i la llibertat per parlar en qualsevol moment contra els qui poden ser temporalment al govern, si la lleialtat a Jesucrist, tal com l'entendem, demana tal acció" (The Reformed Church in the U.S., *"Minutes of the General Synod"*, 1926).

Llibertat catalana

"Correlativa a aquesta bona tradició (de llibertat), hi ha la dolenta, que s'inicia molt d'hora. L'esperit de llibertat, quan no és controlat per una consciència moral exigent, degenera en rebel·lió i discòrdia, les dues tares que presenten invariablement les males èpoques de Catalunya" (Cardó, *Les dues tradicions*, Barcelona 1977, p. 87).

"Les gents de Catalunya e d'Aragó viuen pus alts de cor, (perquè amb llurs prínceps) cascú pot parlar aitant com se meta en cor que parlar hi vulla, e aitanes hores ells escoltaran graciosament, e pus graciós li respondran...E d'altra part (dits prínceps) que cavalguen tots dies per les ciutats e viles e llocs, els mostren a llurs e si un hom o fembra pobre los crida, que tiraran la regna e els oiran e els daran tantost consell a llur necessitat" (Ramon Muntaner)

«Qual poble és en lo món que sia així franc de franqueses e llibertats ni que sia així liberal com vosaltres?» (rei Martí l'Humà als catalans).

"Gràcies al renaixement català, als molts escriptors que han popularitzat l'excel·lència de la constitució civil i social de Catalunya, avui dia ningú no ignora que la nostra terra fou *la més lliure del món*, com digué aquell bon rei" (*"La tradició catalana"*, cap. I, 1892, d'en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

"Atès i considerat que en el present Principat de Catalunya los habitants i poblats en ell són lliures i no poden ésser obligats a haver d'anar a servir a S.M" (Narcís Ramon March, 1626, contra els intents del Comte-Duc de la "Unió de Armas").

"Sou capità valerós!

St. Jordi, mateu l'aranya,
Volem ser lliure com vós

Per volar ben lluny d'Espanya! (Ventura Gassol).

"Quan els francesos us desitgen: *"Bon apetit"*, posen l'èmfasi del fet no pas en el que hom s'empassa, sinó en la gana que tingui. És com si us diguessin: "Allò que cal és que hi hagi gana". L'inconscient col·lectiu dels francesos revela que temps ha que no tenen fam. Creu que no pot fallar el menjar i sí l'apetit (...) En canvi, els castellans en la mateixa ocasió tenen un altre punt de vista: us diuen: *"Que aproveche"*. Manifesten, inconscientment, que la qüestió important és que s'aprofiti tot el que es cuina. És com si advertissin que les reserves del rebost mai no són gaires i la gana sempre és intensa. Es parteix d'un atàvic pensar en els àpats endarrerits. Els catalans, que de tot fem un problema de sensibilitat personal, diem quasi sempre: *"Que vagi de gust"*. La teoria sembla que doni més importància al fet que ens agradi que no pas a la gana o al menjar. Ens ha de venir de gust. I, venir de gust o no, és de cabdal importància entre nosaltres. Per això mots com "tolerància" o "llibertat" mai no fan so de buit en el cor de cada català" (*Peculiaritats-Segones intencions*, 1967, Ed. d'Aportació Catalana, de Carles Muñoz Espinalt).

"Tothom sap que els poetes fan moure els pobles, però molts poetes els haurien fets moure i remoure si no s'haguessin embadalit amb la mateixa poesia" (*Vocacions-Segones intencions*, 1967, Ed. d'Aportació Catalana, de Carles Muñoz Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psicoestètica).

Llibertat i greuges

"La llibertat que havia estat abolida i més tard és recuperada mossega amb uns ullals més esmolats que no la llibertat que mai no fou amenaçada" Marcus Tullius Cicero

"Hem apel·lat a llur justícia i magnanimitat naturals, i els hem conjurat, pels llaços de la nostra comuna ascendència, que repudiïn aquestes usurpacions, que, inevitablement, arribaran a interrompre els nostres nexes i correspondència" (Declaració d'independència dels Estats Units d'Amèrica, 11). "Quan una llarga cadena d'abusos i usurpacions que persegueixen invariablement el mateix objectiu, fa patent la intenció de reduir un poble a un despotisme absolut, és un dret de l'home i és la seva obligació desfer-se d'aquest govern i procurar-se nous guardians per a la seva seguretat futura" (Declaració d'independència dels Estats Units d'Amèrica, 33).

"El bé públic està format per un bon nombre de mals particulars" (*Anatole France*, 1844-1924, pseudònim de Jacques Anatole François Thibault, narrador, poeta, crític i assagista escèptic francès).

"Una societat lliure i oberta és un conflicte progressiu, interromput periòdicament per arranjaments" Saul Alinsky

"Si vaig i trec el capell d'un home del seu cap, eixe capell s'esdevé en un símbol de la llibertat d'eix home. Quan lluita contra mi pel seu capell està combatent per la seva llibertat" (*"Dones enamorades"*, 1920, de David Herbert Lawrence, 1885-1930, poeta i novel·lista britànic).

"*En España no ha habido nunca nación y la unidad se produjo por el fuego y por el hierro. La misma Cataluña no perdió su libertad sino por los intereses de los Habsburgos y los Borbones, es decir, por los Estados"* (Julián Besteiro, líder del PSOE, Mítin al teatre Bosc de Barcelona, el 22 de desembre de 1919).

"Tant s'hi val de quina color és la bandera de la llibertat, ni sa mare l'ha de conèixer quan eixirà de la comisaria" (Anònim).

Alliberament

"L'Esperit del Senyor és damunt de mi, per això m'ha ungut per donar la bona notícia als pobres; m'ha enviat a proclamar als captius l'alliberament i als cecs la recuperació de la vista, a deixar en llibertat els oprimits; a proclamar l'any de gràcia del Senyor" (Lluc 4:18-19).

"¿No serà pas, més aïna, aquest altre el dejuni que jo vull: deslligar els nusos de maldat, desfer les junteres del jou, despatxar en llibertat els aclaparats i trencar qualsevol jou? No serà compartir amb el famolenc el teu pa, els pobres sense llar rebre a ta casa? Que quan vegis un nu el cobresquis, i del teu proïsme no te n'apartis?" (Isaïes 58:6-7).

"I santificareu l'any cinquantè, i pregonareu llibertat arreu la terra a tots els qui hi viuen; aqueix any us serà de jubileu..." (Levític 25:10).

Llibertat com a ideal o irrealitat

"Si la llibertat i la igualtat, com alguns pensen, es troben principalment en la democràcia, serien millor assolides quan totes persones participin igualment i al màxim en el govern" Aristòtil

"Joventut, saps que la teva no és la primera generació que adelerà una vida plena de bellesa i llibertat?" (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany, el major científic del s. XX).

"El principi de llibertat i d'igualtat, si s'associen amb el mer egoisme, faran només diables: cadascú maldarà per ser independent a fi de poder lluitar sols pel seu propi interès. I ací rau la necessitat de religió i el seu poder, de portar al principi de la benevolença i d'estimar fins als homes" (John Randolph, 1773-1833, orador i estadista estadounidense).

"-La mare no es cansava de dir-m'ho: *"Noi, no t'emboquis; els ajudaràs a treure les castanyes del foc i després no et deixaran ni les brases"*. La gent dels pobles sempre en diu de bones, oi?" (*"Els vençuts"*, 1955-1982, d'en Xavier Benguerel, 1905-1990, escriptor barceloní exiliat).

"La Llibertat, no pas el comunisme, és la força més contagiosa del món" Earl Warren

"Mentre l'Estat existesqui, no pot haver-hi llibertat. Quan hi ha la llibertat no hi haurà Estat" (Vladimir Ilyich Lenin).

"La llibertat existeix únicament a la terra dels somnis" (Johann Christoph Friedrich von Schiller, 1759-1805, historiador alemany).

"La Llibertat és poesia, és prendre les llibertats amb les paraules, trencar les regles d'un discurs normal, violar el sentit comú" (Norman O. Brown, -1913-2002, filòsof americà).

"La llibertat, primer cal acceptar-la, després planificar-la i, finalment gaudir-la" (Paco Rabanne).

Llibertat sense bé

"En veure com aquest i aquells tants homes,

veritat i virtut, on puc trobar-vos? Que en el poble, tu, em dius? I on és el poble?

És la munió de gent que alegre xiscla i a la plaça de bous té l'Ateneu?

És la que per carrers i places corre, *"Visca la llibertat!"* cridant contenta, i és esclava, primer de sa ignorància, després de ses passions, després dels ídols

que, per demà cremar, avui aixeca?

(*"Epístola"* De Joaquim Maria Bartolina, Reus, 1850 - Barcelona, 1880; científic i escriptor).

"I tu, infern pregon, rep el teu nou senyor, que arriba a tu amb un ànim que no podran pas canviar ni el temps ni el lloc. L'esperit duu en si mateix el seu propi habitatge i pot en si mateix fer un cel de l'infern o un infern del cel. Què hi fa l'indret on jo sojorni, si sóc sempre el mateix i el que dec ser, si ho sóc tot, encara que menor que Aquell a qui el raig ha fet més gran? Ací, si més no, serem lliures (...) Ací podem regnar amb seguretat i, segons el meu parer, regnar és digne d'ambició, encara que sia dins l'infern; val més regnar dins l'infern que no servir al cel" (*El Paradís Perdut / Paradise Lost*, cap. I, any 1667, de John Milton, 1608-1674, poeta purità anglès).

"La llibertat sense educació és sempre un perill; l'educació sense llibertat resulta vana". John F. Kennedy

"Para la libertad": <http://es.youtube.com/watch?v=ypl17YJmePY>

Doblatge en règim d'esclavatge

De tempesta en un got d'aigua podríem qualificar el rebombori que s'ha creat entorn de la futura estrena a Catalunya de la pel·lícula "Vicky Cristina Barcelona", de Woody Allen, en el sentit que es projectarà només en versió original anglesa i en versió doblada al català, però no doblada a l'espanyol. Quin problema hi ha? "Hi ha gent que no entén el català", responen alguns. I com és possible?, caldria preguntar-los. Més que res perquè els qui diuen això, que hi ha gent que no entén el català, són els mateixos que diuen que aquest país és bilingüe. Si Catalunya és bilingüe i tothom és competent en català i en espanyol, com pot ser que hi hagi persones que es declari monolingües? En què quedem, Catalunya és bilingüe, sí o no? L'arma llancívola del bilingüisme que utilitzen els espanyolistes per mantenir l'hegemonia castellana tot donant al català un caràcter merament ornamental i domèstic es torna aquí contra ells i posa en evidència la fal·làcia de la seva proclama. Si Catalunya és bilingüe, com és que els espectadors catalanoparlants no tenen cap problema de comprensió quan veuen una pel·lícula doblada a l'espanyol i sí que en tenen molts espectadors hispanoparlants quan veuen una pel·lícula doblada al català? És senzill: perquè els catalanoparlants estan obligats a ser bilingües per tal que molts hispanoparlants puguin continuar essent monolingües. Curiós bilingüisme, aquest. Un

bilingüisme que es fonamenta en el principi del mandrós: "parla'm en la meua llengua, així jo no hauré d'aprendre la teua".

En el tema del doblatge, això no obstant, hi ha molta hipocresia per part de la classe política. Si, segons la llei, hi ha dues llengües oficials, com és que no hi ha cap norma que obligui a projectar un 50% de còpies en català i un 50% en espanyol, de manera que cadascú triï la que més li plagui? En aquest sentit, la passivitat de la Generalitat, permetent que la pràctica totalitat de la cartellera cinematogràfica estigui en versió espanyola, no pot ser més vergonyosa. És el Govern català—el mateix que ens diu que té un Govern "amic" a Madrid— qui ha d'obligar els distribuïdors a doblar les seves pel·lícules en les dues llengües. Més que res, perquè fa trenta-tres anys que Franco és mort però les normes són les mateixes que quan era viu.

Una altra alternativa seria la supressió del doblatge, cosa molt d'agrair des del punt de vista cinèfil i de respecte a l'obra d'un autor i dels seus intèrprets. En aquest cas, n'hi hauria prou de subtitular el 50% de les còpies en català i l'altre 50% en espanyol. Ara bé, mentre es mantingui el doblatge, l'hegemonia de la llengua espanyola és inadmissible. ¿S'adonen, els catalans, que la incapacitat dels nostres polítics per obligar les distribuïdores a pagar-se el doblatge al català, igual que es paguen l'espanyol, ens condemna a pagar-lo nosaltres dos cops? Paguem la subvenció de la Generalitat i tornem a pagar quan comprem l'entrada a taquilla per veure la pel·lícula. És a dir, que paguem per partida doble. O triple, ja que mentre les televisions espanyoles es troben els doblatges fets i pagats per les distribuïdores, TV3 l'ha de fer i pagar-lo. I qui paga, quan paga TV3? Nosaltres. D'això se'n diu doblatge en règim d'esclavatge.

www.victoralexandre.cat

Censuren un article sobre Xirinachs per 'laudatori'

L'anava a publicar el Col·legi de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres

L'escriptor Lluís Busquets i Grabulosa ha acusat el Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya d'haver-li "censurat" un extens article biogràfic sobre Lluís Maria Xirinachs, després d'haver-li encarregat, i al·legant que resultava "excessivament laudatori". Ho va afirmar l'autor aquest dissabte durant

un homenatge a Xirinachs a l'Orfeó Gracienc de Barcelona organitzat per Església Plural

Segons Busquets l'argument del Col·legi va ser que "havia de vetllar per la pluralitat", ja que el text podia resultar "incomode" per alguns col·legiats.

L'article, la publicació del qual estava prevista per al número de gener de la 'Revista' del

Col·legi, explica detalladament la vida i obra de Xirinachs. Repassa el seu pensament filosòfic, la seva religiositat, la difícil relació que va tenir amb els seus superiors, el seu concepte de no violència i del nacionalisme, i el seu polèmic discurs de 2002 en què es declarava "amic d'ETA i de Batasuna", pel que va ser processat.

Ho van aconseguir perquè no sabien que era impossible

Una falla anònima parla d'un bé de Déu de granotes que pul·lulen en un bosc quan, de cop i volta, dues d'elles tenen la pega d'ensopegar i caure en un forat molt fondo. Immediatament les altres granotes s'apleguen a l'entorn de l'esvoranc. En comprovar la fondària, tracten d'explicar a les dues granotes accidentades que no tenen la més mínima possibilitat de sobreviure. És a dir, que han quedat atrapades en un parany mortal. No obstant això, les dues granotes no deixen de botar fort enderiades a escapolir-se. Mentrestant, les de fora insisteixen que els salts són inútils, que no val la pena patir per un impossible. Una de les dues granotes, seguint els desencoratjadors consells de l'exterior, es deixa consumir en el forat. L'altra, malgrat començar a sentir-se exhausta, bota tan alt com pot. Tot i que les de fora continuen dient-li que no té res a pelar, un dels salts és tan magistral que, deixant a tothom fava-girat, aconsegueix fer-la fugir del forat. De seguida el grup de granotes li pregunta si no sentia els crits perquè desistís. La granota sana i estalvia els explica, amb signes i ganyotes, que és sorda. I que estava convençuda que la cridòria exterior eren paraules d'ànim perquè s'esforcés a superar aquell tràngol.

En aquesta línia, Josep Espar Tico recorda, cap a finals dels anys cinquanta, frases com «xiquets, no hi ha res a fotre». Les deia gent que havien lluitat decididament per Catalunya els anys trenta, inclosos els prohoms de la Lliga i d'ERC. Quan els va conèixer estaven completament trinxats: «Uns per falta de criteri i uns altres per falta d'esperança (...) No vam trobar ningú que no ens digués que no hi havia res a fer» (*El Temps*, núm. 1091). Per contra, homenots com el malaguanyat Josep Benet (1920-2008) mai es van donar per vençuts: «Havia de reaccionar i continuar el combat, dedicant la meua vida a tre-

ballar per recuperar la perduda llibertat nacional de Catalunya» (*Avui*, 23-3-08). Si Benet esdevé un dels historiadors més rigorosos, Espar Tico ha esdevingut un dels activistes culturalment més incombustibles. Bàsicament perquè va fer-se el sord davant d'aquells discursos derrotistes. I és que l'ansietat i el dolor queden metabolitzats mitjançant l'acció, fet que també ens permet adquirir experiència i noves idees.

La confiança i el coratge d'Espar i dels col·lectius catalanistes als quals estava vinculat és un exemple que les minories actives tenen força a l'hora de provocar canvis socials. Les revolucions neixen precisament a partir de minories consistents i decidides, que són capaces d'oferir alternatives a l'ordre establert. Però, sobretot, que són capaces de promoure un conflicte que l'esmentat ordre establert no pugui obviar, sinó que l'hagi de resoldre negociant.

Contràriament, el fatalisme és el nostre pitjor enemic. Perquè és un enemic invisible, que se'n ha instal·lat en el nostre interior. Pel filòsof Francesc Torralba, l'afirmació que una cosa és impossible és un acte de mala fe o, pitjor encara, una excusa per no posar-se en camí, per no posar-se a treballar: «Quan ens entossudim a veure un projecte com a impossible és perquè tenim interessos a veure'l així. Potser de manera inconscient volem evitar-lo (...) Els projectes nobles sempre tenen un punt d'impossibilitat».

Les empreses nobles lligades a la llibertat dels pobles, el català o tants d'altres, sempre ha estat font d'inspiració per a poetes de la talla de Kavafis: «Els dies que vindran són davant nostre / com una filera de ciris encesos / daurats, càlids i plens de vida».

Quim Gibert,
psicòleg i coautor d'*Elogi de la transgressió*.

Jerusalem, terra promesa

Les circumstàncies m'han permès poder anar a Israel. Feia temps que ho desitjava. I quan menys m'ho esperava, ho he pogut fer. Com també, en el moment oportú de la meua vida. Cada persona té els seus moments oportuns, axials o cruïllencs. Cal percebre'ls.

Israel, Jerusalem. Quanta història! Quanta cultura! Quanta religió! Quants ritus! Quanta guerra! Quanta destrucció! Ni pedra sobre pedra! Reconstruït, una vegada i una altra vegada!

Jerusalem, el món semític, una de les tres matrius de la cultura europea! Quanta vivència en aquella persona històrica que Flavio Josefo i d'altres documents confirmen, el Jesús de Natzaret! *Què en pot sortir de bo d'aquell poblet?* es va dir. Quanta història apresada, però de forma a vegades esbiaixada!

Un lloc de trobada dels tres monoteïsmes, originats en el gran patriarca Abraham, però alhora, bressol d'odis, de guerres, de lluites, de morts en lloc de vida, amor, realització humana, de creixement i de pau harmoniosa. Què difícil ha estat i és el respecte a l'alteritat. I s'hi treballa com les peces musicals interpretades conjuntament per músics israelians i palestins. Una resposta als polítics de torn. Hi ha altres camins.

El director-investigador del Museu Israel ens deia a l'inici de la seva conferència: Saben on es troben? Em diran a Jerusalem. És cert. Però quina? I vam

percebre dues Jerusalem:

La Jerusalem oriental, la religiosa, on sembla que el rellotge del temps s'hagi aturat. La clàssica.

La Jerusalem occidental, la laica, on sembla que només el progrés sigui vàlid. La moderna.

El gran Mestre i Rabí Jesús, en contemplar Jerusalem des del mont de les Oliveres es posà a plorar veient el futur... Tota ella destruïda, enderrocada. No va quedar pedra sobre pedra. La violència, l'agressivitat, l'odi, la ràbia no porta a cap lloc. Emocions primàries, viscerals. Tot el procés primari freudià pertany al vencedor com al vençut. Únicament és la força destructiva, la pulsio tanàtica, que predomina, impera. Certament, fent ús dels mecanismes o recursos psíquics defensius de la racionalització, la intel·lectualització. Tot s'explica, tot s'excusa. La raó del poder és la font de l'energia. Raó pertanyent a ambdós bàndols. Però la força militar, l'energia destructiva s'imposa... Guanya el més fort, no el més intel·ligent ni el que té la raó.

Doncs bé, aquest panorama que Jesús va contemplar i es posà a plorar, podria ser el panorama del nostre interior. Contemplar la nostra projecció. De la nostra Jerusalem terrenal que no celestial. La celestial no ve després, en el més enllà, sinó ara, en el més ençà.

Jerusalem no només històrica i cultural, sinó la nostra Jerusalem terrena. Aquest metre quadrat on vivim i ens real-

itzem gràcies a l'alteritat. En aquest metre quadrat on té lloc el naixement del jo, gràcies als tus.

Jerusalem cultural com ritual, la religiosa, on l'amor diví és el missatge. És l'essència nostra, la humana. Però missatge encobert totalment. No es veu l'amor dels tres monoteïsmes, o dels fills d'Abraham. Centre d'amor? Centre de respecte? Centre d'alteritat? Centre de rancúnia?

Si l'adagi romà és *Roma veduta, fede perduta* de quan el peregrí visitava la nova Jerusalem, la nova terra santa: Roma, i perdia la fe. O al contrari: *Tens fe malgrat haver estat a Roma?* alguna cosa semblant podem dir de Jerusalem.

Jerusalem visitada, interioritat confirmada. No la Jerusalem cultural, ritual, religiosa, fanàtica, de croades ni la occidental moderna, rica en diamants, sinó la de l'Esperit d'Aquell que va estimar. D'aquell sospitós que criticava als fariseus, saduceus i a tots els que santificaven la llei com a divinitat total per sobre l'esperit de la mateixa llei. A tots aquells que el dissabte era o estava per sobre l'ésser humà concret. Jesús va condemnar aquesta religiositat superficial o immadura, limitada i àdhuc falsa. I a vegades fanàtica, integrista.

Aleshores, visitada Jerusalem, la interioritat es confirma. No són les creences que s'afirmen, sinó la vida pregona, la interioritat. Allà hi va haver un gran Mestre, com va haver també grans

Mestres en altres llocs que confirmaven la interioritat per sobre la raó egoista o sobre els rituals. L'autodomini i saviesa per sobre el control i l'esclavatge envers els altres.

No es poden separar la Jerusalem oriental de l'occidental. Els dos pulmons són necessaris per respirar. Els dos hemisferis cerebrals són indispensables per a viure la integritat.

En efecte, la fe que no les creences, la interioritat que no els rituals són l'Esperit que permet evolucionar l'ésser humà. No com un estel aïllat, sinó com una espurna de l'Univers o del Cosmos. Consciència còsmica és el que van viure els grans Mestres, els grans homes interiors. La unió de tots amb Tot des de l'essència.

Per tant, com diu Pau de Tars, -seguidor d'aquest gran Mestre, el qual va passar per la via dolorosa i acabà en creu, no tot acabant-se aquí ja que va haver una resurrecció, una transformació total i integral-: "*Vigileu de no extingir l'Esperit*".

Jerusalem dona aquest Esperit per tota persona que el vulgui veure, trobar i viure. Però donació gratuïta per bé que necessària per ser ésser humà complet.

Jerusalem visitada, interioritat confirmada

Jaume Patuel i Puig
Psicopedagog i psicoanalista
jpatuel@copc.es

Un historiador nord-americà també diu que Colom era català

Diumenge, 06/04/2008

Un historiador nord-americà també diu que Colom era català

Estudiants de tot el món aprenen que Cristòfor Colom, considerat el descobridor d'Amèrica, era genovès, i que en nom dels reis catòlics va embarcar-se en el projecte que el va portar al nou continent. Però tot un corrent d'investigadors s'oposa a aquesta teoria, i diu que aquest no era l'origen de l'aventurer.

L'historiador d'Arenys de Mar Jordi Bilbeny fa temps que sosté que Colom era català, i que la història ha manipulat aquesta condició per raons polítiques. Ara un historiador nord-americà, un país que venera aquest personatge històric, és a punt de publicar un llibre en què coincideix amb les teories

de Bilbeny.

Charles J. Merrill és professor d'espanyol al seminari Mount St. Mary's, als Estats Units. És expert en literatura catalana medieval i ha col·laborat amb el canal Discovery Channel. Aviat publicarà 'Solving the enigma of Columbus' origins', en què sosté que Colom era català, nascut en una família 'hostil a la dinastia que governava el seu país'. Graduat a la Duke University, l'investigador va passar un any a Cervera estudiant els orígens de l'almirall.

Merrill diu que, 'si bé algunes teories revisionistes sobre els orígens de Colom han estat marcades per motius nacionalistes i consideracions que no tenen res a veure amb la història', la teoria que aquest personatge fos català és la més consistent. Segons ell, aquesta troballa podria tenir importants implicacions

per a altres teories històriques, i podria demostrar que el paper d'Itàlia en la Renaixença no fou tan decisiu com s'ha considerat fins ara.

http://www.vilaweb.cat/www/noticia?p_idcmp=2801510

4ta Setmana Cultural "El País Valencià a Barcelona"

Benvolguts companys:

Després d'inaugurar la seua seu al C/Verdi, 174, aquest dimarts comença la 4ta Setmana Cultural "El País Valencià a Barcelona".

Com cada any a la primavera, Espai País Valencià ofereix de manera gratuïta una programació farcida d'activitats cultur-

als fetes per valencians.

Podeu consultar la programació a:

<http://espaipaisvalencia.org/node/615> i al calendari de la nostra pàgina web.

Espai País Valencià
info@espaipaisvalencia.org
<http://espaipaisvalencia.org>

Un grup d'empresaris publica un manifest favorable a la independència

Dijous, 17 d'abril

L'organització Catalunya Empresa Oberta (CEO), una organització en la que hi ha empresaris i professionals del Principat, va fer públic ara fa uns dies el manifest "És l'hora del pragmatisme, és l'hora de la independència", on qualifiquen de "cruïlla històrica" el moment actual de Catalunya. El manifest afirma que de la resolució del moment actual en depèn el "benestar i la qualitat de vida" de les generacions futures.

Els emprenedors afirmen que el Principat suporta greus "problemes interns i externs" derivats sobretot "de la nostra pertinença a Espanya". Citen el dèficit fiscal "escandalós", el dèficit d'inversions en infraestructures, la manca de capacitat de decisió sobre aspectes estratègics fonamentals i la pèrdua de temps i energies en "negociacions, justificacions, discussions, pedagogies i debats estèrils". Per fer l'aposta per una economia competitiva en el món global el CEO afirma que cal, o bé un model d'Estat que li ho permeti, o un Estat propi. Com que la primera opció a Espanya és una "utopia" i una "pèrdua de temps", assumeixen que "la única opció possi-

ble i pragmàtica és disposar d'un Estat a la UE".

Segons el CEO això és "possible, com demostren casos d'actualitat", "recomanable, ja que els estats més competitius d'Europa tenen un tamany similar al Principat", i "modern, ja que és damunt la taula dels economistes més innovadors". El CEO creu que "la societat catalana en conjunt" ha de fer una "aposta decidida" i definir "una estratègia que ens porti a tenir un Estat propi a la UE el més aviat possible".

El manifest és obert i tot i que el CEO és el promotor del mateix, hi ha "un gran nombre d'entitats" col·laboradores i ja adherides al manifest. De fet convida a tothom qui vulgui, particulars, empreses, associacions, entitats, a adherir-s'hi.

Comentari

per Jordi

Aquests cauen en el mateix parany en que ERC ha caigut: creure que es pot convèncer a la ja majoria de població d'origen espanyol i exclusivament castellanoparlant que hi ha a Catalunya (veure

estadístiques sobre llengua a la llar i hàbits de lectura que l'Avui publicava fa un o dos dies) de que, per motius econòmics, els convé una Catalunya independent. Al igual que el de ERC, aquest es un intent condemnat al fracàs, perquè els espanyols que viuen a Catalunya, i que repeteixo son ja la majoria de la població del país (i augmentant), estan molt contents de ser-ho i els sembla molt be l'espòli fiscal si ha de ser per a major glòria de la capital del seu país, que es Madrid o per ajudar als seus parents d'Andalusia o Extremadura, als que senten mes propers que els seus veïns catalans de, per posar un exemple, Sant Feliu de Codines. Si algú te algun dubte d'això que es miri els resultats a Catalunya de les ultimes eleccions al Parlament espanyol.

L'altre error, comú també amb ERC, es el de creure que Espanya acceptaria una secessió decidida democràticament. La Constitució espanyola preveu explícitament la resposta violenta en aquest cas, i ni la historia ni el que en sabem d'ells avala qualsevol altra previsió.

Així que una mica de realisme i deixem de fer volar coloms: hem tolerat que

la nostra població sigui substituïda, i els nous pobladors son espanyols i son majoria, pel que democràticament no hi ha res a pelar. Acceptem-ho i deixem de perdre el temps amb quimeres absurdes: si es vol independència haurà de ser per mètodes no democràtics i preparant-nos per a una reacció violenta dels espanyols, tant dels d'aquí com dels de Madrid. Aquí la independència hauria de ser a lo croata, no a lo txeca. Si tenim pebrots per fer ho així endavant, si no els tenim ... doncs passem pàgina a l'enutjós tema de la independència.

Nota e la redacció: Els empresaris de els Illes balears i pitiüses, també diuen que no estan conformes amb l'espòli fiscal, i, estan al costat del Govern Balear amb les seves reivindicacions d'un major finançament per part del Govern Espanyol. Quan recordam els atacs furibunds de la patronal hotelera contra el govern de progrés d'ara fa 4 anys, no ens poden avenir del canvi que han experimentat els rics d'aquestes illes aquests darrers mesos.

Defensar una cosa i la contrària

No totes les persones son capaces de mantenir aquesta actitud, però haver-n'hi?, n'hi ha.

No són moltes ni fan gala d'aquesta capacitat adquirida i necessàriament cultivada per ésser profitosa.

Son persones que evidentment no s'han de creure molt el que prediquen i per tant no son conegudes mai com a dogmàtiques i semblen tolerants, encara que sempre que convingui poden mantenir posicions autoritàries o intransigents.

Parlant d'esports es el cas d'un aficionat del Reial Madrid, celebrant com el que més les victòries del Barça. Ves a saber per què?

En política es la persona demòcrata que diu que totes les persones hem de tenir els mateixos drets, però defensa la graciosa monarquia que patim i tots els seus privilegis.

Es també el cas de les persones laiques que diuen defensar un estat aconfessional, tal com marca la Constitució espanyola, però els pareix bé la participació de les autoritats polítiques en els actes i manifestacions

religioses.

També es possible trobar persones que diuen defensar la memòria i els valors socials, democràtics i de llibertat de la II República, però al mateix temps defensen la necessitat de conservar els monuments de triomf i homenatge al Franquisme.

Podem trobar també dins el nostre Ajuntament posicions contràries a la destrucció del territori i al consum abusiu d'aigua, però quan es tracta de manifestar-se en defensa de un lloc emblemàtic de Mallorca, com és el cas de l'àrea de Son Bosc a Muro, amenaçada per la construcció de un camp de golf, eviten pronunciar-se i no diuen ni mu, amb l'excusa que la llicència d'obres, legalment es competència de l'ajuntament de Muro.

De tot hi ha, encara que a vegades costa de creure que persones que fan política trilerera gaudeixin de tanta confiança durant tant de temps.

Guillem Ramis
abril de 2008

Lladó considera insuficient la proposta d'incrementar dos-cents milions la inversió a les Balears

Arran de la proposta feta pel president del govern de les Illes Balears, Francesc Antich, en què demana al govern Zapatero dos-cents milions d'euros més d'inversió a la Comunitat Autònoma en relació a l'increment de població experimentat des de l'any 1999, el president d'Esquerra a les Illes Balears, **Joan Lladó**, ha declarat que "les Balears tenim un dèficit fiscal superior al 15% del nostre PIB, la qual cosa significa que entre allò que aportam i rebem de l'Estat comporta un dèficit de 3883 milions d'euros només pel que fa en el cas del 2005. Per tant la proposta feta per Antich de just dos-cents milions, resul-

ta ridícula". Lladó, ha fet referència en aquest cas a la recent publicació de la Fundació Irla, basada en els estudis de la Fundació de Caixes d'Estalvis (FUNCAS) i de la Fundació BBVA.

Segons Lladó, "Si Zapatero va reconèixer el maltractament fiscal que pateixen les Balears, ara s'ha de comprometre a dissenyar un sistema de finançament que no perjudiqui el progrés i el benestar de la Comunitat Autònoma, perquè si no entendrem que ens ha enganyat una altra vegada".

Per a més informació parlau amb Joan Lladó al 620 614 854

23 D'ABRIL

REGALA'M UN LLIBRE

IL·LUSTRACIÓ: MAX

GOVERN
de les ILLES
BALEARS

www.illesbalears.cat

La València dual

Hi ha una València que ens han venut com el centre dels grans esdeveniments: La copa d'Amèrica de vela, on els ciutadans i les ciutadanes hem pogut veure, de primera mà com els rics viuen i gaudeixen de la vida, mentre altres, bocabandats, admiren la sort d'aquests personatges, sempre de festa i saraus.

La València de la fórmula ú, continuadora de les festes i de l'especulació urbanística sense límits i sense cap exigència de llicències d'impacte ambiental, de sorolls... ni cap altra exigència, ja que ha estat considerada pels polítics com un obra d'interès general (malgrat que en general no te interès), que ha acabat amb total l'horta araplantada de formigó i habitatges buits.

Però també està la València de la ZAL que ha destrossat una cultura agrària i una forma de viure dels veïns i veïnes de La Punta, els quals han tornat a "sa casa" convertida en moderna unifamiliar de 90 m això sí sense presa, 8 anys després.

La València que retrata Canal 9 amb Camps i Barberá bronzejats inclòs al mes de gener, i la València dels pensionistes que malviuen amb 400 euros de pensió després de tota una vida treballant.

La València dels grans monuments de Calatrava i la València de les persones dependents que encara estan esperant els recursos que la llei de Dependència els garanteix, en cas que algun dia es creen.

Hi ha, doncs, altra València, la de veritat que resta amagada darrere d'aquest aparador de rebaixes on viuen la majoria dels ciutadans i ciutadanes i que amb els seus impostos han fet possible les fotos de la València en festa permanent, i on les deficiències històriques d'infraestructures continuen sense solució: falta d'espais oberts per a gaudir el ciutadans i ciutadanes; falta de llocs d'encontre ciutadans interessants i vius, de centres socioculturals i centres juvenils; falta d'escoles infantils públiques per als menuts; falta d'escoles públiques amb dotacions escolars i esportives; falta de centres de salut primària amb serveis de salut especialitzada deficients amb temps d'espera vergonyosos; falta de un bon servei públic de transport, que no siga solament per a portar-nos als centres comercials sinó per a comunicar els barris entre sí i per descomptat més barat, amb infraestructures per a transports alternatius com la bicicleta... En definitiva una València que lamentablement, pot "presumir" d'un centre històric dels més grans, més ruïnosa, més sorollosos i més bruts d'Europa.

La València vertadera és la que destrueix el patrimoni històric (la Model, la Tabacalera...) o amenaça la seua pròpia identitat (l'intent d'enderrocar una gran part del barri del Cabanyal, la destrucció de la Punta, del Pouet etc.) i el que comporta d'agressions cap a la identitat cultural i humana dels seus habitants. La València que tanca els repetidors de TV3; la València que privatitza la sanitat; la València autonòmica que menys inverteix en despesa san-

itària i la penúltima en llits hospitalaris; la dels governants que no els ixen els colors dient que ensenyarà en les escoles Educació per a la Ciutadania en anglès; la dels que aconseguixen que les escoles que construeix Ciegsa li resulten més cares que les de qualsevol altra autonomia i la dels que neguen informació sobre eixos diners públics malgastats, inclòs als representants polítics dels ciutadans; la València dels governants sense complexos que utilitzen Canal 9 com si fora el seu "cortijo"; la dels que li regategen els diners a les universitats públiques i transvasen diners a les privades; la privatització encoberta dels transports públics, la València que manca de previsió, de poca inversió en manteniment i mesures de seguretat que va fer que perderen la vida 43 persones al metro de FGV; la València que ignora l'assumpció de responsabilitats per part dels polítics; la València coixa d'habitatge i de treball digne per a milers de joves, treballadores i treballadors...

Podríem estar escrivint hores i hores sobre aquesta "altra València" menys atractiva publicitàriament però més real i propera als ciutadans i ciutadanes.

I també podríem parlar de la política valenciana bipartidista que deixa fora de la representació en les institucions a milers de ciutadans i ciutadanes, i que esdevé provinciana i sucursalista de l'Estat espanyol, fent del nostre un poble secundari i sense identitat, convertint les nostres terres en objecte d'especulació i la nostra llengua i cultura en un

fet folklòric i marginal, i com a eina manipuladora de les consciències de la ciutadania.

Entenem que és el moment de començar a construir una vertadera força social d'esquerra, una vertadera Unitat Popular a la ciutat de València que no tinga por a dir les coses pel seu nom, que anteposi els interessos dels treballadors i les treballadores dels ciutadans i ciutadanes a altres interessos, que tinga la llengua catalana i la cultura com un fet fonamental per la reconstrucció nacional del nostre poble (dividit per Espanya com a model d'estat irreformable). En definitiva fer política amb el consens dels sectors més conscients de la nostra societat aportant un missatge que arribe a la ciutadania, i a la vegada incomodar i desemmascarar als professionals de la poltrona, siguen del color que siguen.

Des d'aquest Col·lectiu per la Unitat Popular no sols donarem la nostra opinió sobre la situació i la política que a la ciutat es fa, sinó que donarem alternatives i a la vegada volem contribuir a la conscienciació de la necessitat d'una alternativa política d'esquerres, unitària i popular que pose fre a la situació actual.

Signen l'article els i les membres del **Col·lectiu d'Unitat Popular**: Maika Barceiro, Salvador Blanco, Encarna Canet, Antoni Infante, Jesús March, Antonio V. Martín, Antoni Terones i Oscar Tortosa.

Les Illes Balears s'incorporen al protocol signat pels governs de Galícia, Principat i Euskadi

Dimecres, 2 d'abril

Les Illes Balears s'incorporaran en els propers dies al protocol de col·laboració lingüística que van subscriure els governs català, basc i gallec el darrer 16 de març de 2007. La directora general de Política Lingüística de les Illes, Margalida Tous, ha fet la seua petició formal durant la reunió que s'ha celebrat avui a Barcelona, a la que també hi han assistit els responsables de política lingüística del govern basc,

Patxi Baztarrika, de la Generalitat de Catalunya, Bernat Joan, i de la Xunta de Galícia, Marisol López.

Tous ha mostrat la voluntat d'adhesió del govern

balear al protocol. També ha destacat la importància de "sumaresforços" per treballar plegats en la normalització lingüística de les llengües cooficials a l'Estat espanyol. La resta d'assistents a la reunió han mostrat la seua "satisfacció" per la sol·licitud il·lenca i han estat d'acord a iniciar els tràmits legals pertinents per fer efectiva aquesta incorporació de les Illes Balears al protocol, una incorporació que es formalitzarà a Palma properament.

Ecspaña cañi ¡Arriba Ecspaña!

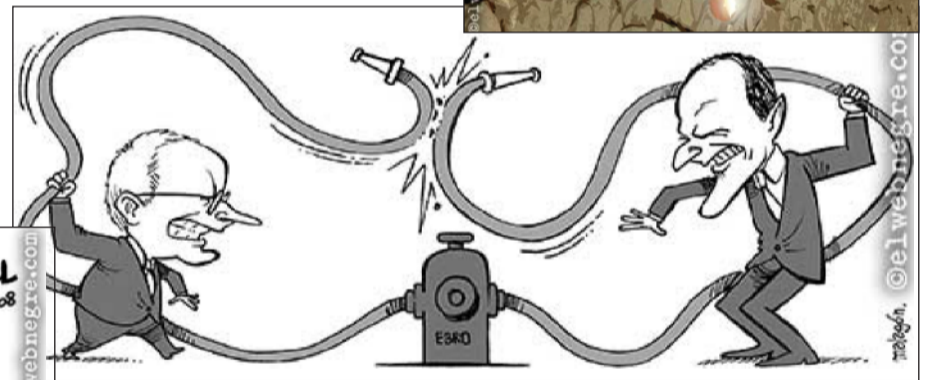
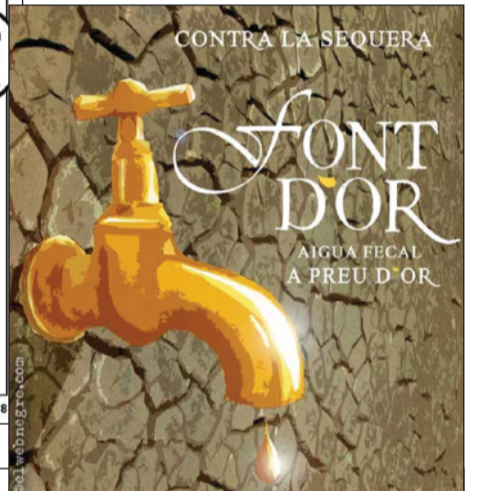
Apart d'intent assassinar tots els bascos i catalans Franco va voler invadir Portugal El somni del nacionalisme madrileny des de fa molts de segles és assassinar i liquidar totes les nacions de la península ibèrica que no siguin Castella- Andalusia. Tant ahir com avui les intencions genocides i criminals dels imperialistes espanyols és matar tot el que no sigui purament espanyol i annexonar-se tots els territoris de la

península. Però bé, amb el dictador i malparit Franco no ho van aconseguir i ara tampoc ho aconseguiran per molt que la KOPE-borroka, El (In)Mundo, el PP, el PSOE i els bisbes espanyols s'hi obstinin.

En Bono parla per Zapatero

Zapatero és un nacionalista espanyol dissimulat; Bono és un nacionalista espanyol desacomplexat. No hi ha cap diferència entre ells, tret de l'ús de l'estirabot que fa el manxec. Bono diu coses que Zapatero també pensa però, per prudència, no diu. Per exemple, que la nació catalana és un invent i només hi ha una nació de debò: Espanya. Per exemple, que publicar les balances fiscals fora una cosa "obscena i menyspreable". Per exemple, que els nacionalistes (catalans) només volen "privilegis". Per exemple, que el Tripartit és nefast i fora millor per al PSOE la sociovergència. Voleu saber què pensa Zapatero, en realitat, sobre Catalunya? És fàcil: escolteu José Bono.

2007/08

Páginas Amarillas

PaginasAmarillas.es 11888

Para LLAMAR al orden

2008 **IKEA**

catàleg valid per a tota la legislatura

BENVINGUT AL PARLAMENT DEPRIMENT DE CASA TEVA

GRUP PARLAMENTARI DECORATIU €400

GOVERNAR MAI HAVIA SORTIT TAN BÉ DE PREU! CADA DIPUTAT-FLORERU A €16

IKEA

SALDEM MINISTERIS pàg. 432
 RODALIES DESMUNTABLES pàg. 39
 NOU PRESTATGE MODEL TALANTE pàg. 182

Esdres i Nehemies, exemples per a la reconstrucció nacional

Esdres, sacerdot i escriba, i Nehemies, governador nomenat pel rei del gran Imperi Persa, representen un doble exemple (religiós i civil, respectivament) del coratge i esperit de sacrifici, valors tan exòtics en aquesta societat nostra de l'individualisme egoista, la insolidaritat neoliberal i el pensament feble.

Aquests dos homenots van haver de plantar cara a un dur panorama: refer un poble dues generacions després d'una total desfeta a mans de la desprietada Babilònia. De la captivitat només tornà un escàs 5%, i ara no tenien rei ni exèrcits propis. La capital i el temple eren enderrocats. Tanmateix, ells pregaren amb fe a Déu, confiats en Ses Promeses, i n'obtingueren un bell entusiasme de reformadors i capdavanters.

Ageu i Zacaries.

Contemporanis d'Esdres i de Nehemies són dos profetes. Ageu i Zacaries. Ageu reprengué el poble per no tenir cura de la reconstrucció del temple (ara també el nostre poble es desentén de la feina de reconstruir-se espiritualment i nacional, dos aspectes que van íntimament religats). La petita *resta* jueva que havia tornat de Babilònia, cosa de poc més de 42.000 homes, anava més capficada en els propis afers -com l'embelliment de les pròpies cases- que no pas per reconstruir el temple.

L'antiga esplendor del temple de Salomó, suara assolat, era com una utopia massa llunyana d'abastar, i no enlluernava, d'entrada, el poble. Ageu té paraules d'encoratjament per als que es comprometin en aquesta tasca.

El jove profeta Zacaries també exhortà a la reconstrucció, entre la relativa indiferència dels jueus; i anuncià la vinguda del Messies.

El cas català: la represa, la anormalitat.

En el nostre cas, després de l'hecatombe de la guerra dels 3 anys, amb la gran diàspora de cents de milers de conciutadans (la *intel·ligentsia* catalana camí de l'exili), i una llarga repressió de morts i misèries, silenci i por, la nit del franquisme i el refregit postfranquista actual, la nació catalana -i ben especialment la *intel·ligentsia* nacionalista- hauria de passar comptes i demanar-se: On som?.

El nostre poble, amb grans i penoses contradiccions que en part són llei de vida, però amb molts dubtes i problemes, ha anat reviscolant econòmicament, en part culturalment i nacional... També en coneixença de la Paraula de Déu, abans molt desconeguda -des de la intensa repressió inquisitorial del s. XV, però a hores d'ara sovint presentada en matrius

culturals espanyoles, a causa de la feblesa nacional i l'exagerada secularització catalana (tret que ja ve de lluny però que ens separa de les nacions *normals* i lliures -fins i tot de les secularitzades societats nordeuropees, on l'índex de creença és prou superior al nostre, per ex. pensem en la resistència dels bascs, prou superior a la nostra).

Hi ha hagut a ca nostra una parcial renovació espiritual fins a l'any 1994 aproximadament. Des de llavors les portes estan tornant-se a tancar i de nou hi ha regressió espiritual i nacional, un ambient de *castanya torta* que recorda els mals viaranys del passat.

Un reviscolament espiritual en comporta d'altres en les distintes àrees d'una societat, tal com demostra Toynbee amb molts exemples històrics (al seu monumental i molt recomanable *Estudi de la Història*). Malgrat les enormes pressions i marginacions per part d'un règim colonial foraster gens amics de veure'ns vertebrats. Per damunt de la confusa i rellosca situació religiosa.

És menester de no badar, de tenir bona voluntat de concòrdia i esforç. Esdres i Nehemies ho van fer així, enmig de greus entrebancs.

ESDRES.

Esdres fou un sacerdot reformador (Esd. 10:2-5), qui es basà en la Paraula de Déu. L'estudià (7:10), l'ensenyà (8:2-8) i la va transcriure (7:11). Fou un escriba íntegre (7:13-26), devot (10:1), abnegat (10:6) i un home de fe (8:22). Li són atribuïts alguns psalms, com ara el 119, els dos llibres de Cròniques o Paralipòmens i l'inici de la sinagoga jueva.

Enfrontaments nacionals i tècniques antisemites.

El rei Cirus de Pèrsia li donà permís per tornar a Jerusalem amb algunes desenes de milers de jueus. En arribar-hi, bastiren l'altar i restabliren el culte a Jahvè. Però els vells pobles enemics d'Israel (Moab, Ammon, Ismael), els quals encara hi habitaven, van voler afegir-se a la reconstrucció del temple i foren rebutjats. Llavors s'hi oposaren violentament i causaren la suspensió de l'obra. En diverses ocasions van voler intimidar Esdres (3:3, 4:3-4) i arriben a fer-ne malicioses interpretacions (que semblen editorials de la premsa madrilenya), com ara en la lletra que escriuen al nou rei de Pèrsia (4:11-16): "Al rei Artaxerxes, tos servidors, la gent de la regió occidental de l'Èufrates...Sàpia el rei que els jueus, que han vingut de prop vostre, són arribats a Jerusalem i estan reconstruint la ciutat rebel i perversa; reparen les muralles i ja n'han posats els fonaments. Que el rei sia doncs sabedor que, si aquesta ciutat

és reconstruïda i les murades restaurades, aquells no pagaran més tributs, ni impostos ni peatge, i això resultarà en minva del tresor dels reis. Com sia, doncs, que vivim a sou de palau, ens sembla que no podem permetre que hàgim de veure aquest desafiament al rei, per això li enviem aquestes informacions. Que cerquin en el llibre de les memòries de vostres pares; hi trobareu la prova que aquesta és una ciutat rebel, funesta per al rei i per a les províncies, i que ja des de temps antic hi han estat tramades revoltes...". En llegir aquests versets, ressonen a les nostres oïdes els ecos de les periòdiques campanyes catalanòfobes (allò d'*enviar la legió africana* i *semmar Catalunya de sal* que deien els feixistes -i tantes altres, les amenaces i calúmnies sistemàtiques dels *cappos* polítics espanyols i de la premsa i ràdio que els fan de bombarders ideològics) que engeguen els qui fan una religió pagana de les *unidades de destino* i en treuen profit a base de clientelisme polític, burocràcia colonial, dictadura ideològicofolklorica i espoliació fiscal. <http://www.unitat.org/castella.htm>

Els demagogs professionals i els buròcrates de l'*Imperio* que viuen del poder, de la injustícia i de la calúnnia saben molt bé, i els catalans farien bé de voler saber-ho igualment, que un govern sol unir les passions dels governats i, com que les passions humanes més fortes són més de malícia i d'odis que no pas de sentiments positius creadors, el govern sol seguir-los, atiar l'odi de la majoria dels governats, donar-los la raó, i cercar algun cap de turc per desviar les frustracions de la plebs cap a *enemics inventats assequibles* (indefensos). Cal que es desfoguïn amb algun boc expiatori *factible*: els jueus, els negres, els immigrants, els catalans, en fi, alguna minoria sense capacitat d'autodefensa consistent, que pugui servir d'*sparring*. Llavors engeguen la corresponent campanya "*antisemita*" (o anticatalana), tot atribuint a la minoria la responsabilitat de tots els mals possibles, amb distintes i subtils modulacions, fins a formar una gran simfonia acusatòria. Més val acusar els catalans que no pas que pensin i vegin com les restes del tètric *Imperio* dels grans genocidis encara són a les mans de l'Oligarquia (antics terratinents i noblesa, actual gran capital bancari) de sempre. La mateixa que ha impedit a l'Altiplà i a Andalusia una industrialització (per por a una burgesia autòctona ascendent). Que ha empenyorat el *suelo patrio* a les transnacionals (per ex., la dinastia Borbònica com a guardiana de la tradicional aliança francocastellana i dels interessos del gran comerç francès dins l'Estat espanyol amb un pacte *directe* amb l'Oligarquia castellana *a costa de tot el comerç autòcton hispànic*).

La dinàmica de qualsevol pogrom o antisemitisme és sempre la mateixa. Herbert R. Southworth, en parlar de l'antisemitisme del feixisme espanyol d'avantguerra, remarca: "No hi havia prou jueus a Espanya com perquè llur persecució interessàs la Falange en la mesura que sí l'interessava la persecució dels catalans, dels bascs i d'unes altres minories regionals". "L'antisemitisme ocasional del règim de Franco...no constituí mai una base doctrinal, com sí, en canvi, ho foren l'anticatalanisme, l'antibasquisme i l'antigalleguisme".

Les arrels espirituals del problema.

Tanmateix, malgrat les conxorxes dels nostres enemics, és menester d'entendre, tal com féu Esdres, les profundes arrels espirituals de les nostres mancances: "Des dels temps dels nostres pares fins avui, som ben culpables, i pels nostres pecats hem estat abandonats -nosaltres, els nostres reis i els sacerdots-, al poder dels reis de diversos països, a l'espasa, a la deportació, al pillatge i a la vergonya de la nostra cara, fins al dia d'avui" (Esd. 9:7). **La Paraula profètica no és gens fàcil: no sols va contra els poderosos enemics sinó també contra els pecats del propi poble, el qual, endurit, ni se'ls veu i, sovint es troba enfurimat per l'opressió i pel càstig que no comprèn (per manca de sòlides referències generals tant històriques, com morals, conceptuals, etc.).**

Realment els catalans solem caure en la superficialitat i la indolència dels panxaccontents, que han venut la dignitat nacional i d'altres dignitats per un plat de lleties. Sura en l'ambient la mediocritat i una inconcebible desmotivació per lluitar en condicions -suara no tan desfavorables- per les mateixes fites per les quals uns altres catalans hagueren de donar la vida en les pitjors èpoques. No volem veure el perill, ni lligar causes als efectes consegüents que se'n deriven (=pensament *dèbil*, neoliberal, el segregat pel conductisme de masses) -tot i que el llop ens udola sovint. Això, fins que el tall de l'espasa ja ens resplendesca i ja sia massa tard per recórrer el camí (que no ha estat pas recorregut abans, per peresa i per estupidesa enaltida).

"Com més tardi Catalunya a ser Estat, a viure com a Estat, a recobrar les atribucions, les potestats, i la independència pròpies dels Estats, més dificultats trobarà per a viure coma tal, menys aptitud hi tindrà, menys preparada hi estarà, més qualitats de les necessàries per a viure independent haurà perdut". (Dr. Martí i Julià, Barcelona 1861-1917, psiquiatre i socialista, presidí la Unió Catalanista).

A continuació ens toca reprendre la reconstrucció nacional en circumstàncies

de gran duresa i després d'enormes pèrdues que podríem haver evitat d'estar més alerta, i ser més honests i treballadors en èpoques de vaques més grasses. I cada volta fem la represa més destruïts, més mentalment esclavitzats, igual com Israel, que es dividí, fou conquerit, deportat, etc. "Però ara, per un moment, l'amor de Jahvè, Déu nostre, s'ha fet sentir damunt nosaltres, ens ha deixat una resta i ens ha dat un punt ferm al seu lloc sant; el nostre Déu ha il·luminat els nostres ulls i ens ha concedit alè de vida enmig del nostre esclavatge. Perquè som esclaus; però nostre Déu no ens ha abandonats en el nostre esclavatge.." (9:8-9). Aquesta pregària d'intercessió pel propi poble, humil, realista i històrica (Esd. 9:6-15) ha d'esser un exemple per als creients de la nostra nació -i de totes les nacions que enceten una recuperació després d'una gran ensulsiada.

NEHEMIES.

Política i religió.

En ambients religiosos de vegades sentim dir que "no hem de mesclar política i religió" o expressions semblants. Tanmateix, ja deia el bisbe anglicà *antipartheid* Desmond Tutu que no entenia quina Bíblia llegien aquests creients (potser la dels propis prejudicis i rutines còmodes). En efecte: la Bíblia és curulla de jutges, reis, governants; en definitiva, de *polítics*, terme certament molt desprestigiats per raons molt sòlides (els polítics professionalitzats com a venedors mentiders de productes manipulats).

Però deia Winston Churchill que cada poble té el govern que es mereix (i a l'Epístola de Romans llegim que l'autoritat ve de Déu, que ve a ser el mateix) i, doncs, els polítics d'un poble són de la mateixa pasta que els corresponents ciutadans que els hi fan pujar, per acció o per omissió.

El lideratge europeu.

D'ençà fa molts anys les societats europees manquen de bon lideratge: els polítics hi són gestors i sovint comerciants. **La política ha esdevingut comerç i el comerç política** per a vendre's en millors condicions. Han fet falses promeses de benestar il·limitat, han apartat "*els idealistes*" i han renunciat a encapçalar les aspiracions més nobles dels ciutadans. Simplement gestionen l'egoisme, la inèrcia, les pors, la mediocritat i els malentesos de tota la col·lectivitat amb tota la grisor convencional i els tòpics més trivials, **a fi d'afegir grans negocis fraudulents o, pel cap baix, immorals (armamentisme, narcotràfic, blanqueig de diners, treball negre d'estrangers il·legals...) dels quals s'enriqueixen.** Amb les carnisseries de Bòsnia o Kòsov a les portes, es creuaren de braços, com quan es desentengueren de la guerra civil espanyola. I jugar a l'estruc no acaba mai bé.

A falta de lideratge democràtic, poden sorgir esperpèntics cabdills dels quals a la vella Europa ja en tenim tràgiques experiències (i ja n'hi ha alguns, fins i tot al poder -a Àustria, que pertany a la Unió Europea). Si abans han gestionat l'egoisme (*don't disturb*), quan entrem en algu-

na crisi, els súbdits addictes a tal egoisme poden posar-se histèrics, deixar rodar el maquillatge de civilització que els cobreix i bramar -com a plebs gregària i *neronitzada*- per algun cabdill *carismàtic* que els faci creure que lligaran gossos amb botifarres.

La gent té una pessima memòria per als temes col·lectius i no fos d'estranyar.

Per un bon lideratge.

Però el problema no és la política en si mateixa. Martin Luther King i Gandhi són exemples de líders *idealistes* però sòlids; de "polítics" recents encara però que han guiat el poble desinteressadament a millors camins, sota la temor a Déu. Aquesta mena de "polítics" ens fan falta. I Nehemies n'era un, d'aquesta casta.

A Neh. 1:4-11 llegim que començà la seva actuació política amb dejuni i pregària, que és com han de ser escomeses les grans empreses i particularment les espirituals. La recerca de cooperació (2:17-18) és essencial, i Nehemies cridà els seus conciutadans: "Vingueu a reconstruir la murada de Jerusalem i que no hàgim de passar més aquesta vergonya". Així clamem també els qui volem una Catalunya que no hagi de romandre sota els insults i escopinades dels que la voldrien morta.

Els enemics dels jueus li deien: "I què és això que esteu fent? Us rebel·leu contra el rei?" (2:19). Quantes vegades no hem sentit els catalans acusacions semblants pel simple fet de voler parlar la nostra llengua a ca nostra? Però Nehemies els responia: "El Déu del cel ens farà reeixir. Nosaltres, els servents d'Ell, anirem per feina. Vosaltres no hi teniu part, ni dret, ni records de Jerusalem" (2:20). Si els catalans diguéssim quelcom així, els acomplexats i del *pensament "políticament correcte"* ens acusarien de *xenòfobs*, per suposat.

Al capítol 3 llegim sobre el reclutament de totes classes, que pot esser prototipus de la importància d'una organització completa.

Vèncer els enemics. Els cristians catalans.

Els enemics dels jueus bramulen: "Què fan aquests miserables jueus? Tornen a bastir? Oferiran sacrificis? Fan revivre aquestes pedres amuntegades en la pols i totes recremades?" (4:2): Se'n riuen amb ansietat, desconfiança i menyspreu, i els consideren relíquia de passades glòries: com quan els catalans parlem del nostre passat Imperi mediterrani, del nostre Dret Civil, de la nostra independència fiscal o de la nostra gran literatura del Segle d'Or, que volem recuperar amb plenitud. Aleshores ens amenacen, ens insulten, ens diuen reaccionaris, subversius, anarquistes i feixistes, qualsevol cosa per marginar-nos i embolicar el credo: doncs igual feien amb Nehemies. "Només que un xacal se'n pugui damunt aquest munt de pedres, tombarà tot a terra" (4:3). Però encara resistim... malgrat tot, si bé en condicions penoses i sovint humiliants.

L'escarni (2:19) és vençut per la con-

fiança en Déu (2:20). La ira i el menyspreu (4:3) per l'oració i el treball ferm (4:4-6). L'atac conspirador (4:7-8) per la vigilància i la pregària (4:9). El desànim dels amics (4:10-12) pel coratge constant (4:13-14) i les bones precaucions (4:10-17). "De fet, quan vingueren els jueus que vivien amb ells, ens repetien deu vegades: *Pugen contra nosaltres de tot arreu on viuen*" (4:12). Quantes vegades no hem escoltat també els cristians catalans aquestes expressions de derrota i claudicació? I, pitjor encara: ho hem pogut dir nosaltres mateixos. Tant des dels mèdia espanyols, amb la xenofòbia anticatalana que destil·len, com des de l'hipersecularitzat nacionalisme català que sovint ens menysprea i ens satiritza amb prejudicis generalitzadors, els cristians catalans vivim enmig d'un complex i difícil foc creuat que ens manté prou ofegats, tal com ja el visqueren el bisbe de Tarragona Vidal i Barraquer o Carrasco i Formiguera, entaforats entre la violència agressivitat de gent indiscriminadament anticristiana per un costat, i del feixisme espanyol i del medieval cèsaropapisme per l'altre.

Un altre greu mal que malmeta el futur de la societat jueva, la cobejança egoista i la injustícia social (5:15) és vençuda per la reprensió, l'abnegació i una ferma solidaritat interna (5:6-16).

En realitat, un poble oprimat és un poble que es deixa oprimir per romandre indolentment desestructurat, per viure acomplexat, per no voler aprendre el civisme de l'autosolidaritat enèrgica (per no ser solidari amb si mateix). La societat civil catalana ha anat enfortint-se, si bé sovint sense desempallegar-se de molts complexos d'esclau.

Un dirigent planer i sacrificat.

A 5:14-19 llegim de la generosa disposició de sacrifici del dirigent com cal. Nehemies no tenia cap poder militar per fer complir les seves ordres, sols podia predicar amb un exemple de treball i abnegació, tot inspirant un desig pel treball ben fet. Ell mateix bastia la muralla i feia guàrdies amb els altres (4:21-23).

Un bon dirigent ha de tenir metes concretes, ha de treballar de valent (sense esser *treballadicta*), deu saber delegar, preveure els problemes i atacar-los prest, sense deixar-los podrir. **Com explica Bergson a *L'alè vital*, el místic va de l'èxtasi a l'acció: Aquestes persones arriben a trencar allò que Bagehot deia *l'escorça de l'usatge*. Tot seguit cal un doble esforç: el de l'inventor i el de la societat per adoptar l'invent. La societat pot adaptar-se en un estadi superior per ensinistrament social o per imitació espiritual.**

Però els enemics continuen intimidant (6:1-0) i envien un provocador, a qui han subornat, a Nehemies per fer-lo pecar i desprestigiari-lo (6:10-14). Hi fracassen, l'obra és enllestida i els enemics queden bocabadats (6:15).

Al capítol 8 hi ha una exposició de la llei divina, una bona teologia pedagògica i no gens elitista, la qual adapta la

Paraula de Déu a la mentalitat i a la situació de cada nació i època sense manipular-la": "Llegim el llibre de la Llei de Déu d'una manera clara i n'exposam el sentit, per tal de fer-ne entenedora la lectura" (8:8).

Autocrítica redreçadora.

Al capítol 9, versets 24 al 37, hi ha una interessant exposició històrica del cicle supèrbia (*hybris*) -desfeta- opressió -alliberament-. Es tracta de la confessió dels sacerdots i dels levites que firmen pacte. "Avui nosaltres som esclaus, i ho som al mateix país que Vós donàreu als nostres pares perquè menjassin de les collites i de la seva fertilitat. Aquestes collites abundoses són per als reis que heu posat per damunt de nosaltres per culpa dels nostres pecats, i que disposen al seu albir de les nostres persones i del nostre bestiar. La nostra situació és dissortada!" (9:36-37). Ells es planyen igual que nosaltres ho fem, ara i ací, per l'espoliació fiscal. La causa: l'errada (el pecat), nacionalment visible en la mandra, la deixadesa, la insolidaritat, etc., envers la pròpia consciència nacional.

Pecat té el sentit d'error vital, de *no encertar-la*, de *no encertar el tret*, en l'origen bíblic. Té una perspectiva autocrítica, redreçadora. Encara que hi hagi gent (molts dels nostres nacionalistes) que no creguin en res que tingui connotacions religioses, el problema és que continuaran **pecant contra els propis principis aconfessionals, contra els propis bons propòsits, i així hi quedarà demostrada la fondària del tema de les errades vitals (o pecat humà).**

Nehemies contra el bilingüisme i per la llengua pròpia.

Al cap. 10 parlen de l'anyada sabàtica i de les primícies, i al 13 de les reformes socials i religioses. Dissortadament, però, una temporada en què Nehemies tornà cal rei (13:6), ja hi apareix un espavilat que en fa de les seves. Finalment, Nehemies es mostra ben contundent en afers lingüístics i **no tolera el bilingüisme** (13:23-25), sinó que **exigeix l'hebreu com a única llengua** de Judea (front a l'arameu, que fou durant un parell de mil·lennis la *lingua franca* de tot l'Orient Mitjà al voltant de Mesopotàmia). Ai si ho sabessin els de la premsa agitadora i calumniadora de Madrid (contra la llengua catalana com a primera llengua a ca nostra)!. "Els purifiquí, doncs, de tot el que era foraster i vaig restablir-hi els ministeris dels sacerdots i dels levites, cadascun segons el seu ofici...Déu meu, tingueu-m'ho en compte, per al meu bé" (13:30-31).

Amén.

De: <http://wave.prohosting.com/~forte-sa/index.htm>

Citacions: <http://art-de-vivre.spaces.live.com/default.aspx>

Caracteriologia catòlico-mediterrània

(compartida tant per catòlics nominals com per anticatòlics i d'altres)

Un bon exemple de caracteriologia catòlicomediterrània són alguns textos de l'Espriu com aquest.

A mi el fi retrat -tan fi, tan dramàtic i tan encisadorament trist- que fa de la societat rural de l'Empordà em recorda a muntó el raval pagesívol on jo em vaig criar a Castelló, pràcticament el retrat que fa és igualet (més pancatalanisme?... en tradicions culturals i de caràcter...).

I si ara no som així és perquè ens hem refinat de veure cultura anglosaxona a través dels films de Hollywood i alguna cosa més: ens hem standarditzat, la qual cosa ens treu personalitat i sabor, però ens treu també malignitat i provinçianisme de la cultura mediterrània tradicional. En definitiva, ara som, com sempre hom havia dit a Castelló, uns "desubstanciats".

Aquesta mena de retrats costumistes poden ser tota una eina per a la necessària autocrítica caracteriològica, ja que encara en queden molts trets, de tot això:

"Laia", d'en Salvador Espriu. *Capítol VIII, Noces*.

Novembre, tristesa d'una matinada humida, crucial enyorosa de la visita de la llum. Sota la pluja, totes les coses empal·lidien i s'esborraven, com buscant protecció en la pròpia insignificança. El sol urpejava de tant en tant la boira i reculava de seguida penedit, amb vergonya.

Xafoigor de tempesta. L'aigua penetra per les canals i fuetjava les parets

de les cases. Gotes a teulades i golfes. Les hores avançaven donant-se les mans, iguals, grises, humils, amb un ritme de dansa molt lenta. Arreu un color pobre, apagat. Remor del pas d'algun vianant pels carrers deserts. Un pescador, un noi, una vella: espectres. Aviat un portal els engolia. Se sentia la fressa de peus, en escurar-se, i la bellugadissa de les claus. Després, altre cop el soroll del silenci damunt el fang, dominador.

Tots Sants, diada de bodes. Les campanes les anunciaven estremides, fent un so rogallós, com estranyades de sentir-se, i arrencaven a gemegar de sobte un plany de mort.

Voltades de l'escalfor del foc, les dones es deien: -Avui és un mal dia per a casoris. La Laia tindrà mal dia.

I s'encongien, posant i traient castanyes de la cendra bullent, i s'esbufegaven els dits, embutllats per la cremor d'una brasa.

L'Anneta ajudava Laia a vestir-se. Les agulles desapareixien en la negror de la llana de merí. Tentinejant, la mare assistia a aquest abillament i rondinava: -Llàstima de roba per a un dia tan lleig. La deslluïràs tota.

I plorava excel·lències i qualitats, amb tossuderia d'embriaga.

A baix, la parentela, molt seriosa, ensopida en l'espera d'atipar-se. Caps amb crostes i peus de rata, golls, cabells fixats amb llard, encarcament de camises mal planxades, estretor de corbates i colls nous. Se sotjaven de reüll, no dis-

simulant la recíproca nosa. Algunes paraules eixuta, tardana, feridora com un dardell invisible. A dalt, les lamentacions de la vella ressonaven sense sentit, poc soltes. A la fi va aparèixer la núvia, amb la mantellina posada, de blonda senzillera. Sortien com un acompanyament de viàtic. Topaven amb la boira, s'enfonçaven als tolls innombrables. Ja a l'església, en Quelot i el seu seguici esperaven, les orelles roges del fred glacial de la nau buida.

Altar de sant Elm. Or barroca, columnes salomòniques, raïms i penjolls de braços i cames, ofrenes d'anhels i miracles. Al sostre, bergantins i caravel·les ofegats de pols i amb els jocs de cordes trencats. Gerros amb flors pansides, del balcó de l'Anneta. Quatre llànties feien una claror blava, i l'agonia dels ciris s'escolava en branquillons de cera groga.

Els nuvis rebien de genolls la benedicció i repetien amb llavis tremolosos els mots de la litúrgia. Una veu tafanejà: -Mireu la Laia, que blanca! Dirfeu que li han xuclat la sang.

Una altra comenta:

-No han estat valents. Si gairebé no els he sentits.

Missa de velacions. El rector füllejava el missal i començava l'Evangeli: «En veure el Crist aquella gentada, pujà en una muntanya...». Mossén Gaspar s'emocionava. Muntanya propera al Genesaret: ell la veia. Mar de Galilea. La blancor de Cafarnaüm retallada al cel. Més lluny els fruiterars de Magdala i els horts de Tiberíades, arran mateix del llac. Una

dona alçà les mans i eixugava la suor del front del Mestre. El temps s'aturava i s'adormia en la contemplació de la pròpia bellesa. Tan sols una petita formiga treballotejava transportant un gra.

I queia en aquell gran afany dels segles la promesa: «Venturosos els qui tenen fam i set de justícia, perquè seran sadollats.» El rector pregava. Senyor, no era de justícia el que demanava? Oh camp! Quan el reveuria? Mossén Gaspar barrejava el clam pagà del Venusí amb l'austeritat del llatí evangèlic de sant Mateu.

Tots escoltaven incòmodes, amb indiferència. Les boques s'esbatanaven en grossos badalls, cansades d'estar-se tan quietes. Missa acabada, tots s'encaminaven a la casa dels nuvis. Panallets, gots d'aiguardent, cassoles d'arròs i conill. Crits: -Etic ben tip.

-No, gràcies, ja no puc més.

Així fins al vespre. Rialles picardioses, en anar-se'n:

-Estigueu bons.

-Que no us hi canseu massa.

Ahucs a fora:

-Ganyons, sembla mentida!

-Per als parents, tan gasius!

El nou matrimoni es quedà sol. Laia s'atansà als vidres d'una finestra. Rera, el marit. Les teules regalimaven d'aigua. La boira mullava pedres i façanes i tenia la vila sota el seu esclavatge.

<http://wave.prohosting.com/~fortessa/index.htm>

Jaume Sastre: 'Me sent con un negre als USA condemnat per jutges del Ku Klux Klan'

Son Servera

Sastre pren amb «humor la sentència de l'Audiència pel cas de la piscina

A.G. Palma.

Els jutges de la Secció Primera de l'Audiència Provincial han resolt que Jaume Sastre va cometre una falta de coaccions contra Pedro J. Ramírez quan va intentar banyar-se a la piscina d'ús públic situada davant del seu xalet de la Costa dels Pins l'agost de 2004. El Tribunal, en línia amb la sentència anterior del jutge Arbona, diu que el líder del Lobby per la Independència va actuar de manera coerci-

tiva i «forçà (el periodista) a cedir l'ús de la piscina sense cap decisió administrativa que ho ordenàs».

La sentència, que ocupa 32 fulls, estima el recurs de Josep de Luis, l'advocat de Sastre, en el sentit de rebaixar la condemna en costes, però l'obliga a publicar-la a *Ultima Hora* i *Diari de Balears*, tal com exigia Ramírez. Així mateix, l'Audiència rebutja «íntegrament» l'apel·lació de Cristina Peña, defensora del periodista, que pretenia condemnar Sastre per dos delictes i privar-lo de llibertat. Ramírez va al·legar que Sastre intentava retallar la seva llibertat d'expressió, la qual cosa rebutja el tribunal, que restringeix el cas a l'ús

de la polèmica piscina.

«Prenc aquesta sentència amb humor», explicà ahir Sastre. «Encara així, em sent com un negre condemnat pels jutges del Ku Klux Klan. La justícia és un frau. Ja ho deien els nostres padris, no hi ha res més tort que la justícia forastera i colonial. És millor un mal acord que un bon plet». Sastre es reunirà amb els advocats «i decidirem com actuar. En tot cas, farem una subscripció popular per publicar la sentència. És increïble que ens obliguin a fer-ho per una falta, encara que així tot el món podrà llegir el nyap que han fet».

Reproduït de www.diaridebalears.cat

ZP, especialitzat a estafar i engalipar catalans...com diu que és del Barça....

Francesc Baltasar, l'últim pallús

Desclot

José Luis Rodríguez Zapatero és un figura. Mai cap polític espanyol havia entabanat tants polítics catalans. Primerament va enlluernar Carod-Rovira, que va proclamar l'inici de l'era federal. Carod havia donat "l'última oportunitat" al socialisme espanyol. Zapatero la va comprar sense pagar-la.

Poc li va costar després al president espanyol forçar Pasqual Maragall per destituir el líder republicà i lligar el pacte de l'Estatut amb CiU, una vegada havia constatat que els republicans li desgastaven massa la imatge a l'Espanya profunda i superficial. El mateix parany federal va fer servir Zapatero per envescar Pasqual Maragall. L'expresident del PSC reia totes les bromes del secretari general del PSOE, fins que Zapatero va començar a fer-li el lilit amb doble llençolada. Pel camí el president espanyol va fer mossegar l'ham també a Artur Mas, que va aprovar un Estatut rebaixat a Madrid amb la promesa de vé a saber què a Barcelona. Un compromís que, no cal dir-ho a aquestes altures, Zapatero no va complir mai.

Si faltava algú a la llista, ara arriba el conseller de Medi Ambient. Francesc Baltasar no necessita ajuda per embolicar-se ell solet la troca. Potser no plou perquè els déus al cel tenen sentit de l'humor i esperen, embadalits, la seva pròxima espifiada. Però, malgrat ser un fenomen individual, el conseller també se'n va anar a Madrid perquè l'enredés Zapatero. Diu Baltasar que al novembre es va reunir

amb la ministra Narbona i li va proposar el transvasament del Segre. Zapatero ho ha negat i ha deixat el conseller més a pèl encara. Només queda José Montilla, que potser no es deixa enganyar perquè és un desenganyat.

Notícia publicada al diari AVUI, pàgina 72. Dissabte, 5 d'abril del 2008

Tothom qui senti alguna preocupació per la sequera que patim que llegeixi i que arribi aquest comunicat a tothom si us plau! Si és que us ho voleu creure cal destapar l'existència de les avionetes anti-pluja!

La sequera que estem patint a Catalunya poc té a veure amb el canvi climàtic!

Nomès patim una greu sequera a Catalunya quan a la resta de la península continua plovent, casual oi? El canvi climàtic està afectant a tot el món i també al clima de la península ibèrica i de França, però el que vivim a Catalunya no és fruit del canvi climàtic!!!!!!!

Avionetes que surten a dispersar la pluja a les comarques de la Catalunya central

Ja es hora que es destapi la política de dispersar la pluja tirant sulfur de plata per curar-se amb salut les companyies asseguradores de pedregades i calamarça

Qui vulgui pensar que VEIEM OVNIS que pensi el que vulgui però ja tenim proves fotogràfiques en que es veu clarament que cada vegada que el cel amenaça pluja unes misterioses avionetes

surten i passen per entremig dels núvols, al cap de pocs minuts el cel s'ha dispersat en dos i s'obra una clariana que impedeix que es produeixi la pluja i torna a sortir el Sol.

Aquest fenòmen es produeix a les comarques del Solsonès, la Segarra, l'Anoia entre d'altres comarques de la província de Lleida. Estem davant de la política que hi havia darrera dels incendis provocats del 94 i del 98 a les mateixes comarques. Finalment la Generalitat va culpar FECSA-ENDESA pel mal estat de les línies elèctriques però tots els que vam viure els incendis i ens va tocar d'aprop sabem i no oblidarem que per cada foc provocat per una línia d'alta tensió 15 focus eren provocats manulament pels piròmans pagats per algún peix gros que mai s'ha destapat.

En quinze anys ens han exterminat els nostres boscos i ara no permetrem que aquestes avionetes continuï sortint a dispersar els núvols, estem disposats a tot per aturar aquest atemptat ecològic que nomès està patint Catalunya i no sabem qui hi ha al darrera. S'està parlant d'organitzar Antiaeris i la impotència que sentim es de no disposar de tancs militars per fer baixar aquestes avionetes que volen a pocs metres d'altura.

Aquest passat divendres a Solsona es va fer la primera conferència sobre aquestes avionetes en que van assistir més de 300 persones que totes afirmaven haver vist alguna vegada com a mínim aquestes avionetes tirant sulfur de Plata o algún altre producte químic per evitar la pluja. També es va donar

constància que aquestes avionetes ja van començar a sortir l'any 98 però ara ha anat a més.

A Calaf (comarca de l'Anoia) hi ha un dels dipòsits de cotxes nous a l'aire lliure més importants de la província de Barcelona i estan cansats de veure com cada vegada que el cel amenaça tormenta passa l'avioneta i evita que caigui una sola gota d'aigua, evidentment al darrera hi han les companyies asseguradores d'aquestes multinacionals de cotxes contra pedregades igualment com passa a la província de Lleida amb la fruita.

Tots el pagesos i gent propera estem indignats amb aquesta situació perquè el govern segur que té constància d'aquesta activitat però evidentment no en parlarà i a sobre està tirant endavant d'atmagat el transvasament del Segre tot i la no autorització per part del Govern Espanyol, inclús ja es coneix l'empresa que té adjudicades les obres per al transvasament.

A mesura que anem avançant sobre el tema anirem informant perquè ja en podeu estar segurs que de l'existència d'aquestes avionetes no en sortirà mai res als mitjants de comunicació!!! però som molts els que les veiem! i no veiem OVNIS encara que alguns ens tractaran de bojos i que tenim al.lucinacions!!!

Cal que ens unim per aturar aquesta política terrorista per part d'aquestes companyies asseguradores!

(comunicat anònim d'un testimoni)

Variacions sobre cançons mallorquines

(les frases en negreta corresponen a lletres tradicionals de les esmentades cançons)

Tonada d'es segar

A Aubenya segaven ordi
Un mes davant sant Joan
A aubenya segaven ordi
Quan veien es camp tan gran
Cridaven "misericordi"

-Son Ferriol ni Sant Jordi
Ni Establiments, La Real
Son Ferriol ni Sant Jordi
Son Sardina i un cabal
De llocs que ningú recordi

- De llocs que ningú recordi
Ni la llengua que parlam
De llocs que ningú recordi
Ni en quedí de net un pam
De país ni territori

-De país ni territori
La Mallorca que estimam
De país ni territori
Ni del poble que formam
No en volen deixar "memori"

-No en volen deixar "memori"
Ni Sineu, ni Sant Joan
No en volen deixar memori
Aposta ens van esborrant
Sense fer gran rebumbori.

-Sense fer gran rebumbori
Per no fer-nos despertar
Sense fer gran rebumbori
Emperò sense aturar
De la pàtria el crematori
-De la pàtria el crematori

A la costa i terra endins
De la pàtria el crematori
Ni alzines, mates ni pins
Ni jocs, ni cançons, ni "histori"

-Ni jocs, ni cançons ni "histori"
Ni rondalles, ni padrins
Ni jocs, ni cançons, ni "histori"
L'herència dels mallorquins
Fan feina perquè se mori

Tonada des llaurar

Jo llaurava amb en Vermell
I amb en Banya Enrevoltada
I feia millor llaurada
Que l'amo amb so seu parell

- Jo cantava, jovencell

Les cançons que m'ensenyaren
A la casa dels meus pares
I eren de pinyol vermell

- Jo escoltava, jovencell
De la ràdio les rondalles
D'en Francesc Moll ben contades
I eren de ball ben vitenc

- Jo jugava, jovencell
Els jocs de ma barriada
A S'Hort des Ca, els jugava
I ells eren ben bons, redell!

- Jo vivia, jovencell
Del meu país l'esperit
I vos dic fort i amb un crit:
No n'hi ha cap millor que ell

Eroscatalà

[Enquestes](#) Remöhead (13/04/2008)

Nip Tuck, la sèrie que més ens ha erotitzat

Amb el 35 per cent dels vots, *Nip Tuck* és la sèrie de televisió que més ha erotitzat als usuaris d'Eroscatalà, entre les que us proposàvem en la darrera enquesta. *Ventdelplà* la segueix amb el 20% dels sufragis, i *Els àngels de Charlie* amb el 15%. La sèrie eròtica francesa basada amb el còmic de *Valentina*, ha tingut un honorós 11% dels vots (tenint en compte els anys que fa de la seva emissió), *Mujeres desesperadas* el 9%, *Radio Cincinatti* el 6'5% i *Dallas* el 2%. Tot i que a *Benny Hill* hi sortien les primeres mamelles que alguns vam veure per la TV, no ha tingut ni un sol vot, el mateix que ha passat amb *Dancing days* o *Jo, Claudi*.

[Cites](#) Gwen Stacy (12/04/2008)

Larraz, el sexe i el terror

"Les escenes de sexe no són complicades, es poden explicar bé i les noies tenen una bona sensibilitat per captar-les. A mi se'm fa molt més difícil fer por que posar calent al personal. ¡Home!, si ets un tipus tímid i et talles, llavors ja l'has parit, però com que jo no sóc gens tímid... Sóc directe, dic les coses com em surten, naturals com un animaló."

José Ramon Larraz, director de cine

[Videoteca](#) Renzo Montagnani II (11/04/2008)

Pauline a la platja

Considerat fins i tot per alguns cinèfils com un autèntic pesat, Eric Rohmer té també excepcionals pel·lícules dins de la seva filmografia. *Pauline a la platja* és una cinta on explica el final de l'estiu a una cas prop de la platja a la costa de Normandia. Acabada de divorciar Marion es fa càrrec durant un parell de setmanes de Pauline, la seva cosina encara menor, qui és testimoni de la relació que a partir d'aquest moment Marion iniciarà amb Henri. Henri però només vol una relació temporal amb Marion,

i paral·lelament també té relacions amb altres dones. Indirectament Pauline veu afectada el seu idil·li amb Sylvain, un jove amb qui ha començat a festejar. La manera com Rohmer planteja l'argument, obre camins de discussió i de debat, que van més enllà de la simple

sinopsis. Tot i no tenir excessives escenes de sexe, aquesta temàtica sobrevola tota la cinta, i l'erotisme dels vuitanta que transmeten els cossos dels protagonistes, no la fan en absolut menyspreable.

[Sexe a Internet](#) Clare Quilty (11/04/2008)

Els biquinis de na Marta

Na Marta és una de les guanyadores dels concursos de microbiquinis de Malibu Strings de 2008. Una de les millors si atenem als moviments de canell que provoca. .

[Relats](#) Henry Lee Lucas (10/04/2008)

"Les aventures eròtiques del Vailet" de Xavier Valeri

El corb que com una creu negra baixava lentament del cel indicà als homes l'indret on s'havia estimbat la cabra.

- Maleït sigui -digué en Melcior del Trià.- Es posà el corn a la boca i l'avís sonà per tot el terme de Talaixà, un poble de quatre cases i un campanar que sembla navegar sobre un espadat, voltat de muntanyes altes i esquerpes.

De les boques dels camins sorgiren les figures d'en Pep del Mascaró i en Ponç del Cindré.

[Sexe a Internet](#) Otis Toole (10/04/2008)

La veterana i la fruita

Diuen que la veterania és un grau. Doncs els graus d'aquesta veterana de guerra, són els mateixos que té el plàtan que es porta entre mans. Molta alegria, molt sexe individual i molta mandanga, l'única fruita de l'amor és la marrana, és la marrana.

[Humor](#) Chinaski (09/04/2008)

El rastre del superdotat

[Gai/Lesbi/Bisex](#) (09/04/2008)

Lesbianisme a la cuina

Això de la cuina i el sexe segueix preocupant-nos. Cada vegada resulta més habitual trobar a gent

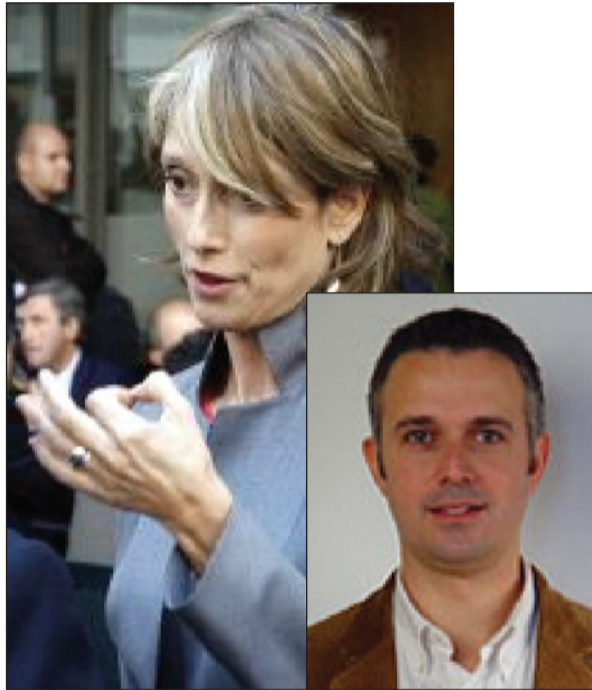

jugant amb el sexe dins de l'habitació on s'hauria de cuinar. Si cliqueu [cinc estrelles al mig xfling](#), podreu veure a aquestes dues ocellotes de la foto, fent porquerietes entre aliments.

[Premsa Jim Beam](#) (08/04/2008)

Postigo i Nebrera, els més guapos del parlament

El blog Saló Rosa, ha triat els parlamentaris Montserrat Nebrera (PP) i Lluís Postigo (IC-V), com els més guapos del parlament de Catalunya. Maria Alòs (ERC) i Carina Mejías (PP) han estat la primera i segona dama respectivament, mentre que Albert Rivera (C's) i Oriol Pujol (CiU) han seguit en votacions a Postigo. Un divertiment bastant aproximat a la realitat, tot sigui dit. Vegeu el blog, clicant [ara és l'hora calentots](#).

[Ocellota de la setmana](#) Henry Lee Lucas

(07/04/2008)

Justina

Les darreres eleccions

Us adoneu Del GRAN PAPEROT que l'immensa majoria heu fet en aquestes últimes eleccions? no és hora ja de RECLAMAR-VOS RESPONSABILITATS? als primers els polítics actuals... NO hauria D'ÉSSER DELICTE QUE SOLS MIREU PER LA VOSTRA butxaca?, segon, als mitjans de comunicació, si sou vosaltres els que heu ATROFIAT la mentalitat dels ciutadans... no és hora ja de que repareu aquesta asquerosa moda vostra que ja dura més de 70 anys? perquè BALLEU i feu BALLAR al so que als castellans els INTERESSA? perquè tanta canya contra ETA quan tenim pels carrers TIRANS INVASORS que ens estan MATANT-ASSASSINANT com a catalans? per quan aquesta campanya contra ells? NO son més nocius per a nosaltres que els fums del tabac?... que passa que així ho volen els EMPRESARIS? que volen aquests empresaris, que posem la nostra mira amb ells?.

Crec que ja es inclús massa tard en demanar-vos que el vostre cervell faja un gir de 180°? es o no es necessari que gastem el temps en reparar i recuperar la terra CATALANA!! Franco és mort, perquè hem de continuar amb lo (atado i bién atado) perquè els nostres POLITICS han d'ésser calcats als aquells (Representantes de la família) per quins collons sempre han d'estar a veure que els donen allà particularment, FORA AQUESTS REPRESENTANTS QUE NO ENS REPRESENTEN A NOSALTRES!

Josep Casalta i Casesnoves

La premsa amiga

Durant una bona colla d'anys, si la cosina segona de la cunyada de la portera de Jordi Pujol no recollia la caca del seu gos, es demanava presó incondicional per al president de la Generalitat. Eren aquells temps en què l'oposició estava formada per la fiscalia, la premsa amiga i, més secundàriament, per alguns diputats. La llei del pèndol ha fet que la situació s'hagi invertit. S'ha passat de la crucifixió a la impunitat, sense terme mig. Els darrers i celebrats acudits hidrogràfics del conseller Baltasar, per exemple, han donat lloc a retrets insignificants que ni tan sols arriben a la categoria d'amonestació. Governar en aquestes condicions, o fer-ho veure, deu ser un xollo.

El Calbot

Citacions: <http://art-deviure.spaces.live.com/default.aspx>

Variacions sobre cançons mallorquines

Sa Ximbomba

Sa ximbomba ja no sona
ni sona ni sonarà
perquè té sa pell de ca
i sa canya que no és bona

Sa ximbomba ja no sona
Sona trista, la sentiu?
Li queda tan poc caliu
que ni escalfa sa madona.

Sona trista, la sentiu?
Ni sona, ni sonarà
perquè s'ajeu com un ca
La raó que té no diu.

- Ni sona ni sonarà.
Sa ximbomba sona trista.
Qui la veu i qui l'ha vista!
Com la podria alegrar?

-Ximbombeta tu no sobres
maldament t'ho hagen dit,
que si qualque cosa sobra
són ses ordes de Madrid.

Autocontrol, autodisciplina (i II)

“Hauria acabat sens dubte foll—com tants altres aspirants a sants que rodaven de porta en porta abans que jo—si no hagués descobert a temps, i per mercè que al Senyor agraeisc, el ver remei: proposar-me de guarir ma falta de voluntat” (“*Peregrinatge a les fonts*”, d’en Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi).

“Siau sobris, vigilau, perquè el vostre adversari el diable, com a lleó que rugeix, us ronda, cercant algú a qui devorar” (1ª Pere 5:8).

“Si en el viatge de la vida hom no pot trobar cap amic assenyat i intel·ligent que sia bo i tingui autocontrol, que faci via sol, com un rei que ha abandonat el seu país, o com un gran elefant sol a la forest” (*Dhammapada*, “*L’aguant*”, 23:328).

“La utopia, en el món d’avui, no pot ser altra cosa que...compartir tots austera-ment els recursos de la terra. I en aquest “compartir” aconseguim allò que no ofereix el Primer Món: fraternitat, i amb aquesta, el sentit de la vida” (“*Els pobles crucifixats, actual servent sofrent de Jahvè*”, de Jon Sobrino).

“Però, ja que va venir en carn mortal no sols per redimir-nos amb la seva passió, sinó també per ensenyar-nos amb la seva paraula, no volgué, donant exemple als seus deixebles, que el fessin rei, ans lliurement pujà al cadafalc de la creu. Esquivà la glòria de la dignitat que li era oferta i s’abraçà a la pena d’una mort d’oprobri. Tot això ho va fer perquè els seus deixebles aprenguessin a defugir les favors del món, a no témer-ne les pors, a estimar les adversitats, en favor de la veritat, i a deixar amb tremolor la prosperitat. I això, perquè sovint la prosperitat pertorba el cor amb la supèrbia, mentre que l’adversitat el purifica amb el patiment...En la prosperitat, l’home s’oblida de si mateix, però en l’adversitat, malgrat no voler-ho, es recorda de si mateix ni que sia amb coacció” (*Regla Pastoral*, 1:3, 591, de Gregori el Gran, ca. 540-604, bisbe de Roma).

“Per això, és menester que, quan el pensament va més enllà del que és usual, es desviï tot d’una l’atenció de la ment devers les obres abans fetes; i que cadascú examini què féu quan era súbdit, i a continuació conegui si, com a prelat, pot fer el bé que s’havia proposat, perquè no pot pas aprendre la humilitat en el lloc més alt aquell qui, posat en el més baix, no va deixar d’ensuperbir-se. No sap refusar la lloança que li ofereixen aquell qui aprengué a desitjar-la quan no la tenia. Ni pot

vèncer l’avarícia, quan es disposa a ajudar molts d’altres, aquell al qual, ni tot sol, amb els propis béns no en tenia prou. Que cadascú, per tant, s’examinei en la seva vida passada, per tal que la imaginació no el traesca en el desig de poder” (*Regla Pastoral*, 1:9, 591, de Gregori el Gran, ca. 540-604, bisbe de Roma).

“És eunuc qui no practica males obres, però per un pensament continuat en aquestes en té el cap ple fora mida. Certament, aquest no és pas endut fins a l’abominable pecat d’obra, però el seu esperit es delecta sense cap repugnància amb la voluptuositat de la luxúria; també hi ha aquest vici quan l’humor aiguós de lanyes davalla cap a les parts virils, les quals, en conseqüència, s’entumeixen amb ofensa del decor. Per tant, és eunuc i, atabalant-se cap a la lascívia amb tots els seus pensaments, porta el pes del pecat a dins el cor i, malgrat no fer coses dolentes per obra, no se n’aparta de pensament. Ni és capaç d’alçar-se amb decisió a obrar el bé obertament, perquè va carregat interiorment per un pes vergonyós” (*Regla Pastoral*, 1:11, 591, de Gregori el Gran, ca. 540-604, bisbe de Roma).

“La presa de consciència de les emocions constitueix l’habilitat emocional fonamental, el fonament damunt del qual són edificades unes altres habilitats d’aquesta mena, com l’autocontrol emocional, per ex.” (*Intel·ligència emocional*, de Daniel Goleman, psicòleg i redactor científic del New York Times).

“Intel·ligència emocional: trets com la capacitat de motivar-nos nosaltres mateixos, de perseverar en el propòsit malgrat les possibles frustracions, de controlar els impulsos, de diferir les gratificacions, de regular els nostres propis estats d’ànim, d’evitar que l’angoixa interferisca amb les nostres facultats racionals i, finalment—però no, per això, menys important—, la capacitat d’empatitzar i confiar en els altres” (*Intel·ligència emocional*, de Daniel Goleman, psicòleg i redactor científic del New York Times).

“L’home no destaca en la vida sinó dominant un caràcter o creant-se’n un” (Napoleó Bonapart, 1769-1821, General cors esdevingut emperador francès).

“Jean em contà l’horrible accident que havia patit amb un cavall; li produïa dolor contínuament, però no se’n planyia mai, mai no en feia cap esment. Hi ha moltes menes de coratge. Vaig passar estones meravelloses en aquella casa” (“*Lauren Bacall. Per mi mateixa*”, [Betty Joan Perske], *1924, actriu de cinema judeoneoiorquina).

“Sempre ens conteníem. Però els nostres lligams eren molt forts, sabíem el que sentíem sense haver menester d’exhibicions” (“*Lauren Bacall. Per mi mateixa*”, [Betty Joan Perske], *1924, actriu de cinema judeoneoiorquina, en parlar de sa mare).

“Fa temps vaig entendre que la llibertat és a través de l’autocontrol. Cal expressar les emocions amb força, però saber regular-les bellament. Fer de les nostres vides la millor obra d’art” (Autocitació).

“Els animals que assolien escapollir-se’n dels paranyos eren els qui no s’havien enfurit fins afeblir-se i perdre les forces. Els qui havien assolit fugir eren els q havien esperat tranquil·lament, havien servat les forces fins a l’arribada dels caçadors, i aleshores havien aprofitat qualche descurança per a llançar-se en un atac desesperat o, més prudentment, per a fugir cap a la llibertat” (“*Roots /Arrels*”, 1976, d’Alex Haley).

“He après mitjançant amargues experiències la única i suprema lliçó per a preservar la meua ira, i així com la calor preservada es transforma en energia, d’igual manera la nostra ira, dominada, pot esdevenir una força capaç de moure el món. El fet no consisteix que no m’enfellesca sinó a retenir la còlera. Conree la qualitat de la paciència com la falta de còlera, i normalment tinc èxit” “Una fe vertadera en la noviolència és impossible sense una real fe en Déu. Un noviolent no pot fer res sense el poder i la gràcia de Déu: no tindrà el lleu de morir sense ira, sense por, ni ànsia de venjança. Un tal coratge prové del convenciment que Déu sojorna al cor de tots nosaltres, i que no deu haver-hi por davant de Déu...El coneixement de l’omnipresència divina implica també respecte per la vida de l’oponent... calmar al fúria de l’home quan la bèstia que té a dins s’empara de la seva persona” “Una fe vertadera en la no-violència és impossible sense una real fe en Déu. Un noviolent no pot fer res sense el poder i la gràcia de Déu: no tindrà el lleu de morir sense ira, sense por, ni ànsia de venjança. Un tal coratge prové del convenciment que Déu sojorna al cor de tots nosaltres, i que no deu haver-hi por davant de Déu...El coneixement de l’omnipresència divina implica també respecte per la vida de l’oponent...calmar al fúria de l’home quan la bèstia que té a dins s’empara de la seva persona” “L’home qui tem la força bruta no ha arribat a conèixer-se a ell mateix” (*Mahatma Gandhi*, 1869-1948, independentista i místic indi).

“En el moment que algú amenaci qualsevol altre ésser humà innocent

d’una manera que palesi una ignorància o una indiferència envers la igualtat fonamental en el dret a la supervivència, la criatura sota forma humana que actua així deurà ser tractada de la mateixa manera per cadascun i tots els altres éssers humans racionals: com a un animal ferèstec, intel·ligent, i, per tant, molt perillós, a fi de destruir-lo (si calgués) per tal de salvaguardar els altres” (Thomas L. Pangle, autor estadounidense de filosofia política, explicant el punt de mira de John Locke).

“Sempre, en la política, la lenta tenacitat venç l’energia descontrolada; el pla meditat per damunt l’embranzida improvisada; el realisme sobre el romanticisme” (Stefan Zweig, *28.11.1881, Viena- +1943, Brasil, escriptor austríac).

“Les coses correctes de fer són les que mantenen la nostra violència en suspens; les equivocades són les que li donen preeminència” (“*Calculant Déu*”, 2000, de Robert J. Sawyer, *1960).

“Si ets pacient en moments de ràbia, t’estalviaràs cent dies llàgrimes” (Proverbi cambodjà).

“Autodisciplina: La llibertat és sols per mitjà del control.

Acció: Decideix-te i surt a la tempesta del viure.

Patiment: Consagra com és menester allò que s’ho mereix a una mà més poderosa.

Mort: Més alt convit en el camí a la llibertat” (Dietrich Bonhöffer, teòleg i màrtir luterà més destacat de l’Església antinazi durant el III Reich, fou penjat pels nazis, visqué a Barcelona cap al 1928).

“Dante demana per què els irats, luxuriosos, goluts, malbaratadors i àvars que adés havia vists, no ocupaven lloc a la ciutat de Dite, i Vergili li respon fent-li esment de la diferència que, segons la doctrina aristotèlica, hi ha entre la incontinença i la mol·lície violenta: en la intemperància preval el sentit per damunt la raó; la mol·lície és un mal ús de la mateixa raó” (L’infern a “*Divina Commedia*”, de Durante / Dante Alighieri, 1265-1321, poeta florentí).

“Un regne petit jo posseisc, on viuen les idees i les sensacions; i és ben dura la tasca que trob per a governar-lo bé” (Louisa May Alcott, 1832-1888, escriptora estadounidense).

“No ser martell, sinó enclusa. No colpejar, sinó resistir” “La vida sols és dada als que saben conquerir-la per etapes; no la prens a l’assalt. L’univers no pot ser violat” (R. D’Harcourt).

“Combatre’s a si mateix és la guerra més difícil; vèncer-se a si mateix és la victòria més bella” (Friedrich von Logau, 1604-1655, autor alemany).

“Com més em declar la guerra a mi mateix, més pau tinc” (P. Nieto S.J.).

“Guarda’t de la ira del cos: que el cos s’autocontroli. No feresques amb el cos, ans usa’l bé” (Dhammapada, Abandona la ira, 17:231).

“Aquell qui no fereix de pensament, paraula ni acció, que manté tots tres sota control, jo l’anomèn Brahman” (Dhammapada, 26:391, El Brahman).

“La ciutat no té pas resposta per a fites d’aquesta mena. Indiferent, s’enrosca entre les vides adormides, com a una gran anaconda que paeix el seu aliment. Entre aquelles espirals enlluernadores, el lamentable món dels homes continua la pròpia marxa, sense consciència ni creences, tot repetint fins a l’infinit els gestos d’angoixa, de recança i d’amor. Demonax, el filòsof, deia: “Ningú no desitja de ser dolent”, i l’anomenaren cínic pels seus patiments. I Pursewarden, en un altre temps, en una altra llengua, replicà: “*Romandre semidespert en un món de sonàmbuls espaordeix al començament. Més avant aprèn a dissimular!*” (“Clea”, 4t llibre del “*Quartet d’Alexandria*”, 1957-60, de Lawrence G. Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“Sies senyor de la teva voluntat i esclau de la teva consciència” (Adagi, no en consta l’autor).

“Si hi ha victòria a vèncer l’enemic, n’hi ha de major quan l’home es venç a si mateix” (José Francisco de San Martín, 1778-1850, heroi de la independència americana).

“Quans’ enfellonia se n’anava en un racó solitari, amagava el rostre entre les mans i romania així fins que, fugida la còlera, recuperava la calma” (Pearl S. Buck).

“El poder de l’home ha crescut en totes les esferes, excepte sobre si mateix” (Winston Churchill).

“Si no pots afaïçonar-te enterament com desitjaries, com pots esperar que unes altres persones s’amotllin enterament al teu gust?” (Tomàs de Kempis).

“I a on no n’hi ha que no en cerquin” (Refrany mallorquí) “D’on no n’hi no se’n pot traure” (Refrany valencià).

“Qui per a si mateix és llei, cap llei no ha menester,

ni ofèn cap llei, i és realment un rei” (George Chapman. 1557-1634. Bussy D’Ambois. Act ii. Sc. 1).

“Qui reina sobre si mateix, i governa les passions, desigs i temors, és més que un rei” (John Milton).

“Un home no pot governar una nació si no pot governar una ciutat, no pot governar una ciutat si no pot governar

una família, no pot governar una família a no ser que pugui governar-se a ell mateix, i no pot governar-se a ell mateix, a no ser que les seves passions sien controlades per la raó” (Hug Grotius).

“La llibertat té el preu de la negació a si mateix” (No en consta l’autor).

“Puc confiar en els meus amics... Aquesta gent em força a examinar-me, ma anima a créixer” (*Cher Cherilyn Sarkisian* * 1946, actriu californiana d’origen armeni).

“Dóna sols una polzada al diable i veuràs com acaba governant-te” (Thomas Fuller, 1609-1661, clergue i escriptor anglès).

“Defuig les passions de joventut; deleix-te pel bé, la fe, l’amor i la pau, juntament amb els qui invoquen el Senyor amb un cor net. Evita les discussions estúpides, pròpies de gent ignorant; ja saps que acaben en baralles, i un servent del Senyor no s’ha de barallar, sinó que ha de ser amable amb tothom, capaç d’ensenyar i de ser pacient, apte per a corregir amb dolcesa aquells qui el contradueixen. Qui sap si Déu els concedirà que es converteixin, reconeixeran la veritat i tornaran al bon seny, alliberats dels paranys del diable, que els retenia captius i sotmesos al seu voler!” (2ª Timoteu 2:22-26).

“Fa temps vaig entendre que la llibertat és a través del autocontrol. Cal expressar les emocions amb força, però saber regular-les bellament. Fer de les nostres vides la millor obra d’art” “La bellesa, l’harmonia i el sentit de l’elegància és traure partit del martiri de cada dia, de dur el patiment fins a un extrem de saviesa i serenitat” (Autocitació).

“El discerniment de l’home deté la seva fúria, i la seva honra és no tenir en compte l’ofensa” (Proverbis 19:11, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d’Israel).

“La nostra ambició hauria de ser dominar-nos a nosaltres mateixos, el veritable regne per a cadascun de nosaltres; i el progrés veritable és saber més, i ser més, i fer més” (John Lubbock, *Lord Avebury*, 1834-1913, banquer britànic, polític i naturalista anglès).

“Ésser o no ésser, vet ací la qüestió. ¿És de més noble esperit patir les escames i els dards de la fortuna adversa o, al contrari, prendre les armes contra un mar d’adversitats i acabar per plantar-hi cara? Morir, dormir, res més” (“*Hamlet*”, de William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa)

“La malícia prové del cor; el menyspreu del cap; i cap sentiment és totalment sota el nostre control” (Arnold Schopenhauer).

“La major vigoria, heu de menester; la major gentilesa i amabilitat, deveu combinar-hi. Tota bondat rígida i dura és oposada a Jesús” (François de Sal-

inhac de la Mothe, Fénélon, 1651-1715, clergue i escriptor occitanoparlant).

“La nostra ambició hauria de ser dominar-nos a nosaltres mateixos, el regne veritable per a cadascun de nosaltres; i el progrés veritable és saber més, i ser més, i fer més” (John Lubbock, *Lord Avebury*, 1834-1913, banquer britànic, polític i naturalista anglès, a “*British Wild Flowers*”).

“No hi res tan grat a l’esperit de l’home com el poder de la dominació” (Joseph Addison, 1672-1719, escriptor, viatger i estadista anglès).

“Talment, el creient deu desfer-se de “*tota...abundància de malícia*” o mala intenció, és a dir del desig de fer prendre mal a un altre. El pensament implica la perillosa capacitat de la malícia de desbordar els canals de control” (“*Jaume: una fe en acció*”, 1985, de Joel C. Gregory).

“La cosa més dura de totes és aprendre a ser un pou d’afecte, i no pas una font. Mostrar-los que els estimem, no pas quan ho sentim, sinó quan ho senten ells” (Nan Fairbrother).

“Les batalles que valen no són les menades per medalles d’or. Els combats amb tu mateix –les invisibles, inevitables batalles a dins de tots nosaltres– aquestes són les que valen” (Jesse Owens, 1913-1980).

“He conquerit un imperi però no he estat capaç de conquerir-me a mi mateix” (Pere el Gran, 1672-1725, tsar rus).

“Alliberats els seus instints, l’home de la revolució sexual acabaria per ser totalment manipulable” (Encíclica “*Humanae Vitae*” de Pau VI).

“Tenir control sobre mi mateix és quasi tan bo com tenir control sobre uns altres” “Les batalles que contenen no són pas les guerregades per medalles d’or. Els combats dins de tu mateix –les batalles invisibles i inevitables dintre de tots nosaltres –aquestes són les importants” (Jesse Owens, 1913-1980).

“És menester d’evitar el combat, en comptes de vèncer-hi. Hi ha triomfs que empobreixen el vençut, però no enriqueixen el vencedor” (Juan Zorrilla de San Martín, 1855-1931, escriptor uruguaià).

“Quan ens oblidem de nosaltres mateixos, solem fer coses que els altres recorden” (Autor desconegut).

“Regnar sobre si mateix és el regnat més gloriós” “És millor acceptar amb tranquil·litat els costums públics i els defectes humans, i que no s’escapin involuntàriament ni el riure ni les llàgrimes” “No és grata i segura la vida de qui viu sempre sota una màscara” “Davant de totes les coses és menester d’avaluar-se un mateix, perquè generalment ens sembla que podem més del que en veritat podem” (“*L’art de la Serenitat*”, Luci Anneu Sèneca, 4 a.C.-

65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà). “No podem evitar les passions, però sí vèncer-les” (Luci Anneu Sèneca, 4 ó 2 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic bèticoromà).

“La malícia prové del cor; el menyspreu del cap; i cap sentiment és totalment sota el nostre control” (Arnold Schopenhauer).

“Sies caritatiu i indulgent amb tothom excepte amb tu mateix” (Joubert, 1754-1824).

“No és pas la muntanya allò que conquerim sinó a nosaltres mateixos” (Edmund Hillary).

“Massa fruit trenca la branca” (Refrany català).

“Si es canta massa, bell cantar arriba a enutjar” (Refrany català).

“Hi ha més metges que malalts” (Refrany català).

“Per engolir paraules dolentes, ningú no ha pres mai mal en el seu estómac” (Winston Leonard Spencer Churchill, 1874-1965, estadista conservador i assagista anglès).

Ricard Colom

Presentació a Cassà de la Selva del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

a cura de Pere Notó, Doctor en Psicologia, i Quim Gibert, coautor

Dia: Divendres, 2 de maig de 2008

Hora: 8 del capvespre
Lloc: Centre Cultural Sala Galà
Adreça: carrer del Molí, 9, Cassà de la Selva (el Gironès)

Presentació a Canet de Mar del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

a cura de Quim Gibert, coautor

Dia: Divendres, 23 de maig de 2008

Hora: 7 del capvespre
Lloc: Biblioteca Pública Pere Gual i Pujades
Adreça: Riera de St. Domènec 1, Canet de Mar (L’Alt Maresme)

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

L'amor no coneix fronteres

S'amor va ell encarnat,
A dins tota sa persona,
Amb diferenta norma,
Ell serà apreciat.
Un lo tendrà inclinat,
Amb alguna creació,
A s'altre d'explorador,
N'hi ha també de maldat.

Però en sa joventut,
Un en te de preferència,
Que es contemplar sa presència
D'un cos bell i ben robust,
I que sigui del teu gust,
Per les seves qualitats,
En un moment ha robat,
Els sentits del teu impuls.

Una dona ha despertat,
De tu s'inspiració,
Te sents amb ella un bufó,
De veritat, dominat.
Defecte no n'hi veus cap,
És un món de simpatia,
Això me passa Maria,
Per tu visc ben entregat.

El dia que descobrí
meva vista ta persona,
quina flor tan olorosa
al moment entrà dins mi.
Presoner me vaig sentir,
De tanta garbositat,
Del caminar elegant,
D'això me vaig apercebir.

Amb riulla angelical,
Brillava la teva cara,
Una expressió contemplava,
Qualque cosa especial,
Eres com el gros fanal
Que dona molta claror,
Me cridares s'atenció,
Com pedra alça el parpal.

Des d'aquell precís moment,
Meva amor t'entregaria,
Jo pensava en tu Maria,
De manera penitent
Me sentiré molt content,
Si jo te puc alcançar
La meva vida passar,
Dins els teus braços calent.

Un esclau per tu serè
durant el curs de ma vida,
jo t'estimaré Maria
Com la rosa en el roser.
Jo per tu treballaré,
No miraré sa fatiga,
Que fossis feliç voldria,
Per això m'esforçaré.

Te tendré com una rosa,
Que cuida el jardiner,
L'aigua clara que allà té,
Per regar-la li amolla.
Collir-la ell mai no gosa,
Quan la veu tan resplendent,
Com si fos un monument,
La va mirant a tot hora.

Presentació a Cassà de la Selva (Gironès) del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

a cura de Pere Notó, Doctor en Psicologia, i Quim Gibert, coautor

Dia: Divendres, 16 de maig de 2008

Hora: 8 del capvespre

Lloc: Centre Cultural Sala Galà

Adreça: carrer del Molí, 9, Cassà de la Selva

Hem tengut eleccions

Climent Garau i Salvà

S'han tornat a presentar
Ses seves eleccions,
N'hi ha hagut molts milions,
Que hem anat a votar.
Ses dones han de pensar,
En mil nou cents trenta u,
Sa República los va dur,
Tal privilegi emprar.

Ses dones, en aquell temps
Patien gran privacions,
A fer feina en condicions
Com esser indiferents.
Les dominaven ses gents,
De la santa sagristia
De resar, se gran mania,
Els rosaris molt presents.

Se passaren a mils d'anys
Patint moltes privacions,
A posar fills en els móns,
Que morien ells lluitant.
Aquest ordre s'aguantà,
Fins mil nou cents trenta u,
Que sa república va duu
Un nou diferent cantar.

Sa República va posar,
Una ensenyança lliberta,
A dins aquest nou concepte,
De franc se va ensenyar.
No com abans se pagà,
A frares i capellans,
Els eren els grans puntals,
Molta por los ensenyà.

Sa República va brillar,
Com a brot de romaní,
Molts de partits va haver-hi
A favor del Cristià,
Que los varen ensenyar
Rosaris i pare nostros,
Els coros eren molt grossos
Pels grans palaus aixecar

Ara aquells gran palaus
Dalt les muntanyes, ermites,
Totes elles són servides,
De l'or que varen robar,
I de l'or que hom recaptà
Ses beates un moment,
Per al Cel tenir present,
Una cadira comprar.

Tu que ets jove t'imagines?
Amb aquell cap trastornat,
Vivia sa humanitat,
Amb aquestes bruixeries.
Lo que los deien creuien,
Que la Verge va aparèixer,
A Lurdes va comparèixer,
Allà les gents anirien.

Han vingut ses eleccions,
Jo trob que han estat eixides,
Ara els joves ja viuen
Unes noves creacions,
Els no viuen d'il·lusions,
Els creuen en lo real,
Procuren llevar el mal,
A dins totes condicions.

Procuren llevar es mal
Que hi havia temps enrera
Hi havia sa quimera,
Que tot seguís sempre igual.
A fer feina avui no anam
Amb so carro i sa somera,
Duim un cotxe de carrera
Sa distància acursam.

D'en Rajoy, son esperit,
Va defensant lo d'enrera,
Amb el Papa du quimera,
Que de ell serà servit,
Per ell va ser beneït,
Davant ell s'ajonollà,
A ell li va demostrar,
L'efecte del seu partit.

Si mestre Rajoy guanyava,
Ses passades eleccions,
Mos hagués sortit un bony,
De molta mala rissaga.
Hagués retornat sa marxa
D'aquells quaranta anys passats,
Amb el Papa ben lligats,
Del seu deu que és grossa farsa.

En Zapatero és distint
D'enfora el felicità,
No el va anar a llepar,
Ho degué trobar avorrit.
Ja que d'ell no cap profit,
No n'espera en cap moment,
És de diferent ambient,
L'esquiva com el ropit.

Defensem sa democràcia,
Que és allò que mos convé,
Va defensant a l'obrer,
Això mos duu avantatge.
Aquesta tan bona imatge,
En Zapatero la duu,
Ha estat contra buit, segur,
En el PP duu avantatge.

Jove, tu has estudiat,
La ciència i l'astronomia,
De tota sa geografia,
Tu n'estàs assabentat.
Recorda que en temps passat,
No hi havia hospitals.
Esglésies i que bisbals,
I el bisbe reconsagrat.

Fa cinquanta anys que es fundà
L'hospital de son Dureta,
Va ser bona l'endemesa,
Per molts de malalts curar,
Quatre més sen pot contar,
Dins sa nostra bella illa,
Aquesta cosa es precisa,
Pels obrers poder-hi anar.

Detestem aquells rosaris,
Que altre temps se passaven,
Als missioners escoltàvem,
Amb les seves bruixeries,
Deien que al Cel aniríem,
Si patíem en la terra,
Que el Déu Pare a tots governa
Amb les seves lletanies.

Salut

Plantes per a la pròstata

La **PRÒSTATA** és una glàndula encarregada de produir el líquid seminal. Es troba en el coll de la bufeta i de la uretra i només la posseeixen els homes. Les principals malalties que li afecten són les següents:

- **Prostatitis**, és una inflamació que pot aparèixer momentàniament (Prostatitis aguda) o una inflamació crònica, (Prostatitis crònica)

- **Augment de la pròstata** que es produeix en la majoria dels homes a partir dels quaranta, entre els que afecta a un 10 %, i que resulta comú en un 60 % de barons de vuitanta anys. Es coneix amb termes mèdics com a hipertròfia prostàtica benigna o adenoma de pròstata.

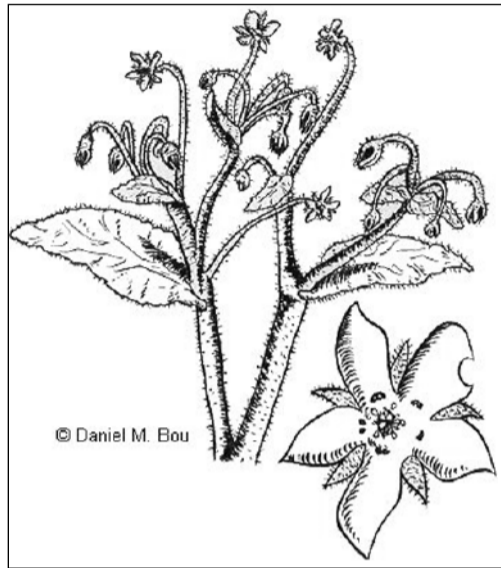
- **Càncer de pròstata** que és el més comú dels càncers entre els homes a partir dels cinquanta.

SÍMPTOMES: Entre els símptomes més destacats i comuns als tres tipus troben els següents:

- Ganes freqüents d'orinar.
- Dificultat per a expulsar l'orina.
- Coentor a l'orinar
- Sensació de quedar-se encara ple després d'orinar.
- Dolors en els ronyons i en el sacre.
- Calfreds

CAUSES: Les causes de la prostatitis aguda són fonamentalment infeccions bacterianes, infeccions de transmissió sexual o contagi per exploració mèdica. La prostatitis crònica, amb símptomes menys intensos que en l'aguda, pot ser conseqüència de d'una prostatitis aguda mal curada i com resultat d'altres infeccions de l'aparell urinari.

En l'augment benigne de la pròstata pareix intervenir un derivat de l'hormona **testosterona**, anomenat dihidrotestosterona, que estimula el creixement de les cèl·lules prostàtiques. Aquest augment fa que la pròstata pressioni la uretra, que és el canal que condueix l'orina des de la bufeta fora del cos, i produeixi els desagradables símptomes vistos anteriorment.

No se saben realment quines són les causes que produeixen el càncer de pròstata, encara que en el desenvolupament d'aquest semblen influir factors hereditaris, tipus d'alimentació i factors ambientals.

De presentar-se algun símptoma dels vistos anteriorment s'aconsella la **visita a un especialista** perquè dictami quins tipus de patologia es refereix. És molt important el ràpid diagnòstic de la malaltia per a evitar que empitjori o es torni crònica i, sobretot, si desafortunadament es tracta d'un càncer de pròstata, impedir que aquest es dissemini a altres parts del cos, especialment cap als ossos. (metàstasi).

Entre els **factores que predisposen al desenvolupament o infecció de la pròstata** es troben el consum de greixos, o aliments massa rics en sucres, la ingestió de begudes alcohòliques o el consum de toxines. Altres factors que hem de tenir en compte són l'acumulació durant molts dies d'excrements en el recte, perquè, donada la presència de molts bacteris, poden acabar per infectar aquesta glàndula.

L'administració d'hormones pot agreujar la malaltia.

En general es recomana el consum abundant de **fruites, verdures, llegums i cereals integrals**. Tots ells, pel seu gran contingut en fibra, ajuden a eliminar els excrements i netejar l'intestí, per la qual cosa s'eviten putrefaccions que podrien originar una prostatitis.

FITOTERÀPIA: La funció principal de la fitoteràpia consistirà en utilitzar aquelles plantes la finalitat de les quals es traduirà en:

- El tractament de l'augment benigne de la pròstata (*hipertròfia prostàtica benigna*)
- Plantes que ajuden a superar les prostatitis.

- Depurar l'organisme perquè aquest es trobi en les millors condicions que eviten el risc d'una infecció. Per a això utilitzarem amb freqüència tisanes realitzades amb plantes que posseeixen un valor diürètic. És a dir aquelles que ajuden a eliminar aigua de l'organisme, depurant-lo i, al mateix temps, alliberen la bufeta urinària d'orina, amb la qual cosa ajuden a pal·liar l'opressió que una glàndula prostàtica inflamada exerceix sobre aquest òrgan.

- Utilitzar plantes **laxants** que impedeixin el restrenyiment.

Ús Intern: Entre les plantes especialment prostàtiques tenim les següents:

Carbassa: (*Cucurbita pepo*) Molt útil per al tractament de la hipertròfia prostàtica benigna. Al posseir un component denominat cucurbitacina que influeix en la dihidrotestosterona, evitant que esta produeixi l'augment de la pròstata. Al mateix temps, al tractar-se d'una planta amb propietats diürètiques, permet buidar la bufeta urinària, pal·liant els efectes desagradables d'aquesta patologia. (Menjar llavors de carbassa seques o fresques, sense escorça) (Xarop de llavors de carbassa i mel: Barrejar llavors de carbassa picades sense escorça amb mel en la mateixa proporció. Menjar una cullerada en dejú cada matí)

Borraia: (*Borago officinalis*) Molt adequada en cas d'inflamació de la pròstata i prostatitis (Decocció d'un grapat de fulles en un litre d'aigua durant 10 minuts. Beure un parell de tasses al dia)

Ortiga: (*Urtica dioica*) Les infusions de fulles d'ortiga seca són un diürètic molt important, els esteroides de l'extracte de l'arrel actuen directament sobre la hipertròfia prostàtica benigna a l'augmentar la quantitat de micció diària, relaxar la bufeta urinària i inhibir el creixement d'aquesta glàndula (La dosi s'estima en uns 240 mg diaris repartits en dos preses diàries) - Un altre magnífic estudi sobre aquesta planta.

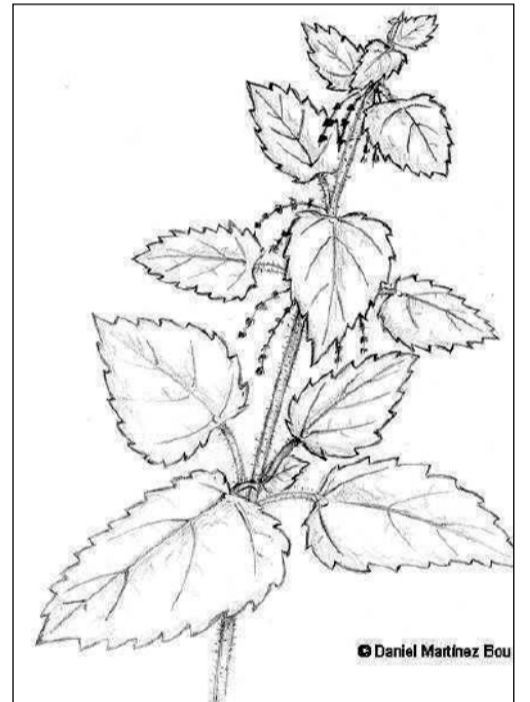
Palmera (*Serenoa repens*) Impedeix la transformació de la testosterona en dihidrotestosterona, per la qual cosa actua activament a l'evitar el creixement desmesurat de la pròstata. No disminueix el tamany de la pròstata engrandida, però evita un creixement major i millora els símptomes, fent

que el malalt es trobi millor al fer que la micció sigui més abundant, no tan freqüent i evitar la sensació de sentir-se ple (320 mg d'extracte repartits en dos preses diàries)

Pygeum (*Pygeum africanum, Prunus africana* (Hook f.) Kalkm.) L'extracte d'aquesta planta, en dosi de 100 mg diaris repartits en dos preses, ajuda en el tractament de la hipertròfia prostàtica benigna amb un resultat semblant a la palmera (*Serenoa repens*)

Castanya: (*Castanea sativa*) Per la seva riquesa en zinc, que és un component antiprostàtic molt important. El seu ús evita l'engrandiment incontrolat d'aquesta glàndula (Menjar castanyes crues).

Pastanaga: Constitueix una font de

betacarotens, amb propietats desintoxicants i anticancerígenes. (Menjar abundant quantitat de pastanaga crua) Més informació sobre els betacarotens

Tornar medicinals **El material que aquí es treballa té un caràcter informatiu. En cas de dubte consulteu amb el facultatiu.**

" Botanical" no es fa responsable dels perjudicis causats per l'automedicació

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

LOCAL COMERCIAL, 230 M2. Negoci de souvenir en ple rendiment a la Plaça des Castellot de Santa Ponça. Tel. 971 691 742

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major,36 Alcúdia Tel. 971 546 426

VENC PISAS'ARENAL. 180m2. 5 habitacions, cuina menjador amb xemeneia, rebost, bany, dutxa, 30 m2. de terrassa. 240.000 . Tel. 971 662 498

TRASPÀS SABATERIA. Per 30.000 , al carrer d'Aragó de Ciutat. Lloguer 250 . Tel. 971 243 553 /615 016 870

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna,92 Sóller Tel. 629478226 inmo-biarbona.com.

BORSA DEL MOTOR

Josep Vallespiri Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venda de cotxes usats. Avinguda del Cid,44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu,65- Tel.971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SA RENALT SON FERRIOL

COMUNICATS

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

PRODUCTES ECOLÒGICS

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent,10, Petra. Tel.971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani,2 Porto

Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivets, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venda a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIAECOLÒGICA Cana Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22- Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salsitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mus-sol,12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

RESTAURANT SES JARDINES. Cuina mallorquina. Plat del dia 8 . Festius a la carta. Carretera de Manacor km. 29320. Montuiri. Reservau al 971 644 101

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NA TERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica,4, S'Arenal, al costat de la benzinera. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I,62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta,1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIÓ DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà,105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra.Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar,2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 . Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SATRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta,16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFESSIONALS

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/València,63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzis la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venda, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodat, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau,48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguilles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla,44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniadrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades,41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau,2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera,12-A local,12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats , bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera,28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor,2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí,2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming,34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters,5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor,26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella,15 local,3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan,86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla,44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera,2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuim cerveses britàniques. Guinnes, Heineken, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. Laseva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe,1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura,2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971525465 - 658970701 - info@internet-baleares.es - www.internetbaleares.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. . Sondejors d'aigua garantida. Tel 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna,7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí,22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera,27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent,1-1 Tel. 666 588 405 Lluçmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús,34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEURIBES. Constructors i margers. Sant Josep,66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTROSPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I,6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany,17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció,16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora,2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automà-

tiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc,32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintors,16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner,43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor,19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre,2 Porreres. Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd,14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venda d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres-Montuiri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta,10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICA RAVIMA. Major,148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major,148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu,3. Porreres. Tel 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel.971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa,20. Porreres Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuiri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuiri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís,31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa,27 Tel. 971 166 628- 629 005 089 itgrimaltsi@hotmail.com www.itgrimaltsi.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla,30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgaymorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venda i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany,40 Vilafranca Tel. 610 057 779 jofoba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina,29 Tel. 606 270 305 Porreres

VENDES

VENC CURS COMPLET de Gestor immobiliari nou. 500 . Tel. 661 427 008

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Cuina

Arròs Parellada

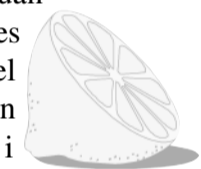
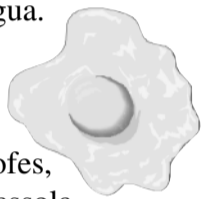
Antiga creació del restaurant "Les set portes" de Barcelona. Encara és a la seva carta. Com diu el rodolí. L'arròs Parellada és un arròs sense espina ni os.

Ingredients:

Pollastre, salsitxes, llom de porc, calamars, sípia, musclos, gamba pelada, rap, pèsols, carxofes, tomàquet madur, ceba, all, arròs, aigua, oli, sal, safrà i pebre negre.

Preparació:

Es posa aigua (o brou) a escalfar. S'obren els musclos, nets, en un pot tapat, amb una mica d'aigua. Se'ls treu la closca i es tornen a tirar al pot, que es reserva. Es desossa una mica de pollastre i es talla a daus. També s'hi tallen les salsitxes, el llom, els calamars, la sípia, el rap i les carxofes, després de treure'n les fulles fortes. En una cassola amb oli i un pessic de sal, es fa fregir la carn. Quan té color, s'hi afegeix la ceba, picada ben fina i es deixa que també agafi color. Llavors s'hi tira el calamars, la sípia, la gamba i el rap i es deixen coure una mica. Després s'hi tira el tomàquet i l'all picat, uns quants pèsols, sal, pebre negre i uns brins de safrà i es deixa confitar el sofregit. Quan és fet, s'hi tira l'arròs i se li donen unes voltes, durant un parell de minuts. Llavors s'hi tiren els musclos, l'aigua (colada, per a què no hi vagi sorra) i es completa d'aigua o de brou, bullent. En vint minuts, poc més o menys, l'arròs és cuit. Un parell de minuts abans, s'apaga el foc.

Sopa de blat de moro escairat

Consistent plat d'alta muntanya.

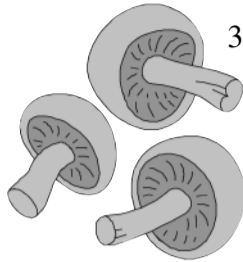
Ingredients:

Blat de moro, de gra gros i blanc, escairat (pelat a la pedra), mongetes seques, una careta, un peu i una cua de porc, un tallet de sagí salat, un os de pernil, un bon tros de gallina, uns camagrocsecs, oli, sal i aigua. Si es vol, allioli.

Preparació:

La nit anterior, es remulla el blat de moro escairat i, també, unes quantes mongetes seques. L'endemà, a primera hora, (cal que bulli 5 o 6 hores, per estovar-lo), s'esbandeix el blat de moro i es posa a bullir junt amb la careta, el peu i la cua de porc, un tallet de sagí, un tros d'os de pernil i un bon tros de gallina. Quan faci unes tres hores que cou, es retira el tall de l'olla i s'hi posen les mongetes. Mitja hora abans d'acabar, es rectifica de sal i s'hi torna a tirar el tall. Llavors, es remullen els camagrocsecs.

El tall es serveix separat de la resta. En el moment de servir, es dona un volt als camagrocsecs per la paella, amb un raig d'oli, i es tiren damunt del tall. També es pot amanir amb un allioli.

Ingredients:

1/4 de quilo de mongeta blanca bullida (pes en bullit)

3 grans d'all

Sal, pebre negre i pebre vermell

Preparació:

Al morter piquem els alls amb la sal i els pebres.

Hi aboquem les mongetes i les aixafem fins a tenir la consistència d'una mena de crema (ens podem ajudar del minipímer).

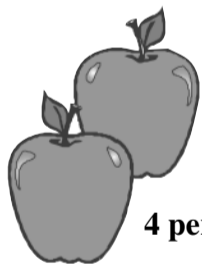
Anguiles al forn amb tomaques

Ingredients:

- * Un quilo d'anguiles mareses de grossària mitjana;
- * quatre o sis tomaques d'uns 250 gr. cadascuna;
- * una cabeceta d'all,
- * 100 gr. de pinyons i un manollet de julivert;
- * 200 gr. d'oli, sal i pebre-negre en pols.

Preparació:

Les anguiles (desbudellades, sense caps i ben rentades en aigua freda, amb tres o quatre talls o incisions en la molla, perpendiculars a l'espina, però sense aplegar a partir-les) es posen i es couen en una cassola plana d'obra; en els buits van posant-se les mitges tomaques, partides pel mig i es ruixa el conjunt amb l'oli. En un morter s'haurà preparat el salpicó següent: es matxuquen bé els alls pelats, amb un poquet de sal, els pinyons i el manollet de julivert, fins convertir-ho tot en una pasta, a la qual s'afegeix una tassa gran d'aigua fresca, la sal i el pebre-negre en pols. Es remou tot bé fins convertir-ho en una lletada que anirà escampant-se per damunt de les mitges tomaques i les anguiles. La cassola es ficarà al forn, no massa fort, perquè la cocció no siga ràpida, i es rossege i es cogui tot amb el degut ritme.

4 persones. 50 minuts

Ingredients:

400 g de bacallà remullat, 1 1/2 quilos de patates, 200 g. de cebes, 3 grans d'all, 1 trosset de bitxo, 1 culleradeta de pebre vermell, 2 tomates madures, aigua, sal, pebre, oli, julivert

Preparació:

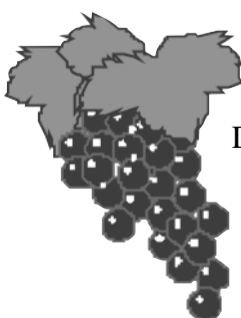
Fregiu el bacallà tallat a trossos rectangulars i enfarinat, fins que quedi daurat.

En una cassola, poseu l'oli que hagi quedat de fregir el bacallà i fregiu-hi les cebes tallades fines, deixeu que quedin daurades i poseu-hi els alls picats. Quan obtingueu color, afegiu-hi la tomata ratllada, el trosset de bitxo i el pebre vermell; remoueu ràpidament.

Peleu les patates i talleu-les a trossos una mica grossos, afegiu-les a la cassola, ofegueu-les un moment en els altres ingredients i cobriu-les amb aigua calenta.

Deixeu coure uns quinze minuts i poseu-hi el bacallà que tenim fred, rectifiqueu de sal i deixeu que torni a coure fins que les patates estiguin.

Serviu en la mateixa cassola, un cop empolvorat amb julivert picat.

P E G U E R A

Fa 9 mesos que en Pere Liuba amb sa mare Erna regenten el Bar Bistro Erna al carrer Malgrats,3 de Peguera. Se menja el plat del dia de 4'90 a 10 . Tenen 30 marques de vi que serveixen en copes. Reservau taula al 971 686 091

Fa 15 dies que n' Anita Fuhr ha obert la botiga de lloguer de bicicletes i motos SAM al carrer Palmira,6 local 4 de Peguera. Tel. 620 080 332

Ja fa anys que En Jaume Palmer de can Cera fa feina a l' oficina de Lloguer de cotxes MAGANOVA al carrer Palmira,3 de Peguera. Tel. 971 685 563

A N D R A T X

Fa 4 anys que n' Enric Villanueva i n' Anja Baumbach (Aïna Arbre del Llac), regenten el Bar Restaurant Andritxol al carrer Son Moner,2 d' Andratx. Despatxen menús a 7'75. Reservau al 971 136 829

Trobaren na Catalina Mestre i en Víctor Zavala a la Fira d' Andratx. Na Catalina que ha estat 9 anys a Londres, fa joies de fusta, bronze i plata al seu estudi de Maria de la Salut. Tel. 663 946 866

Acudits

Un home d'una certa edat convida un dels seus col·legues a passar el cap de setmana a la seva casa d'estiu. L'home, adreçant-se a la seva dona, demostrava una infinita tendresa; "estimada, vols anar a descansar?", "cor meu, prendràs una copa de vi?" o "Per què, no mires la televisió, floreta?"... El diumenge, el convidat diu al seu col·lega:
- Òndia, és admirable; 25 anys de casats i li dius mots dolços tot el dia... T'he de felicitar!
I l'home respon:

- Si vols que et digui la veritat... He oblidat com es diu.

Una parella dels mossos és de control a la carretera i veu venir un cotxe fent la ziga-zaga, el mossos que el para li diu al conductor:

- Crec que ve vostè una mica begut.
- Si senyor, vinc molt begut.
- Ara mateix li farem la prova de l'alcohol.
- Què passa que no t'ho creus?.
- Hi havia dos bojos i un li diu a l'altre:
- Juguem al restaurant?.
- Bé li diu el boig a l'altre boig.

- Doncs, tu ets el mossos i jo sóc el client. Comencen a jugar i el boig que era el client diu:

- Escolti, mossos vingui
- I el que fa de mossos li diu:
- Esperí estic atenent gent.
- Però, com?, si només estic jo!
- Esperí, dic que estic atenent.
- I això es repetia moltes vegades,
- Esperí, estic atenent.
- Fins que el boig que feia de client li va tirar una ampolla al cap i el boig que feia de mossos li diu:
- Per què m'has tirat una ampolla al cap?
- Un moment! Com saps que he estat jo, si el restaurant està ple?

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa 36 anys que en Guillem Maiol va obrir el Souvenir d'Enciam a l'avinguda Nacional,54 de s' Arenal. Tel. 971 265 191

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Carrer Bellavista, 44 07240 Sant Joan (Mallorca)

¿Vols deixar de beure? PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83

Alcohòlics Anònims

Acudits

Va la professora i li diu a Jaimito:
- Si jo dic vaig ser rica, és passat. I si dic sóc bella, què és?
I contesta Jaimito:
- Això és excés d'imaginació.

Professora a Jaimito:
- Hauries d'haver estat aquí a les nou del matí...
- Per què? Què ha passat?

- Em venc la meva sogra. Quan me'n dones?
- Res
- Tracte fet!